

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Karin.; Karin Michaëlis.
Titel Title:	<u>Munken gaar i Enge</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København ; Kristiania : Gyldendal, 1905
Fysiske størrelse Physical extent:	193 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

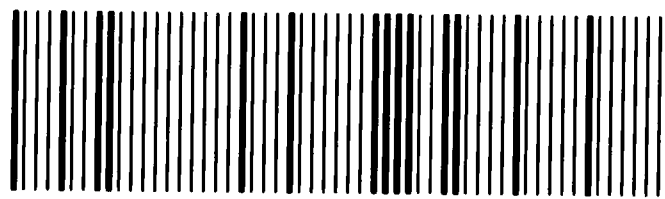
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

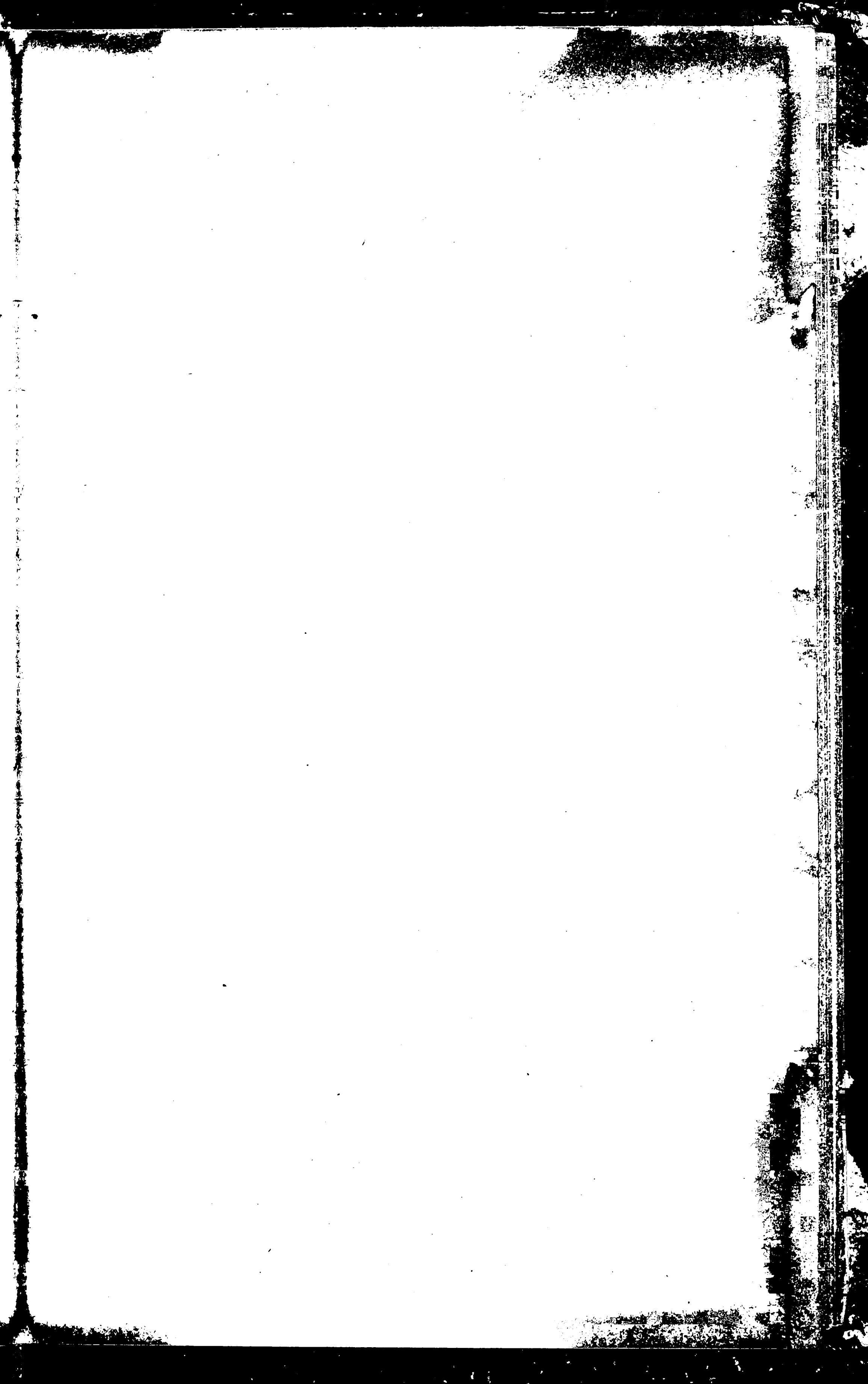
57-218.

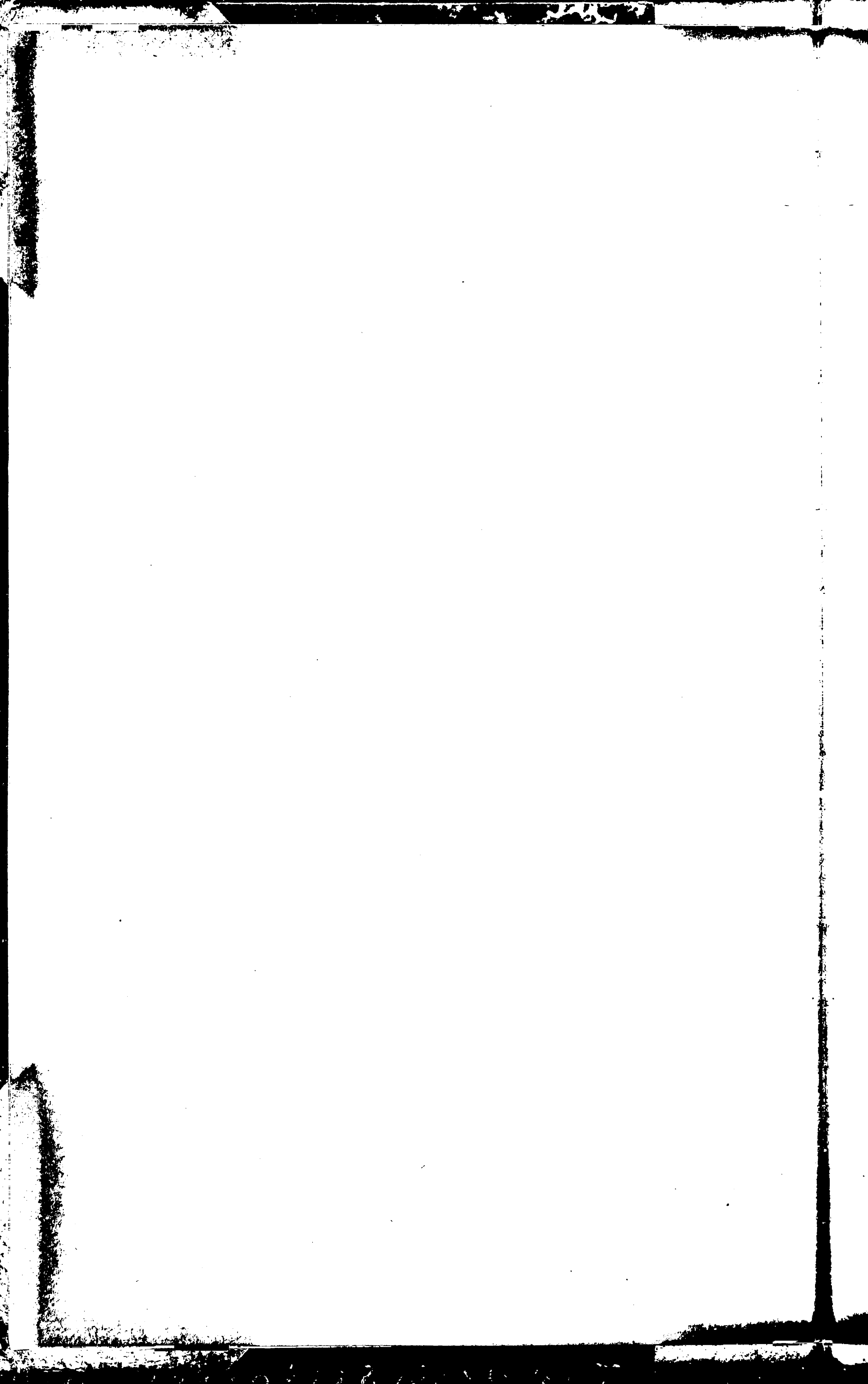
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022079841

KARIN MICHAËLIS

MUNKEN GAAR
I ENGE

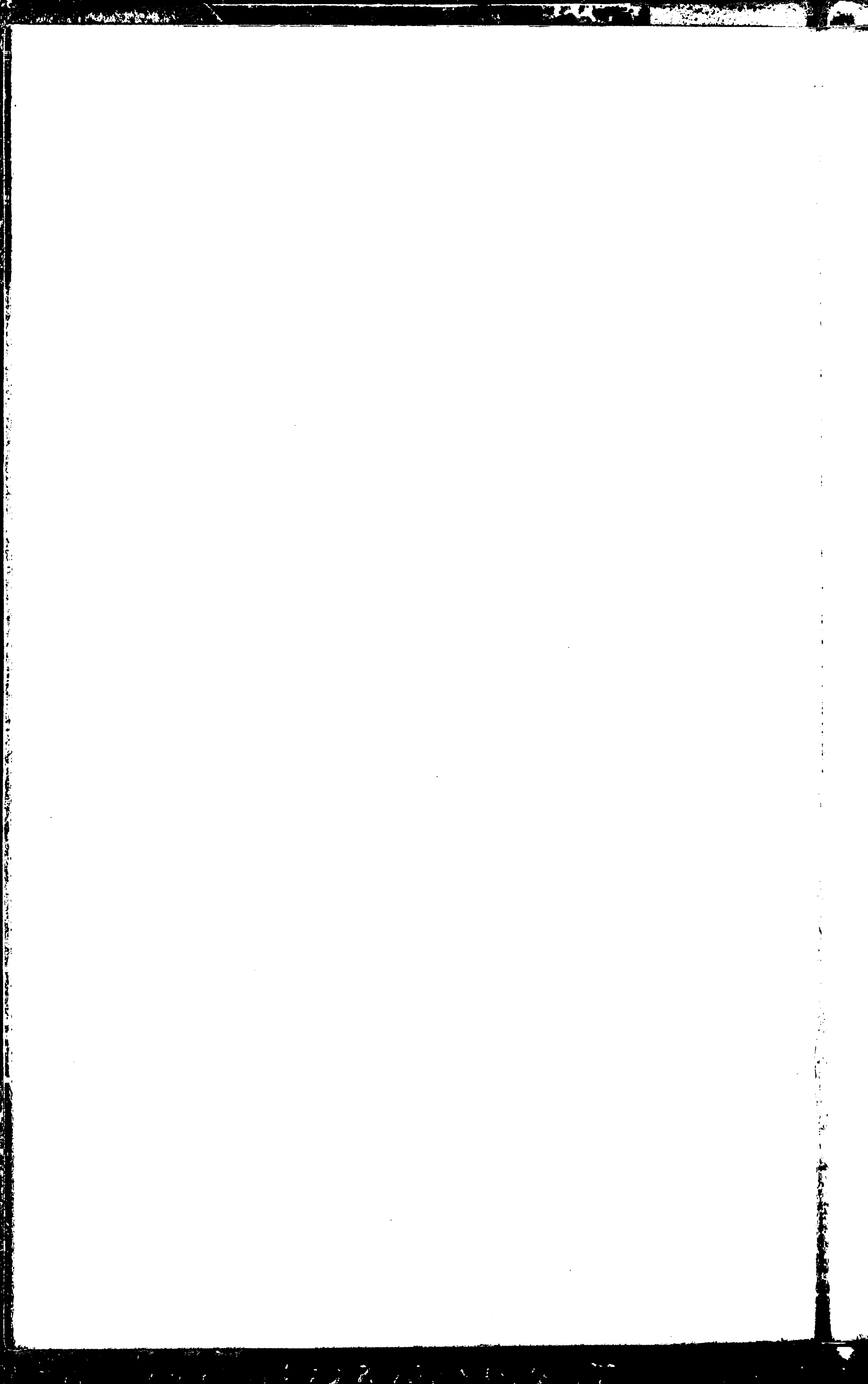

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCV

MUNKEN GAAR I ENGE

KARIN MICHAËLIS

MUNKEN GAAR
I ENGE

1906. h. 1907.

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

FORLAGETS BOGTRYKKERI

1905

DET var St. Hans Aften. Jeg kom sydfra efter en stakket Ferierejse og skulde køre hele Jylland igennem samme Nat.

For at sidde nogenlunde i Fred i det overfyldte Tog havde jeg taget 1ste Klasse, en Luksus, der egentlig ikke passede for en: Søster Elise — og som jeg da ogsaa halvvejs skammede mig over. Konduktøren lovede elskværdigt, at jeg saavidt muligt skulde have Kupéen i Fred, saa jeg kunde tænke paa at sove, kun maatte jeg da huske at slaa Gardinerne for, naar vi var inde ved Station.

Ved Kolding glemte jeg dette, eller rettere, da kunde jeg ikke overholde det mere. Mindernes Vé kom over mig, jeg maatte

se ud og inddrikke Luften fra min Barndoms Egn og min Barndoms By. Jeg saa de pilehegnede Veje, hvor jeg i sin Tid, som „den lille Baronesse“ fløj omkring i min egen højhulede Gig — jeg saa, som mørke, høje Punkter, „Gaardene“, jeg kørte forbi Gørrild, Ladebygningerne havde faaet nyt Tag.

Hvorfor klemte det mig nu i Halsen? Hvorfor var jeg den daarlige Graad saa nær? Jeg havde jo ordnet mit Liv og min Tilværelse paa den eneste Maade, der passede min Natur. Og jeg havde Glæde ved min Gerning og Fred i Sindet. Hvad saa mere?

Var det Ensomheden, der i Øjeblikket tyngede mig!

Jeg, der ellers var vant til at leve for andre og tænke det mindst mulige paa mit eget Jeg, havde nu i den sidste halve Snes Dage spaseret rundt nede i Thüringen, alene, helt alene — ja, saa alene, at jeg udover Hotelpersonalet ikke havde talt med et

Menneske. I disse Ensomheds Dage havde jeg haft Tid til at tænke paa mig selv, meget mere end jeg skøttede om. Det var første Gang, siden jeg for Alvor tog min Livsgerning op, at jeg undte mig Ferie, og jeg gjorde det kun, fordi det blev mig befalet.

Først havde jeg tænkt at benytte Dagen til et Besøg hos min Broder, der nu efter Moders Død havde Gørrild, men jeg indsaa, at hverken han eller jeg eller hans verdenskløge Frue kunde have Glæde af Samværet. Min Virken laa for langt fra deres, vi havde kun lidet tilfælles — desuden vilde det krænke dem, nu som før, at se mig i den „Embedsdragt“, der var blevet en Del af mit nye Menneske. Jeg kunde og vilde ikke aflægge den mere, den udslettede min Fortidspersonlighed og styrkede min nutidige Selvfølelse. Kun for Støv og Bekvemheds Skyld bar jeg paa Rejsen en sort Silkekaabe, der friede mig for adskillig utidig Nysgerrighed.

Jeg havde altsaa end ikke ladet min Broder vide, at jeg kom forbi. Men nu, da jeg atter var paa „Eggen“ og saa den i al dens gamle frodiggrønne Glans — da Toget standse og *ingen* ventede mig, følte jeg en Forladthedens Kulde snige sig over mig. De tredve Aar beskyttede mig ikke mod det, Farmor kaldte „de indvendige Sentiments“. Og St. Hans Aften gemte for mig desuden Minder, som ikke var glemt.

Jeg aabnede Døren og saa ud. I den Vrimmel af Landboere og Købstadsfolk, der ilede om paa Perronen, blev jeg va'r en slank ung Pige med en brunlig Rejsetaske.

Jeg fulgte hende med Øjnene, fængslet af hendes smidige Gang og den fuldstændig kattelistige Maade, hvorpaa hun ligesom ængstelig og undselig smøg sig ind og ud i Mylret. Hun hastede ned langs Toget og kiggede ind i alle Kupéer, var Dørene lukket, stod hun op paa Trinbrættet. Det faldt mig ind, hun søgte nogen.

Da hun naaede min Kupé, trak jeg mig

tilbage. Hun tøvede med nedslagne Øjne, som pludselig standset af en eller anden ny Tankegang, der forvirrede hendes Beslutsomhed, og jeg fik Tid til at undres over Afstanden mellem den yderst værdifulde Kæde af raa, rene Turkiser, der hang ned om hendes blottede Hals, og hele den øvrige, næsten fattige Dragt.

Men nu saa hun op, og jeg mødte det dejligste Blik, jeg nogensinde har set: glitrende blaat, fraværende — et Blik, der virkede paa mine Nerver som blid Berøring. Saa slog hun atter Øjnene ned og gik videre, skuffet eller beskæmmet.

Der blev ringet til Afgang. Igrunden havde jeg ventet, hun var gaaet ind til mig, men sandsynligvis gjaldt hendes Billet til 3die Klasse. Jeg var optaget af dette smukke drømmende Blik, og jo mere jeg grundede over det, jo mere bekendt forekom det mig.

Jeg prøvede at slaa det hen. Just i Thüringen, hvor jeg dog aldrig havde været før,

havde mine overanstrengte Nerver flere Gange spillet mig Puds: Atter og atter var jeg studset over Veje og Udsigter, der forekom mig bekendte indtil Luftens Vellugt og de forskellige Lyde rundt om.

Men jeg *maatte* tænke paa Pigen. Til sidst opirrede det mig. Nu var det ikke længer blot, som jeg kendte Blikket, det var hele Skikkelsen, jeg genkendte. Jeg vidste, hvordan Stemmen vilde lyde, naar hun talte. Jeg kendte hendes Latter. Jeg kendte den blaa Kæde.

Men hvor kendte jeg hende fra? Hvad vidste jeg om hende? . . .

Det var dog vist noget ejendommeligt, noget i Forbindelse med en fremmed Verdensdel . . .

Og medens Toget gled mod næste Station, vedblev det at vibrere i min Erin-drings Streng, som naar man midt i Dagens Uro pludselig prøver at mindes en halvglemmt Drøm, der gjorde Natten god.

Tanken om hende vævede sig nu paa-

trængende sammen med vemodige Billeder fra min Hjemegn.

Ja, jeg kendte Kæden. Jeg havde haft den i mine Hænder, frydet mig over Perlernes ensartede Hvidhed og undret mig over Turkisernes plumpe, tilfældige Form. Men hvor . . . hvor?

Min Gerning medfører, at jeg lærer mange Mennesker at kende. Syge Menneskers Trang til at betro sig er fast uden Grænse. Ak, hvor mange mærkelige og dagligdags Hændelser og Hemmeligheder var ikke gemt ned i mig med syv Segl for min Mund! Besynderligt nok, *uden* at man ønskede Fortroligheden gengældt.

Maaske kom det af, at de Syge kun formaede at tænke paa deres eget, maaske gik de ogsaa ud fra, at jeg ikke havde nogen Sorg. Det *skulde* de ogsaa gaa ud fra. Det var min første Pligt som: Søster Elise, hvordan det end stod til i mit Indre, at overvinde enhver Svaghedsfornemmelse og smilende tvinge mig til at „være noget“ for de andre.

Hun, den unge Pige, hørte hun til mine Patienter? Havde jeg set hende paa Hospitalet? Nej, *ikke* paa Hospitalet, saameget var vist. Men hvor?

Da jeg var hjemme paa Gørrild, maatte hun jo være Barn, og jeg huskede intet Barn især. Var det fra Karlslund? Scholtenseje? . . . Nu kom jeg hende et Fjed nærmere, jeg følte det. Saa glippede al Forbindelse, jeg havde intetsomhelst at holde mig til.

Ved første Station saa jeg ud efter hende, i min noget oprevne Stemning klamrende mig til en Anelse om, at jeg nok skulde faa den Gaade løst.

Og virkelig, dèr kom hun — ikke som før søgende i alle Kupéer, men aabenbart flygtende for nogen eller noget, styrende lige mod min Kupé. Af Kindernes høje Farve og et bange vredt Træk ved Munden saa jeg, at noget ubehageligt var hændet hende.

Idet hun stod ind, bøjede hun Hovedet

som til en Undskyldning. Hun skilte Læberne for at sige noget, men opgav det igen. Hun smuttede forbi mig, og det var knap, jeg naaede at fange Blikket, der nu var helt tilsløret af Forskræmthed. Hænderne rystede om Tasken, hun bar — den brune Dyreskindstaske med Haarene udad, som jeg jo *ogsaa* kendte!

Hun satte sig paa samme Sæde som jeg, længst borte, dukkede Hovedet helt ned i Skødet og syntes at glemme, jeg var tilstede. Imedens sad jeg og tænkte paa, det var vist galt, hun havde nok ikke Billet til 1ste Klasse.

Nu rejste hun sig op og stod med korslagte Arme, stirrende frem i den Retning, Toget kørte. Hun svajede i sin Slankhed, som et ene staaende Straa, der røres af Vinden, men jeg kunde, af den Sikkerhed, hvormed hun beholdt Fodfæstet, dømme, at hun var vant til at køre og til at køre i den Stilling.

Lidt efter satte hun sig igen, sad og

famlede hjælpeløst ved den brune Taske, sukkede pudsigt dybt — saa nærmede hun sig.

Hun ligesom skød sig henad Sædet — jeg mærkede Duften som af friske Orangeblomster — og inden jeg anede Hensigten, sad hun overfor mig. Nu var jeg paa det rene med, at hun i lige Grad var sky og indladende, at hun absolut vilde tale til mig men kviede sig ved at faa begyndt.

Medens hun søgte efter Indledning og jeg stadig dykkede ned i min svigtende Hukommelse, tog jeg Maal af hende — saare vis paa, at saa længe jeg havde mine Øjne hos hende, vilde hun tøve og holde Blikket sænket.

Hun var mærkelig gyldenhudet — næsten honningfarvet — i Forhold til det lyse Haar, der omhvirvlede hendes Hoved. Kjolen, en Slags mosgrøn Hvergarns Prinsessekjole, kunde ikke være slettere skaaret og syet, den mindede om de forklædesnævre Kjoler, Børn laver til deres Dukker. Haand-

led og Hænder — jeg kendte dem Led for Led — var fuldkomne. Paa venstre Pegefinger bar hun en smal Messingring, der holdtes inde paa Leddet af en Guldring med en eneste sort Perle. Paa højre Haands Ringfinger en glat Ring, der igen var lænket op til en lignende Ring om Haandleddet ved en tynd Kæde.

Det var atter et Spor. Medens man omkring i Landet til Trolovelsestegn kun bærer Ring paa Fingren, havde „vi“ paa vor Egn og i vor Kres opfundet den Mode at have Ring baade om Haandleddet og Finger. Den forbindende Kæde var særdeles uheldig, idet den hang i alt og bestandig bristede.

Altsaa var hun fra min Egn.

Hun havde hvide elegante Støvler — engang var det min Passion, og hvor jeg fabede og hvor jeg ødslede i den Anledning — øjensynlig var de ganske ny men tilstøvede og plettede som efter en lang Vandring over Stok og Sten. Intet kunde være utaalmeligere end de smalle Puslinger inden-

for Støvleburet, de bevægede sig ustandseligt, som prøvede de at vandre omkap med selve Toget. Men da hun mærkede, jeg saa paa Fødderne, saa ogsaa hun derned og rev dem pludselig til sig med et underligt Udtryk af bange Overraskelse. Længe efter gemte hun dem inde under Kjolen.

Jeg kendte hende *godt*. Jeg havde holdt hende i min Arme, løftet hende, naar Sengen blev redt, talt for hende, til hun sov . . . denne Duft af Orangeblomster var ogsaa om hende dengang. Naar? Hvor?

I Virkeligheden var nu min Hukommelse god, men i dette Tilfælde vilde den ikke virke.

Hun sad med sitrende Læber, helt fortabt i sin Frygt eller Sorg — hun havde glemt, at hun flyttede over for at faa mig i Tale.

Konduktøren var der for at billettere.

Paa engang lyste hun op og fremviste med et henrivende barnligt gottende Smil

— ikke en Billet — men et meget forbrugt Kørekort, og jeg gættede, at hendes Fader var Stationsforstander paa en af de mindre Stationer et Sted. Hun vendte og drejede Kortet kærtegnende mellem Fingrene, inden hun atter gemte det ind paa Brystet. Endelig bøjede hun sig frem, uden at se paa mig, og spurgte med den liflige, listige Stemme, hvis nynnende Klang gav Ekko i min Erindring:

— Tillader De, jeg spørger Dem om noget! Tænkte De ikke paa mig før . . . før, da jeg sad derinde? O, gjorde De dog ikke?

Forbavset nikkede jeg.

— Ja, jeg vidste det, jeg vidste det godt. Jeg føler det nu først i Næsen . . . For De tænkte saadan paa mig, som naar man kalder, ikke? Og derfor kom jeg . . .

— Her er rart inde. Men hvis De nu alligevel er lidt vred, fordi jeg kom! Hvis De helst vilde være alene, kun alene . . . Jeg havde gerne været alene, iaften, inat,

men der rejser mange. Der rejser uhyre mange . . . De véd maaske, det er St. Hans-aften! . . .

Hun tav, ligesom nogen pludselig klippede Taletraaden over for hende. Hun saa ufravendt udad Vinduet.

Jeg havde Instinktets Følelse af, at hvis jeg blot tav og ikke med Spørgsmaal forskød hendes Tankegang, vilde hun snart røbe sig for mig.

Vi kørte langs Fjord og Eng gennem det vide jyske Land. Skybankerne stod lavt i Vest, Aftenen var meget lys, men allerede brændte Blussene rundt om. Hun pegede:

— Se nu, se, dèr brænder de Baal, og-saa dèr ved Skoven, aahnej, det er dejligt! Synes De ikke, det er dejligt? De brænder Baal i hele Landet inat, ligesom de ofrede til deres Gud, ikke! Det er en smuk Vane, de gør det kun for deres Glæde . . . Søster Gudule troede, det var en Legende, men det er jo sandt . . . Det første Aar, jeg blev saa forbavset . . . Paa Blide, de brænder

Kæmpebaal nede ved Søen, ved min Pavillon. Onkel Ernesto giver dem en Tønde Beg, og de smaa Børn samler Grene i Skoven. Jeg kan lide det. Som en Folkevis, ikke! De Folkeviser er meget smukke og sørgmodige. Danmark er et smukt Land, jeg bliver ikke ked af at se det, vel? Min Far elskede Danmark mest højt, han vilde bo her, naar han blev gammel, men han maatte dø . . . jeg elsker ogsaa Danmark . . .

Hun hørte op at tale og saa sig forvirret om til alle Sider.

FRA det Øjeblik, hun nævnede Blide, vidste jeg, hvem hun var.

Det gjorde et eget dybt Indtryk paa mig at se hende igen, skønt hun ikke kendte mig. Hun paastod dog dengang, at jeg var det eneste Menneske, hun elskede, det eneste Menneske, hun nogensinde vilde elske.

Endnu opbevarede jeg fra hende en Sværm af underfulde Smaabreve, skrevet i tre, fire Tungemaal, alle lige uforstaaelige for den Uindviede, alle lige særtegnende for den lille eksotiske Alma Selchau.

Disse Breve med deres fremmede Duft, med de tegnede Ord, der pludselig gik over i indisk Skrift eller afsluttede med

en Blomst, som var syet fast til Papiret med en Stjerne af Guldtraad — det betød, at dèr havde hun kysset Blomsten og dèr skulde jeg kysse den igen. I Brevene var lagt Fuglefjer og Splinter af vellugtende, indisk Træ, Traade af Tæpperne, Flige af hendes Klæder.

Disse Breve — stundom fik jeg to om Dagen, stundom et Telegram, naar jeg ikke svarede hurtigt nok.

Men hvilken Utroskab! En skønne Dag kom der ikke flere Breve, og der kom aldrig flere.

Jeg vidste hende i god Behold. Jeg vidste, der var kommen en ung, finsk Maler til Blide. Ham var det. Han var nok den første.

Senere blev jeg overmaade vant til den Art Utroskab. Mine Patienter bød mig deres Fortrolighed og Venskab paa Livstid, og en Maaned efter Hospitalsudskrivningen betød jeg ikke mere for dem end Skeen, hvori de tog den bitre Medicin. Jeg lærte

at kende Menneskers Væsen og ikke for-
dømme dem eller sørge over dem.

Men da Alma Selchau svigtede, gjorde
det mig bittert ondt. Hun var saa ung,
hun stod mit Hjerte saa nær, og hun hørte
til paa min Egn
.

Jeg var lige udlært som Sygeplejerske
under det røde Kors, og havde fattet den
Plan at ville gøre mine Evner frugtbrin-
gende som Sygeplejerske for de Fattige
hjemme paa Egnen.

For nu ikke at gribe forstyrrende ind i
det selskabelige Liv paa Gørrild, og fordi
jeg mente, det passede bedre til min Hen-
sigt, lejede jeg mig et ganske lille Hus i
Landsbyens Udkant.

Man skulde tro, der var Arbejde nok for
en Sygeplejerske, der ikke ønskede Be-
taling for sin Gerning. Men ak, trods min
ærlige Vilje, jeg blev ikke taget for god.
De kære, enfoldige Sjæle turde ikke have
Tillid til mig — fordi jeg var født Baro-

nesse. Om jeg aldrig saa ofte fastslog, at nu hed jeg og nu *var* jeg kun: Søster Elise, det hjalp ikke, mit tidligere Navn brændemærkede mig i deres Tanker.

Opsøgte jeg uopfordret de Syge og Fatige for at vise dem i Gerning, at jeg mente dem det godt, blev Resultatet det samme kummerlige. De tog min Hjælp med Mistro og Uvilje. Tilmed forstod jeg, at de, naar jeg vendte dem Ryggen, paa en plump Maade havde mig til Bedste og ansaa mig for ikke rigtig klog . . .

Min egen Familie opfattede det Hele som en dum og stædig Grille. Paa Herregaardene behandlede man mig med den smilende Overbærenhed, der saarede mere end aabenlys Spot og havde til Følge, at jeg hastigt brød med alle mine Venner der paa Egnen.

Dag efter Dag sad jeg nedtrykt og alene i det lille Hus, men tilsidst tabte jeg Modet. Jeg skrev til København og ordnede mig paa at rejse over, hvor man havde Brug

for mig og ikke vragede mig for mit Navns Skyld.

Et Par Uger inden Afrejsen kom Ernesto Selchau til Landsbyen for at hente mig til Blide. Hans Broderdatter, som det sidste Aarstid havde opholdt sig paa Blide, var bleven syg under særegne Omstændigheder, og de mente, Sygeplejerske var nødvendig.

Ernesto Selchau var en af mine trofaste Venner. Mange gode Timer havde vi tilbragt sammen i hans store Kobberstiksamling, hvorhen vi altid tyede for at tale alvorligt. Men ogsaa fra Blide havde jeg trukket mig tilbage, da den smukke spotske Fru Fernanda engang saarede mig med sit Smil.

Paa Vejen fortalte Ernesto mig, hvad der var sket.

Alma, Broderdatteren var rejst til Paris for at overvære en af Moderens Premièrer. Der kom Brev, at hun morede sig med at køre i Avtomobil med Stedfaderen og glæ-

dede sig meget til at se Moderen som Skuespillerinde.

Men en Morgenstund kom Alma tilbage, selskabsklædt, uden Rejsetøj. Hun var saa træt og fortvivlet og blandede Sprogene paa en saa forvirret Maade, at ingen kunde faa Mening i hendes Udbrud. Kun fattede man, at hun alene og i ét Træk var rejst fra Paris.

Hun laa hen i ret høj Feber, der afbrødes af idelige Opkastninger. Af Moderens ængstelige Breve og Telegrammer fremgik, at Alma i største Sindsoprør midt under Forestillingen havde forladt Logen, hvor hun sad med Stedfaderen, og var ikke senere vendt tilbage. Ingen anede Grunden. Lægen prøvede at forklare det som et heftigt og pludseligt Anfald af Klimatfeber, men tydeligvis passede den Forklaring ikke.

Jeg spurgte Ernesto ud om Moderen, men hans Kendskab til hende var meget begrænset. Kun et Par Gange, naar hendes Mand var i Danmark, havde hun dagevis

gæstet Blide, ellers opholdt hun sig dels i Indien hos ham, dels i Paris. Frankrig var hendes Hjemland, og dèr modtog hun Efterretningen om hans Død. Fire Maaneder senere ægtede hun Monsieur Thibaut og begyndte atter — efter en tvungen Afbrydelse paa mere end seksten Aar — at optræde.

Ernesto mente, at hun havde følt sig meget utilfreds i det første Ægteskab, med en Mand, der under ét fordømte al scenisk Kunst som Gøgl.

Hendes Væsen var før gennemsyret af en forvirrende næsten tøjlesløs Uro, der gjorde hende besværlig for de Omværende. Desværre havde Datteren — omend i mildere Form — taget denne Rastløshed i Arv.

Om Almas Uro og Ømfindtlighed fortalte Ernesto mig saa gyldne Eksempler, at jeg, uden at have set hende, saa ganske forestillede mig, hvilken overforfinet, flygtig og sart lille Skabning hun maatte være.

Paa Blide var man kommen til det Stand-

punkt i et og alt at lade hende skøtte sig selv, naar hun til Gengæld vilde føje sig efter visse selskabelige Vedtægter. Det forundrede dem ikke mere, naar hun den ene Dag vilde være Sangerinde, den næste gaa i Kloster, den tredje studere Sanskrit.

Som Moderen var hun opdraget i den katolske Religion, hvilket ikke hindrede hende i med sand Lidenskab at dyrke Buddhismen eller forelske sig i Spiritisme og Mysticisme.

Men Ernesto antog det for sandsynligst, at hun en skønne Dag kastede alt andet overbord og fandt Hvile i sin Kunst.

Jeg maatte smile, da min formstrenge og ytringsbeherskede Ven sammenlignede Almas Sang med Herodias besnærende Dans.

Vi kom til Blide. Den lille Rokokopavillon nederst i Parken ved Søen var givet til Alma, og dèr laa hun syg.

Naturligvis var Sygdommens Aarsag sjælelig. Alma Selchau var kun femten Aar, altsaa i den farlige, uberegnelige Alder, hvor

de selvfølgeligste Ting kan hidføre Katastrofer.

Dagen efter ankom Moderen fra Paris. Alma gøs tilbage for hver Berøring af hende og gled under Tæppet, hvis hun kom nær. Men — det bemærkede jeg — gik Moderen om i Værelset, fulgte Almas feberblanke Øjne hende med et forskende, forbavset Udtryk, der langsomt gav Plads for Afsky og Rædsel og ufravigelig endte med en Opkastning.

Hun maatte have set eller hørt noget Moderen angaaende, uden Vanskelighed gættede jeg det. Da jeg vidste, at Moderen hin Aften havde kreeret Hovedrollen i en oprivende, moderne Ægteskabstragedie, troede jeg et Øjeblik at have fundet Grunden.

Fra den Dag Moderen rejste, indtraadte Bedringen. Med ung Appetit laa hun og spiste hele Dynger af Frugt, kun om Natten var hun stadig febervild, og endnu var hun ikke at formaa til at give nogen Forklaring.

En Aftenstund sad jeg i den store Stue ud mod Søen. Jeg havde aabnet alle Vinduer, det var ganske stille. Lugten af de gamle ægte Tæpper og Dyreskindene, der var anbragt rundt om, kvalmede mig, som overhovedet denne tunge, indiske Pragt var min nøgterne Natur imod.

Alle disse pragtfulde og mærkelige Ting var Almas eneste Fædrearv. Moderen havde givet Afkald paa selv den mindste Erindring fra første Ægteskab, hvorfor Alma fik alle Faderens Efterladenskaber, da de med Skib naaede Danmark.

Døren ind til hendes Soveværelse stod aaben, men jeg hørte hende ikke komme.

Hun sneg sig i den hvide Natkjole over Tæpperne, hen til Flyglet. Mest lignede hun en af de smaa spinkle Kordrenge, der pusler om og tænder Kerter i de katolske Kirker. Foran Flyglet standsede hun og slog en eneste Tone an.

Min første Indskydelse var at føre hende tilbage til Sengen; min næste at afvente,

hvad hun vilde tage sig for. Hun stod lidt og ventede, til Tonen var døet hen, slog den an paany og begyndte at synge — paa det reneste Dansk — hin gamle Folkevise: Munken gaar i Enge . . .

Hun blev ved at synge. Jeg lyttede betaget, jeg glemte, det var en lille syg Pige, der stod her og sang for aabne Vinduer. Jeg lod hende synge.

Engang nikkede hun alvorligt hen til mig, som for at lade mig vide, hun havde set mig.

Lidt efter kom hun, stadigt syngende, men svagere og svagere, hen og satte sig paa Skødet hos mig. Hun slyngede Armene om min Hals, lukkede Øjnene og smilede, tilfreds og beroliget.

Fra det Øjeblik havde jeg hende. Uopfordret fortalte hun mig, hvad der var foregaaet.

Det var i sig selv saa lidt. Det var kun det, at hun havde set Moderen agere, og ikke i Forvejen tænkt sig det *saaledes*.

Oftere havde hun været i Teatret og glædet sig til at se Moderens Spil, men det Hele havde æklet hende. Moderens Skikkelse, Bevægelser, Stemmeklang, Blikke, alt forekom hende forvrænget, hæsligt. Hun skammede sig over Moderen, hun følte Foragt for hende. Hun kom til at hade hende.

Forargelsen var saa inderlig dyb, at nu, hun endelig kunde udtale sig, begyndte Opkastningerne paany.

I samme Aandedrag, hun erklærede, at hun afskyede sin Moder, fortalte hun, at hun elskede mig. Til min Forbavselse beviste hun, hvorledes hun under hele Sygdommen havde iagttaget mig og husket hvert Ord, jeg havde talt for at berolige hende.

Ernesto og Fernanda vilde næppe tro mig, da jeg sagde dem, hvorledes det hang sammen. Det forekom dem for latterligt, at Forskellen paa et Menneske i og udenfor Rampelyset skulde kunne drage saadanne Følger efter sig.

En Uge senere var Alma helt rask, og vi skiltes.

Hvad jeg siden hørte om hende, var ikke af det Gode.

Det blev mig forebragt, at nu var hun forlovet med den, og nu drev hun sit Spil med den. At hun strøg Landet rundt som en fuldstændig Eventyrerske, i Selskab med hvem som helst; at hun en Tid var i Kloster, en Tid i Dresden for at uddanne sin Stemme, at hun i Dresden løb bort med en russisk Greve, som hun atter forlod.

Kort sagt, at hun havde mistet al Blufærdighed og i Bund og Grund ødelagt sit Rygte.

Men jævnsides med alt dette fortæltes, at hun i flere Aar havde været forlovet med Præsten Hygum, hvis Taalmodighed og Overbærenhed maatte være uden Grænser.

Vel var jeg vis paa, at saameget siges ikke, uden Sandheden træffer noget af det, men jeg forstod ikke, at hin lille, endog

forunderlig kyske, Alma havde kunnet udvikle sig til en Flane.

Ofte havde jeg ønsket, Tilfældet skulde føre hende til mig, jeg vilde se med mine egne Øjne, høre med mine egne Øren.

Og nu sad vi i samme Kupé og skulde samme Vej, og det var just St. Hans Nat.

JEG sagde ikke, hvem jeg var. Hun maatte dog engang selv opdage det. Desuden vilde jeg nok udforske hende lidt paa egen Haand og se til, hvormeget der var tilbage af den lille Alma, jeg engang havde kendt.

Snart begyndte hun igen at tale. Hun ventede ikke, jeg skulde svare, ventede knapnok jeg skulde høre efter. Hun talte klarligen ikke for at underholde mig og endnu mindre for at more sig selv.

Hun talte i den ængstelige, indsmigrende Ophidselse, jeg kendte saa godt fra mine Syge — selv de tavseste — naar de henad Sovetid begynder at tale i Flæng og betrosig. Alt fortæller de, det Ligegyldigste, det Hemmeligste, det Skamløse, det, de ikke vilde lade sig fravriste ved Dag. Det er,

som de taler ufrivilligt, i en Døs, i en Fe-
bervildelse — skønt ingen beder dem der-
om. Men jeg véd Grunden. Deres Skrifte-
maal er en Slags Offergave, hvormed de
haaber at købe min Nærhed endnu en
Time for ikke at lades ene med Natte-
frygten.

Ogsaa Alma talte af Frygt. Hendes Sam-
vittighed var bange for Stilheden.

Vel prøvede hun at lukke sig sammen
om noget, jeg ikke maatte vide, men hun
talte mistænkelig ivrigt om alt andet. Jeg
lod hende tale, jeg indsaa, at den brogede,
uordnede Sætningsmosaik tilsidst maatte
glide sammen i store, hele Billeder. Jeg
afventede hende.

Hun sad meget urolig, næsten som et
Menneske, der har Sky for Katte og véd
en Kat i Nærheden uden at vide hvor.

Nu og da tøvede hun midt i en Sætning
for at se ud af Vinduet, som om noget
derude ængstede hende, nu og da saa hun
sig forvirret om og begyndte at snuse til

alle Sider. Engang lugtede hun opmærksomt til sine Hænder.

— Naar jeg kører alene, gaar jeg frem og tilbage. Har De prøvet det? Naar man sidder, gaar Tiden langsomt . . .

— Tror De, Natten bliver lang? Nej, vel? Jeg tror ikke. Ikke naar vi taler. Den glider fra os, naar vi taler . . . Hvis De vil tale . . . hvis jeg maa tale med Dem? Vi mærker ikke, den gaar. En lys Nat kan gaa saa hurtigt. Jeg kender det . . .

— Jeg er meget glad for at være her inat — hvis det ikke er Dem ubekvemt? Maa jeg have Lov at lukke Vinduet ned, saa kan vi lugte fra Baalene? Her er lunt, her er da ikke koldt, vel? . . .

— O, den første Sommer herhjemme, jeg frøs, jeg havde Varmedunke hver en Nat. Naar jeg gik i Haven og det pustede i Træerne, kun lidt — jeg syntes, jeg spiste Kulde med min Mund. Jeg kunde ikke aande. Om Vinteren var det slemt. Jeg fik ondt i Panden, naar Snevejret kom, jeg rystede, ingen

Kamin kunde varme mig op. Det var Klimatfeber. Men om næste Sommer, jeg var saa vel igen. Jeg frøs ikke mere, ikke i Dresden, ikke i Saintes-Sœurs — det ligger dog højt mellem Bjergene . . .

— Se, den Hest, se, den flygter for Ilden, ligesom der er to, det ene er Skyggen, den store Skygge. Var De aldrig bange for en Skygge? . . .

— I Saintes-Sœurs, vi havde Geder men ikke Heste. I ingen Kloster er Heste, og hvorfor, jeg véd det ikke . . . Det kunde være en yndig Glæde, nedover Højene, ned i Dalen, ned for at samle Urter. Søster Gudule mente, fordi en Hingst er en Mand, men jeg mener, hos Nonnerne, vi kunde have Hopper, hos Munkene, de kunde have Hingste, ikke? . . .

— Min Hest hed Achmet, men den var Fuldblods! . . . O, naar jeg lægger Taage for mine Øjne, jeg ser den endnu. Jeg kendte alle Aarerne med mine Hænder. I Danmark er ingen Hest som Achmet, nej,

ingen. Den var saa fin i Skindet, som naar jeg stryger paa de graa Pileblade. I Begyndelsen, jeg havde Skamfuldhed over at sidde op, jeg blev svimmel — jeg red uden Sadel, og naar jeg følte Ryggen røre sig, De forstaar! . . . Jeg tænkte, den var som en Mand, om den vilde, den kunde bære mig bort, ind i Djunglen, over i Bjergene, jeg havde ingen Magt . . .

— Siden, naar jeg elsker, det ligner at ride paa Achmet, ikke? Rajahen havde skænket mig den efter den store Fest . . . hele Haven havde en Lugt, jeg kendte den ikke, noget, der var strøet, men han er mere grusom end de vilde Dyr. Ingen Mand i Evropa har saa skønne Øjne, men hans Tanker er ikke gode . . . Jeg vilde aldrig se ham mere og aldrig mere komme til hans Fester. Men jeg drømte om ham, vistnok fordi Tæpperne, han skænkede min Far, havde den Lugt som i Haven . . .

— Han skænkede ogsaa min Far to blaa Vaser, som Himlen, naar Skyerne er borte

og det er lyst, det er mine nu. De har en Klang som en Klokke, naar jeg rører dem med mine Negle, det lyder som paa Streng. Jeg er meget glad for de Vaser, de naar til min Hage . . .

— Achmet døde paa Skibet i det røde Hav. Tjeneren døde først, han længtes efter Indien . . . Jeg gav Achmet Champagne, den blev viftet, den fik vaade Svampe under Mulen, jeg talte med den . . . Den blev sænket i Havet, og jeg sørgede . . . Naar jeg klappede den, det bankede i Pulsen hen under mine Negle, De véd, som naar man rører ved Staal . . . Jeg saa i dens Øjne, den vidste, at nu skulde den dø . . . Aldrig var den vred, aldrig var den træt, om vi red Mile, Mile. Den forstod, om jeg talte Engelsk eller Hindi, den forstod, om jeg talte Dansk . . .

— Hestene her, de er ikke saadan, det gør dem Skade at haste, man maa ride varsomt. Men jeg kan jo ikke være forsigtig . . .

— Før var Baalene mere grønne, nu bliver de gule, er det fordi, nu kommer Mørket? . . . Men hvis det blev Storm, alle Skovene vilde dog brænde op . . . det var et dejligt Syn, medens vi kørte forbi . . . Sergei saa Steppen brænde. Han kunde ikke forklare det med gode Ord, men jeg tænker det selv . . . ligesom naar Maanen brænder paa Vand, ikke? Sergei lovede mig, vi skulde sejle nedad Volga, men det kom jeg nok ikke til . . . De lover saa meget. De glemmer det . . . Jeg holder nu mest af Volga . . .

— I Dresden, jeg var to Dage paa en Tømmerflaade, Mændene, de har et lille Hus i Toppen. De gik frem og tilbage med lange Stænger, ogsaa om Natten, de var ikke morsomme, men vi gled . . . o, vi gled . . . De vilde ikke have mig med længere . . .

— Verden er meget smuk, men ingen Mennesker bryder sig om at se alt det smukke. De bliver paa det ene Sted, og

dør dør de . . . Ingen lever mere som Nomaderne, men hvorfor ikke? Kun et Telt og saa bort, nye Steder, nye Steder . . . Min Fader sagde ogsaa, vi var Nomadenaturer, vi to. Og det er vi . . .

— Kan De ikke lide det, som er meget smukt?

— Der er en Fontæne — det hedder Tivoli, ligesom ved Rom — Vandet skyder som en Lilje . . . Bladene udad . . . Farverne visner . . . Ildflammerne bliver hvide, nu ligner det Sne, om lidt det ligner Opa-ler . . . nye Farver kommer fra Bunden, pludselig som en Iris . . . nye Farver, nye Farver . . . de vokser op, de glider ud . . . Jeg stod der en hel Aften, til Fontænen slukkede som en Lampe, og Vandet faldt ned i Jorden, som om det blev træt . . .

— Ogsaa de Glas fra Venedig, jeg elskede dem. Det var i Dresden. Vogteren gik lige i mine Hæle, jeg gjorde dem dog ingen Fortræd, vel? En Glaspuster maa være en stor Kunstner, større end en Ma-

ler, ikke? Jeg var aldrig i Venedig . . . jeg véd ikke, jeg *gemte* Venedig, og saa kom jeg der ikke . . . I gamle Dage, Damerne i Venedig sad paa Tagene for at blege deres Haar, og Solen skinnede paa dem . . . de levede i en smuk Tid. Jeg kender dem fra Billeder . . .

— Engang ejed jeg et Stykke Brokade, Sølvtraad rislede over det Hele, en Maler skænkede mig det for at male mine Hænder . . . saadan var deres Klæder, og de Farver kan man ikke finde mere . . . Tante Fernanda vilde gerne have det til Bogbind, jeg saa det i hendes Øjne, og jeg maa give dem det, de ønsker, selv om de ikke beder, jeg maa . . .

— Tante Fernanda binder selv sine Bøger ind, hun læser dem ikke, hun har Værksted i Taarnet. Mest i gamle Bind, hun skærer dem af gamle Bøger, det gør mig ondt, et gammelt Bind og en gammel Bog hører saa godt til hinanden. Men hun rejser i Skotland og i Spanien for de gamle

Bind og Forsatspapir. Ogsaa gammelt Fløjl fra Kirkerne, Bispekaaber, hun sprætter Korset af . . . det er som Blomster, der ikke mere kan straale . . . hun bruger det til Bind. Men Tante Fernanda har ingen Bøger saa smukke, som Munkene lavede dem, nej. Kender De Girolamo dai Libri? O, De vilde elske ham. Vogteren lod mig blade i dem, jeg følte mine Øjne blev saa begærlige. Det var i Verona. Men Sergei Ophanoff vilde gøre mig en Glæde, han købte for mange Penge et Blad til mig. Den gamle Munk vander Blomster i Klosters Have, smaa Rækker Roser og Neliker i Urtepotter. Jeg sendte det til Søster Yvonne, det var for helligt til mig . . . Men jeg elskede det . . .

— O, jeg mener, man maa elske, man maa elske, altid, bestandig, man kan ikke lade være. Jeg elsker med mine Hænder, med mine Øjne, med mit Hjerte, med min Sjæl, med det Gode, med det Onde. Jeg kan ikke lade være . . .

— Derfor var det en Fejltagelse med mit Kald . . . om jeg vilde, jeg kunde ikke elske kun det Hellige. Det kommer af min Uro. De Mennesker, som har Magnetisme i sig, de maa være urolige. Jeg vilde helst være fri, meget som er Synd, opstaar af Uro . . . Engang, jeg troede, det var Jernet dybt inde i Jorden, som trak os til. Men det er ikke Jern, det er Mennesker, som trækker mig til . . .

— Mange Mænd er magnetiske, jeg er bange for dem, jeg vil undfly dem, jeg kan det ikke. Deres Øjne søger ind i mine Øjne. Jeg véd med min Ryg, naar de tænker paa mig. Jeg kan kalde paa dem med mine Tanker, og de maa komme. Jeg elsker dem nok, men ikke med min Sjæl, vi passer ikke sammen, vi hører ikke til hinanden, vi forstaar ikke hinanden, derfor maa vi skilles . . .

— Men nu elsker jeg med min Sjæl . . . De maa vide det. Derfor rejser jeg her inat . . . Jeg kunde ikke lade være. Ingen

vil tro mig, jeg kunde ikke. Og nu er jeg bange. Jeg véd, det var Uret. Jeg er bange . . . I Saintes-Sœurs jeg var aldrig bange. Man kan ikke være bange i et Kloster . . . Min Stue var smal, den havde højt Loft, som en hvid Bølge over mit Hoved. Naar jeg kom fra Haven, den blændede mine Øjne som et Snevejr . . .

— Bagved Gardinet sov Søster Gudule. Men vi syndede mod den strenge Tavshed, ofte, næsten hver Nat. Jeg fristede hende. Jeg rørte ved Forhænget, hun sov ikke . . . Men Søster Yvonne . . . ingen kunde friste hende. Den første Aften, jeg begyndte at tale, hun kom ind, hun holdt sine Hænder for min Mund, saa gik hun igen. Jeg kunde høre Perlerne i hendes Rosenkrans . . .

— De har en Lighed med Søster Yvonne, det har De, men De har ogsaa Lighed med En, jeg har glemt . . . vistnok i Indien . . . Søster Yvonne blev aldrig vred paa mig, og véd De hvorfor? Hun *forstod* mig. Den bliver man ikke vred paa, man forstaar.

Ogsaa min Far blev ikke vred. Naar han saa mig, han smilede, jeg smilede . . . Min Far var Protestant, han ønskede, jeg skulde blive det . . .

— Nu *er* jeg Protestant. Jeg er *Frafalden*. Men jeg kan ikke holde af de Kirker, jeg kan ikke. De er meget armodige. De har ingen Fred. O, De skulde kende Saintes-Sœurs. Dèr er Fred . . . Hvordan man er, dèr faar man Fred. Mange strider i mange Aar, det gjorde Søster Yvonne, hun elskede Verden. Nu er hun lutret. Naar hun saa paa mig . . . ligesom det bløde Mos groede henad Huden. Engang, hun ønskede at blive blind, for Fristelsen kommer til nogle gennem Øjnene, men saa blev hun stille, og den uophørlige Salighed bor i hendes Sjæl. For hende vilde jeg gerne anklage mig, jeg maatte det ikke . . . Hver Torsdag, vi skulde knæle og anklage os for vore Overtrædelser — — jeg først, jeg var den yngste. Det var svært . . . Søster Leonore anklagede sig mest, hun havde vredt

Sind. Hun kunde vaagne op til en ond Dag. Saa gik hun ind i sin Celle og drak Vand med Salt i og stak sig under Neglene og slog sig med Disciplinen . . . mange flere Slag, end hun maatte. Derfor hostede hun altid . . .

— O, jeg begriber ikke — Karmeliterne fletter Discipliner, de maa aldrig tale, aldrig, aldrig . . . Jeg kunde ikke flette Discipliner, vel! Nej. Vi kunde føle paa os, naar Søster Leonore var ulykkelig. I Rekreationen, vi var ikke muntre nok, ikke glade . . . Men naar Solen gik ned, veg Synden fra hende. Vi gik over i Kirken, dèr laa hun foran Tærskelen, vi skulde sætte Foden paa hende, hendes Haar blev støvet . . . La Supérieure tillod hende at staa op. Saa var hun med i Haven og vandede, og om Natten fik hun Lov at vaage i sin hvide Dragt foran det Allerhelligste . . .

— Jeg længtes efter Rekreationen. I kun den ene Time maatte vi tale. Jeg var lykkelig, naar vi maatte tale. O, i den strenge

Tavshed . . . det var, som om nogen knugede min Hals. Engang saa jeg Pigerne paa Blide kvæle Duer . . . saadan. Men véd De, naar vi lugede, for at lære Taalmodighed lugede vi, det gør ondt i Knæene og i Nakken . . . Vi lugede lange, lange Bede, hele Dagen, to i hvert Bed. Vi havde Solhætter paa . . . som hvide Vinger. En Fugl fløj over Haven, allesammen vi saa op, vi saa efter Fuglen. Søster Séraphine, hun var gammel, hun skulde vogte, at vi holdt den almindelige Tavshed. Men jeg hviskede til Søster Agnès, hun hviskede til Søster Gudule . . . ingen havde set saameget som jeg, jeg blev ikke tom. Søster Yvonne bad, vi skulde kun tænke paa at rydde de slette Planter bort og tænke paa det, som var indenfor Klostret. Jeg lærte det ikke . . .

— Jeg havde min Kongetiger med, jeg havde med alle de Ting, jeg vilde, men ikke Klæder. Jeg gik i Klæder med store, grimme Lapper, ogsaa med lange Pjalter

forneden . . . vi maatte ikke være forfængelige. Det var rigtigt . . .

— Hver Morgen tog Søster Gudule Gardinet bort for at se min Tiger, altid blev hun saa bleg og bange, som om den levede. Hun drømte, den sønderrev hende, hun vilde helst sønderrives som de gode Martyrer. Men jeg elsker mig selv, jeg vilde nødigt sønderrives, min Tro er ikke stærk . . .

— Min Far skød den selv, var det ikke flinkt! Til mig. Min Far hed *Edgar*. Han var god. Han lod ingen dræbe; ikke om de var ulydige; ikke om de stjal, han kunde ikke, fordi de var Mennesker. Men jeg mener, de Mennesker, jeg ikke holder meget af, de maa gerne dø . . .

— Jeg skal vise Dem hans Billede. Engang tænkte jeg, han skulde ikke være min Far, da kunde vi have giftet os. For naar vi passede sammen. Og han passede ikke til min Mor. Han døde jo af Pesten, og i de Dage, jeg blev saa syg, men jeg fejlede dog kun, at nu døde min Far. Jeg drømte

en Knude af Slinger, som jeg skulde løse med mine Hænder . . . det var ækelt . . . Jeg kunde se Floden gynges og se Huset og høre dem tale Hindi. Saina stod med sin Fløjte. Der var Sol midt paa Bjerget. Mine Tænder klappede som en Stork . . . Onkel Ernesto var kærlig af Bekymring, det var han. Men om to Dage naaede Telegrammet over, og jeg forstod . . .

— Min Far var sytten Aar i Indien, alle hans Ting blev mine. Leoparderne blev syet sammen og foret med Fløjl, de laa over mig om Natten, men de lugter ikke godt, nu ligger de paa Gulvet, de fældede, naar jeg aandede, der kom Haar i min Mund . . .

— Jeg siger Dem, alle Ting havde sin Indialugt, selv en Vifte, selv et Stykke Silke. Nu lukker jeg Tasken op, De kan mærke det! . . .

— Ikke sandt, De *kan* mærke det. I hele Kupéen, De kan *kun* mærke den Lugt! Det lugter ikke af levende, men

af mange Aar, af en ældgammel forbi Tid . . .

— Det dèr, det er min indiske Brude-
dragt, véd De, jeg elsker den, jeg kan ikke
skænke den bort. Ikke i Klostret til Guds
Moder . . . Nej, De skal høre . . . i fem Maa-
neder, vi var indenfor Klostret, da var
Vinteren forbi, og vi skulde i Bjergene
efter Urter. Ingen vidste, jeg havde den
med. Min Lomme var dyb som en Brønd,
helt ned til Knæet, saa dyb. De troede, det
var Brød . . . Jeg gik om ved en Busk og
tog den paa. De knugede mig, de kunde
ikke lade være. Søster Gudule kyssede mig.
Hun satte sig i Græsset og græd. Om Nat-
ten, hun laante den, men hun blev syg . . .

— I et Kloster, man bør ikke have no-
get, som kan gøre Fortræd. Men paa Blide,
jeg rullede ned for Søen, jeg tog Brude-
dragten paa, jeg tændte Lygterne og tænkte,
nu var jeg i Indien . . .

— Véd De, man maa længes, man maa
længes uhyre, naar man har været i Indien.

Om Natten, Luften er god og stille. Altid jeg tænkte: som paa Bunden af de dybe Have, Solen kommer der ikke, Fiskene gaar i Mørke, de kan ikke hæve sig op, hvor Solen rører ved Vandet, de kan ikke. Og jeg hørte det sige i Bambushegnene, som naar en Kedel koger . . .

— Hvor vi boede, var nu ikke slemt med Slanger. Kun én Gang. Jeg anede det paa min Frygt, men jeg huskede at fløjte, og Tjeneren, som vogtede Huset, naar vi sov, han kom med Lys. Min Far lod skære smukke Sandaler af Skindet nede i Byen, men aldrig brugte jeg dem — mine Fødder blev klamme, naar jeg saa dem . . . Ingen Mennesker elsker Slanger, fordi de er klamme . . . alle maa frygte dem . . .

ALT det sagde Alma uopfordret, uden at vide, hvem hun talte til. Toget rullede ind paa en Landstation. En Kagekone gik forbi med sin Kurv. Alma saa langt efter hende og spurgte, stammende af Forlegenhed: — O, De vilde da ikke laane mig femten Øre, jeg . . . jeg har ingen Penge med, jeg glemte det og jeg er saa sulten . . .

Hun vilde ikke tage mere end de femten Øre. Hun vinkede Kagekonen hen, som man lokker for en Fugl, købte et lille Brød og en Æske Pebermynter og begyndte straks at spise:

— De maa ikke tage det ilde op, at jeg spiser i Deres Nærværelse, men jeg er

meget sulten. Hele Dagen, siden imorges, glemte jeg det . . .

Haanden, som førte Brødet, sank ned. Hun stirrede helt forvildet paa det og paa mig:

— Hvorfor gaar Toget ikke? Hvorfor standser det saalænge? . . . Før, vi kørte, jeg mærkede det ikke . . . Der var tre-ogfyrretyve Baal, jeg talte dem, men jeg tænkte ikke paa, at vi kørte, det var saa godt . . . Tror De dog ikke snart, det gaar igen?

I det samme blev der pebet til Afgang og smilende spiste Alma videre:

— Naar man har Pebermynter, man behøver ikke at drikke. Det er bekvemt, synes De ikke? Engang spiste jeg fem Æsker. Jeg mødte i Aarhus en Officer, jeg tænkte jo, vi var Venner fra Blide, ikke? Jeg kunde tro det, der kommer mange Officerer. . . . men han kendte mig ikke. Vi gik i Riis Skov, der var saadan en Kone, og jeg fik fem Æsker, men tilsidst, jeg frøs helt

ned i Brystet . . . Han viste mig Kasernen og Staldene, det var tunge Heste, fede Heste. Bagefter fik jeg Skænd. Kunde jeg nu vide, at i Danmark, det er kompromitterende at se indeni en Kaserne, naar der var rent og de var høflige . . .

— Jeg har faaet uhyre mange Skænd, mange Mennesker rundt om er vrede paa mig. De foragter mig. Ogsaa de, som elskede mig. Jeg er bedækket med Skænd. Jeg mangler den danske Takt . . . ogsaa den tyske mangler jeg forresten. Jeg har prøvet at opføre mig ladylike, jeg vilde helst, det var mere nemt . . .

— Onkel Ernesto er god, men han er formel, mere end min Far, mere end paa Scholtenseje. Blot jeg glemmer at tage Handsker paa ved Middagen, eller blot fordi jeg prøver selv at sy mine Kjoler — naar det nu sparer mange Penge . . . og mine Udgifter er meget store . . .

— Véd De, paa Scholtenseje, jeg kunde komme og gaa, blive længe og kort, de var

kun glade . . . de har en fransk Kok, jeg besøger ham i Kælderen, men han stryger Skaalene med Hvidløg, og Menuen er saa lang, at jeg bliver søvnig. Jeg synes ikke om saa mange Lag Mad. Jeg bryder mig helst kun om Frugt og Brød og Østers, ikke? . . .

— I Dresden, det var billigt. Jeg gjorde, som jeg vilde, hver Dag, som jeg vilde. Jeg købte varme Kastanjer og smaa Brød, og for tyve Pfenning et halvt Kilo grønne Druer . . .

— Men Grevinden er lam, og da bliver man vistnok kræsen. Hun læser Bøger og hver Dag syv Aviser, hun kan meget Politik. Jeg læste engang ogsaa Aviser, men jeg søgte efter store Ulykker, Skibene sank, Byerne sank, Husene brændte, Mennesker dræbte sig af Sorger. Søster Yvonne sagde, det er Gift for Sjælen at læse, og jeg gør det ikke mere. Jeg læser kun Saint Jérôme og Trækningslisten . . . den maa jeg dog læse, ellers behøvede jeg jo ikke at

spille . . . Men jeg véd, hvad Dato det er, for min Dagbog . . .

— Mener De ikke, det er svært at skrive sin Dagbog? Min Far sagde, det var sundt for Samvittigheden, hvis man var et ærligt Menneske. Men det ærlige er ofte meget skamfuldt. Nu, jeg skriver alle mine Gerninger ned, og bagefter, jeg angrer dem, de peger Fingre ad mig . . .

— Jeg skriver paa Hindi, for ikke mange i Danmark kan læse det. Det var min Beslutning, naar de gamle Dage kom, jeg vilde skrive det over paa Dansk eller Engelsk . . . nu vil jeg ikke. Grevinden skriver Dagbog, jeg forstaar ikke. Den lamme oplever dog ikke, vel? . . .

— Naar Druerne er modne, vi spiser i Drivhuset en Gang, Fuglene kommer ind fra Volièren, de flyver frit, de hakker i Druerne, Draaberne stænker, det bliver Aften, Himlen gaar ind under Taget, Grevinden holder en Tale paa Vers, det er fornøjeligt . . .

— Kardinalerne flyver efter hendes Vogn, de er tamme, hun mener, de er mere tro end Mennesker. Hun havde en Kardinal i Bur, den var sindssyg, den blev dræbt . . .

— Tror De dog ikke, der er gaaet en Time? Maaske lidt mere? . . . Men det er kun Aften, den rigtige Nat er slet ikke begyndt! . . . Gid det var mørkt, helt mørkt. . . . Der var en hel Allé med Fakler gennem Parken ned til min Pavillon, men det var næsten lyst . . .

— Synes De, det er paatrængende at besøge de Mennesker, som indbyder mig, fordi det er kun paa Rejser? Onkel Ernesto siger, de mener det ikke, det er Taleform, men jeg kan dog føle, at nu har de ikke mere Behag i mig, og jeg skynder mig at rejse . . .

— Jeg maatte ingen indbyde til Blide, de stolede ikke paa min Smag. Tante Fernanda sagde, at mine Venner var Vagabonder, hun vilde ikke se dem . . .

— Paa Scholtenseje, de blev aldrig ked

af mig. Engang sagde Greven, det var, som Kaprifolier duftede omkring hele Gaarden og kun, hvor jeg gik. Det var en smuk Smiger, den glædede mig . . . jeg ynder Smiger, o, naar Ordene drypper ind i mig — men ikke vrede Ord. Jeg har Sky for de vrede Ord, derfor siger de, jeg er fejj, men det er jeg ikke.

— Inden jeg var i Saintes-Sœurs, jeg bad om, jeg maatte altid være paa Scholtenseje, det maatte jeg ikke, Greven turde ikke tage mit Ansvar . . . de frygter min Natur, ligesom de frygter en Tiger, men jeg er ikke ond . . . tro ikke, jeg er ond. Jeg er selfish, det er jeg, men det er alle Mennesker, som ikke er lutrede. Det bedrøver mig, naar jeg gør dem imod. Jeg har længe Samvittighedsnag over mine Gerninger, men jeg er ikke ond. Og nu er de allesammen vrede, de skammer sig over mig, de leder efter mig, de kan ikke finde mig . . . o, det er Synd, det er Synd, ogsaa for Hother, men jeg kunde ikke lade være . . .

Hun saa ned og spurgte ganske sagte, og dennegang ventede hun Svar:

— Sig, er De ikke ked af, at jeg er her? For jeg vil godt gaa ind i en anden Kupé . . . hvis De ønsker det . . .

Da kunde jeg ikke længere tie. Jeg nævnede mit Navn og troede, det var nok. Men ak! Hun havde glemt mig for godt. Hun gentog Navnet: Søster Elise, Søster Elise, og rystede paa Hovedet:

— Jeg véd ikke, hvem De er! . . .

Saa tog jeg Rejsekaaben af. Hun sad lidt og saa paa mig. Langt om længe lyste det op i hendes Bevidsthed. Endelig naaede hun helt frem til mig, og i samme Øjeblik laa hun paa Knæ med Hovedet i mit Skød.

Jeg havde hende igen, som jeg havde hende, da hun var den lille syge Pige.

V I blev enige om at gøre os det bekvemt for Natten, hver paa sit Sæde.

— Men vi vil nu ikke sove, vel, vi vil ikke, vi vil tale . . . du skal fortælle mig om alt det, du véd, om alle dem, du har elsket, jeg skal fortælle . . . men der er noget, jeg ikke siger, noget, du ikke faar at vide, og du maa ikke spørge . . . det er bedst, du ikke véd det, ellers kunde du ogsaa blive vred . . .

— Men det er dejligt at ligge ned, naar Toget kører, det gør ikke noget, om Natten bliver lang . . . jeg er saa tryg, naar du er her. Men du skal blive, du maa ikke gaa, vel? . . .

— Véd du, man kan *betale* Konduktøren,

i Hemmelighed, saa kommer ingen herind, ikke om hele Toget er fuldt. Bare putte en Krone i hans Haand, ikke sige noget . . . han forstaar . . .

Uvilkaarligt udbrød jeg: — Du er nok vant til det!

Hun dukkede Hovedet som for et skarpt Blink. Da hun saa op igen, havde hun Taarer i Øjnene:

— Hør nu, du Søster Elise, du maa være god imod mig, du maa ikke fordømme mig! Jeg er jo saa lykkelig over, at jeg mødte dig, det var Himlens Vilje, jeg er saa taknemlig. Du tænkte paa mig, du friede mig fra ham derinde . . . han saa paa mig med de Øjne, de Øjne, som gør noget ved mig . . .

— Og iaften, inat, jeg vilde jo kun køre derop, det er sidste Gang. Saa aldrig mere . . . Forbi Skoven, se ind i Træerne. Men han er der ikke, jeg véd, han er der ikke. Og jeg maa ikke komme, han vil ikke se mig mere, jeg skal blive borte . . .

Hun begyndte pludselig at smaale:

— Det var derfor, du var saa venlig, fordi det var *dig!* . . . For Damerne i Toget, nej, de bruger nok ikke at være ret meget venlige. Jeg siger noget, de ikke kan lide, og de flytter bort fra mig, de taler ikke mere til mig . . .

— Men véd du, jeg har fortabt mit Rygte. Det har jeg! Kan du se det paa mig? Jeg sørger over det, jeg skammer mig, men ikke idag . . .

— Idag gør det ikke noget, ikke Spor, ikke det mindste, for du er dejlig, Søster Elise, jeg elsker dig! . . .

— Jeg vil give dig en Gave. Du maa vælge det, du vil! Jeg skal være god, jeg skal føje dig, jeg skal kæle for dig, jeg skal synge for dig . . . inat skal jeg synge for dig alene, alt hvad du vil, Engelsk, Hindi, Folkeviser, o, jeg kan meget, jeg kan uhyre mange Sange. Jeg bryder mig om ingenting, jeg fortryder ikke, jeg tænker kun paa dig. Jeg vil blive hos dig. Du kan lære mig

at pleje de Syge, altid vil jeg blive hos dig . . .

— Ingen Damer holder ret meget af mig, kun i Klostret og paa Scholtenseje. Jo! en Præstefrue, hun hedder Anna Tetens . . . Jeg mener, *Præstefrue*, det lyder, som en Laas smækker, ikke? Hun strikkede Blonder i Toget. Hun var venlig. Jeg skulde besøge hende i Præstegaarden i Romalt, ved en Bakke med smaa Grantræer . . .

— Først var han Præst paa Grønland, dengang de giftede sig, men i den lange, brede Vinter, de blev syge i Hjertet, de kunde ikke elske for al den Kulde. Saa kom de til Danmark, og nu de er de gladeste . . .

— Naar hun sover, hun plukker Blomster henad Tæppet. Hun er glubsk og graadig for Blomster. De stod i Vaser, ogsaa i Køkkenet, ogsaa ved Sengen om Natten. Paa Grønland var ingen. Paa Grønland, hun strikkede bedrøvede Blonder, de var haarde, jeg følte dem, — nu strikker hun glade

Blonder, de er saa bløde i Haanden . . .
Hun skal have et Barn, for paa Grønland
hun kunde ikke faa et Barn, det var umu-
ligt, om hun saa gerne vilde . . .

— De er mine Venner. Hun syede Kante-
baand paa min Kjole og stoppede Rifter
for mig. Hun var saa smuk paa Halsen,
under Haaret og under Hagen . . . Jeg var
den eneste Katolik, de kendte, men det be-
kymrede dem ikke . . . Mennesker i Dan-
mark har ikke Sympati med os, de taler,
som hvis vi var Hedninger . . . Hvorfor pry-
der de ikke deres Kirker? Hvorfor brænder
de ikke Lys, hvorfor knæler de ikke? . . .

— Bliver du ked af, jeg taler, o, jeg kan
ikke lade være, Ordene kommer, de farer
ud af Munden, ligesom Toget hen paa Skin-
nerne . . .

— Jeg fik engang Tilladelse af den Herre,
som styrer Toget, at være hos ham. Jeg vil-
de prøve, jeg tænkte, det var en Herlighed,
men jeg besvimedede, jeg taalte ikke den store
Storm . . .

— Men Holly, i Amerika, han hang under Toget, Mile, Mile, i Arme og Ben, for at køre frit! Gruset slog hans Hud itu, det brændte, han troede, der gik Ild i ham, men han holdt fast, tilsidst ligesom han sov, men han holdt fast . . .

— Nej, et Kørekort er nok mere bekvemt . . . Kender Du Kammerherre Wegner? Han gav mig det. Han er Diplomat, men ikke kedelig, slet ikke, men gammel. Véd Du, jeg var forlovet med en Diplomat, kun i otte Dage, han sagde, jeg kompromitterede ham, og hvis jeg var bleven hans Kone, jeg skulde lystre . . . men jeg vil ikke *lystre* — det er som en Hund. Jeg vendte mig paa Gaden en Dag, og han blev vred, jeg har dog aldrig kendt Mage . . .

— Aah, jeg ligger godt, jeg kan føle Hjulene under min Ryg, ligesom de spinder paa mig . . .

— Jeg kørte paa 3die Klasse, fordi, naar jeg nu var fattig, ikke? Du forstaar . . . Onkel Ernesto siger, det er anstødeligt at

køre paa 3die — med saadan noget er han ligesom Kai Munthe og Sergei. Véd Du, naar vi kørte, Sergei og jeg . . . Tjeneren viklede Puderne ud . . . han kunde ikke røre ved Kupéklædet, Tjeneren hæftede Tæpper paa . . . heller ikke sove i Hotellets Sengeklæder. Men fire store Kufferter! De kostede mere end et Menneske . . .

— Jeg kan dog kun adlyde Onkel Ernesto, naar jeg finder, han har Ret, men for min Samvittighed, jeg *tør* køre paa 3die Klasse. Men ser du, den Dag, de røg Tobak af *Pibe* og jeg fik Kvalme, jeg kunde ikke opholde mig i deres Selskab. Jeg vilde finde en mere behagelig Kupé, men de til 3die Klasse, de var ikke tomme . . . og jeg anede godt, vi kunde blive Venner, han lignede, som jeg tænker Saint Jérôme, det store, blide Skæg . . . Hænderne som krøllet Silkepapir, jeg fik Lyst at være hos ham . . . Konduktøren behøvede ikke at bemærke, det var 1ste Klasse, vel, naar jeg snart stod af igen! Men han blev uhøflig, han

blev heftig . . . Jeg mener, det er dog hæsligt, at Mennesker bliver heftige! Han vilde lukke mig ud af Toget, og jeg skulde sone en Bøde paa tyve Kroner . . . Jeg blev ilde tilpas for jeg savnede de Kroner, men Kammerherren gættede nok, jeg var fattig. Han betalte, og Konduktøren bukkede og gik . . . Jeg maatte dog takke ham smukt, jeg kysede hans Hænder, vi blev Venner. Han havde en død Datter. Hun maatte ikke fejre sit Bryllup, ikke før hun var nitten Aar, fordi hun havde Blegsot. Hun bøn-faldt. Saa døde hun . . . Han angrede det altid, hver Dag . . . Han elskede mine Hænder, og hvis jeg passede hendes Ring, jeg maatte faa den, det er den med Perlen, jeg synes, den er pæn . . .

— Jeg sang for ham . . . jeg gav ham min Elfenbensminiatur af Rajahen, det er et Kunstværk. Han samlede paa Miniaturer, de hang paa en Væg paa Fløjl, min var den smukkeste. Men var det ikke opmærksomt? . . . jeg havde jo sagt, at over al Ver-

dens Glæde holdt jeg af at køre i Toget, men det kostede meget . . . En Uge efter kom mit Kørekort, det laa paa Violer med et Billede af ham og hans døde Datter, i en lille Straakurv. Det var sendt til Bilde, det skulde være en Erindring om vort smukke Møde, og hvert Aar, til jeg giftede mig, skulde det blive fornyet . . .

— Onkel Ernesto siger, han er en prægtig gammel Herre, og jeg fik ikke Skænd dengang. Ellers faar jeg Skænd, naar jeg modtager Gaver . . .

— Synes du ikke, det er smukt at give Gaver? O, jeg bliver da saa glad. I Indien, vi fik altid Gaver, altid. Hver Gang min Far inspicerede, hver Gang min Far kom til Rajahen, hver Gang nogen besøgte os, altid Gaver, altid . . .

— Om jeg er meget bedrøvet for noget, naar jeg rører ved Kortet, det kan fortrylle mine Tanker, ligesom dengang jeg altid maatte have Blomster inde paa Brystet . . . Vidste jeg, hvor Holly er, han skulde have

mit Kort, til det gælder ud . . . Han kørte nok aldrig paa 1ste Klasse, vel, en Haandværkssvend!

— Det forbavsede mig, han var Haandværkssvend, for han kunde ikke gøre Haandværk, men det hedder Haandværkssvend, naar man vandrer omkring og vil ikke blive paa ét Sted . . .

— Jeg maa køre paa den Klasse, jeg selv foretrækker, Kortet giver mig Ret. Det er ogsaa bekvemt. For sæt, jeg nu havde Sympati for et Menneske paa 3die Klasse, naar jeg *behøvede* at køre paa 1ste, det var dog fattigt . . . og da havde jeg nok aldrig mødt Lytjohan! Han hedder ogsaa Johansen, men jeg skulde kun sige Lytjohan, og hans Kone hed Hendrikke . . . Kender du ham? Han siger, at i Jylland alle Mennesker véd, hvem han er. Han kommer til hvert Marked . . .

— Kan du huske Laderne paa Blide, saadan ligner Grummenau, men Tagene paa Grummenau er dobbelt saa høje som Hu-

set, de er bedækket med Straa, og Vinduerne i Taget, de kigger som Øjne med Øjenvipper. Han har selv fortjent Gaarden blot for Stude . . . det er en god Ting at handle om, de giver høj Indtægt, og de stanger ikke . . .

— Jeg befandt mig saa vel . . . selvom det er Bønder. Véd du, hele Tiden, det var, som naar jeg laa i en Høstak . . .

— Saa driver de Studene i mange Flokke opad hele Jylland, det er det billigste, og de bliver ikke trætte, de gaar baade om Natten og om Dagen. Det er fattige Stoddere, som jager paa dem, de er fornøjede for Indtægten, men Lytjohan kører med Toget . . .

— Der stod en Kurv med Jordbær, derfor gik jeg ind til ham. Han sagde *du* til mig, og først troede han mig ikke helt. Han mente, at naar jeg var fra Blide, havde jeg smukkere Klæder . . . Hendrikke havde fem Brokadekjoler, men hun brugte dem kun til at samle paa i en Kiste. . . .

— Vil du saa med en lille rask Tur til Holsten og se min gamle Kone og min nye Gaard, sagde han. Jeg kunde ikke modstaa, vel! Naar han blinkede med Øjnene, jeg maatte le . . .

— I tre Uger blev jeg paa Grummenau. Der lugtede af Kernemælk, ogsaa i Skabene, i Sengen, og Hendrikke og Pigerne . . . Vi spiste ved et langt Bord som i Borgstuen, kun Voksdug. Lytjohan havde Højsædet med en Flok Puder omkring, straks bagefter sov han, og de listede bort saa stille paa Strømperne . . . Han havde store Sølvkrus og Sølvkander, Onkel Ernesto har ikke flere, men Gaflerne var af Jern, o, det gør stygt i Tænderne, jeg maatte snappe Kødet . . .

— I gammel Tid var hans Far Færgemand ved Fyen, og Hestene blev bundet til Færgen, de maatte svømme over Vandet, om de kunde, eller om de ikke kunde, ellers druknede de . . . Hendrikke var jo tysk, og de talte Plattysk, det plumper i Munden

. . . Jeg skrev ikke til Blide, de vilde sige, en Studepranger er meget simpel. Men jeg havde Sympati for ham, jeg mener, han var ikke ret simpel . . .

— Vi kom i Seng Klokken syv, og Klokken fire kom Kaffen ind til min Seng . . . Jeg laante af Hendrikkes Tøj, det pludrede om mig, hun var en fed Kone. Men jeg maa jo laane lidt Tøj, ellers skulde jeg have Kuffert med, og naar jeg ikke altid véd, hvor jeg vil hen . . . og jeg glemmer, hvor Kufferten staar. Jeg er slem til at glemme mine Ting . . . Nogle er i Dresden, nogle i Klostret, ogsaa paa Scholtenseje, ogsaa i Paris, ogsaa i Grenaa, ogsaa i Indien . . .

— Tante Fernanda siger, jeg er storartet sjusket, det bedrøver mig, jeg vil helst ikke være sjusket. Kun én Ting kan jeg ikke glemme, min Taske kan jeg ikke glemme. Synes du ogsaa, den er styg? Alle Mennesker synes, den er styg. De véd ikke, den er af Panterskind, men det slides . . . Lytjohan vilde forære mig en grøn Taske,

med en Hund broderet af Perler, *den* var ikke pæn . . .

— Han købte et stakkels Klaver i Rendsborg, det lød, som Strengene græd. Jeg skulde spille og synge . . . en Thaler for hver dansk Sang med mange Vers . . . henad Bordet i en blank Række. Jeg vilde gerne gøre det uden Penge, men det var saa morsomt at fortjene dem, ikke? . . .

— Jeg kunde fortjene uhyre mange Penge, ved Operaen, véd du, Monsieur Camilles raabte til Himlen for at bringe mig dertil, vi maatte strides . . . naar jeg nu ikke *vil!* Og jeg vil ikke . . .

— Monsieur Camilles er den mest berømte i Dresden. Det var en smuk Tanke af Onkel Ernesto at lade mig komme til ham . . . han kostede fyrretyve Mark for en Lektion, men han skænkede mig alle Timerne uden en Mark, og hver Dag, naar jeg gik, *han* takkede mig! . . . Jeg blev skamfuld. Ogsaa hver Dag, der stod en Blomst i et rødt Glas . . . kender du dem,

fra Murano, men ikke fra gammel Tid, de ligner Bourgogne . . . han bandt den i mit Haar, hvor Øret sidder . . .

— Jeg holdt meget af ham. Han brugte smaa Musedrin . . . En Aften, jeg skulde drikke The med ham, de meldte, nu var Theen serveret, men vi sang jo, og Mørket faldt over os, og vi sang . . . Monsieur Camilles er næsten tresindstyve Aar, naar han synger, bliver han ung. Men midt om Natten, før huskede han ikke paa Theen, han blev meget undseelig . . . Mennesker, der er gamle, har ikke stor Længsel efter Mad, jeg tror det ikke . . .

— Monsieur Camilles havde kærlige Tanker for mig, stor Omsorg. Naar der kom Blæst, eller naar Taagen kom op fra Floden . . . det er underligt, ligesom nu lukker Byen sig til og forsvinder, og en anden ældgammel By kommer frem, jeg kender den ikke, jeg frygter den . . . Monsieur Camilles sendte sin Tjener med Silketørklæde til min Hals. Han havde Frygt for, jeg

skulde faa Hæshed, men jeg fik det aldrig . . .

— Kun én Gang havde jeg Snue . . . min Næse var rød, jeg kunde ikke smage, ikke lugte . . .

— Der var saa meget . . . Søster Elise, var du aldrig saa bedrøvet, at du kunde ønske at dø? Det var for Holly, det var for Hother . . . Jeg frygtede at blive som dem, der hedder Skøger, alle Mennesker foragter dem, men det kommer af at elske . . . Jeg kunde ikke sove, jeg sad op i Sengen og saa ud paa Søen . . . Ligesom Hother kom listende over Vandet. Det var Fristelsen . . .

— Hother sagde engang, han kunde høre Bryllupsklokkerne kime i mit Blod! O, naar jeg tænkte paa det, Blodet farede i mig . . .

— Jeg dykkede min Natkjole og mine Lagner ude i Søen — det var ikke saa stor Synd som et rigtigt Selvmord, vel? Men der kom ingen Lungebetændelse, jeg hav-

de glemt at betænke, det var ikke Vinter og Frost. Om lidt, jeg følte ikke Kulde og ikke Vaadhed, jeg sov min Vej og fik kun Snue . . . men Tante Fernanda erfarede det. Pigerne siger det til Kammerjomfruen . . . saadan, ligesom opad en Trappe. Tante Fernanda fortalte det til Hother. Jeg skammede mig. Han spurgte, om han skulde huske mig paa det igen, naar Frost kom . . .

— Men jeg vil sige dig noget, du bliver forbavset over: *en anden* har gjort akkurat som jeg! Søster Gudule! . . . Hun kom fra Bønnen, vi var alene, jeg skulde vise hende, hvordan det var at elske . . . Søster Gudule vilde vide alle Ting . . . Jeg skulde være som Alv og glide Haanden over hendes Haar, og tale paa kun én Tone, jeg skulde være som Hother og aande paa hendes Hjerte, til det lynede i det, ogsaa se med Øjnene som Hother . . . hun lukkede sine Øjne, ligesom Munden blev syg . . . Men om Aftenen, da vi var ved at

tænde Kerterne foran den kære Moders Billede, hun begyndte at hviske: Jeg vil have en Mand at elske med mine Hænder og med mit Hjerte, I skal give mig en Mand at elske, ellers dør jeg! . . . Hun knuste de smaa Flammer med sine Hænder, hun brændte sig. De maatte løfte hende ind i Cellen, o, vi hørte hende raabe og klage . . . de bandt om hendes Mund. Længe var hun syg . . .

— Hun klemte sine Arme omkring Træerne, de skulde elske hende. Men da hun var rask, vilde hun dø, fordi hun havde ingen at elske. La Supérieure var mest streng mod hende . . .

— Saa var det, hun dykkede sine Lagner i Regnvandscisternen hver Aften, for at dø. Men Søster Théodore er listig, hun kunde bemærke det. Søster Gudule fik en stor, stor Straf . . . jeg kan ikke taale at tænke paa, hvad de gjorde ved hende . . . hele Natten græd jeg, jeg kunde ikke sove . . . Søster Yvonne gik i Forbøn, det

kunde ikke hjælpe . . . Hun var ikke mere Novice, véd du, og da er Straffen saa stor . . .

— Ofte, jeg ønskede, vi kunde bytte: hun kom ud i Verden, jeg kom ind i Klostret. Jeg vilde tage al min Straf og prøve at være lydig, jeg vilde være tavs en hel Maaned, ikke tale, ikke synge . . .

— Men jeg kan ikke mere komme ind i Klostret . . .

— Søster Elise, hvis de saa mig derinde, de vilde slaa Kors og løbe for mig . . . ingen vilde røre ved mine Hænder, ikke Søster Yvonne, ikke Søster Gudule . . .

— Jeg er en *Frafalden* . . . men inderst inde i min Sjæl, jeg er det ikke . . . jeg har ikke glemt en eneste af Legenderne, jeg glemmer dem aldrig . . .

— Du skulde gaa derind, kun som Postulant . . . du vilde elske at være der! . . . O, i den første Tid, jeg frydede mig . . . jeg vil sige, som vi hang i et stort Bur oppe over Skyerne, nærved Himlen, i den

blaa, fromme Luft. Jeg sov hele Natten, alle var venlige, ingen skændte. Der var stille, stille, ikke et Ur tikkede, vi havde kun Solskin . . .

— Gangene er buede, og naar vi kom gaaende, de smaa Trin blev ved at dryppe bagefter os, en hel Kilde af smaa Trin, mindre og mindre. Naar vi sang en Tone, der kom hundrede Toner ud af Stenene . . . Vi spiste kun Brød og Suppe af Urter, vi lærte at koge dem selv . . . Jeg var flink til at faste . . . man bliver saa let. Jeg synger bedst, naar jeg er sulten . . .

— Men jeg bad aldrig om Disciplinen, jeg kunde dog ikke gøre mig selv Fortræd, vel? Men jeg var ulydig mod den gode Orden, jeg elskede mine Hænder, jeg kunde ikke røre det Affald, det grimme. En hel Uge var jeg under Kirken, om Dagen, ikke om Natten, der var mørkt, der var koldt . . . deres Fødder gik over mig, Sangen tumlede ned paa mig som en Torden, men jeg tænkte *ikke* paa mine

Synder, jeg var saa liflig tilmode, jeg tænkte paa alt det, som er dejligt, og paa Alv og Holly og paa hele Verden. Jeg tog Haanden om min Fod og følte Hollys Navn. Jeg talte Hindi med mig selv. Jeg sang: Munken gaar i Enge . . . kender du den? Det er den eneste Sang, jeg kan ikke blive ked af . . . jeg lærte den først af alle danske Sange, det er en ældgammel en. Jeg sad foran paa Hesten, min Far sang den ind i mit Øre, mens vi red, og den blev inde i mig, den gik aldrig bort igen . . .

— Nu vil jeg ikke mere ligge ned, vel, vil du ikke sidde op, nu kommer snart Skanderborg! . . . O, der er smukt om Aftenen, jeg har set tusind Stjerner falde ned over Skanderborg, det har jeg . . .

— Tror du dog, de brænder Baal hele Natten? Jeg kan ikke lide Baal, heller ikke Fakler, vel . . . de er saa frække . . . Nu sidder vi saadan, saa kan du ogsaa se ud. Jeg vil helst holde din Haand, saa véd jeg, du er her . . .

Og vi kørte videre, og Alma talte, om sig, om mig, om sig selv igen. Kun naar Toget holdt ved Stationerne, flammede Uroen op i hende, for at slukkes, saa snart vi atter kom i Gang.

Du, Søster Elise, det er en smuk Gerning at pleje de Syge, en trofast Gerning . . . det er ogsaa et Kald! . . . Havde du ikke en *Anelse* dengang, pegede det ikke inde i dig? . . .

— Det var en Fejltagelse, jeg havde *ikke* Nonnekald, min Skriftefar troede det ogsaa. Men hvis jeg havde Kald til at pleje Syge . . .

— Jeg skulde tage saa blødt, mine Hænder er meget bløde, ikke? Der er mange, som allermest elsker mine Hænder . . . Jeg kan hundrede Legender, jeg skulde fortælle, jeg skulde synge, naar det pinte dem, ikke? Ingenting gør ondt, naar man synger, vel? Ogsaa Digtet om Ravnene . . .

nej, ikke det, jeg bliver selv bange, naar jeg husker det . . . jeg hører, det banker. Men *Annabel Lee* . . . det er det dejligste! Det elsker med Lyden. Jeg ønsker, jeg hed Annabel, Annabel . . . maa jeg sige det for dig, o, maa jeg?

Og op i mit Ansigt, og ind i min Sjæl smigrede hun sig med Sangen om Annabel Lee. Uvilkaarlig afværgende lagde jeg Haanden over hendes Mund.

— Du er som Alv, det er du! Du mener, jeg bliver forvandlet, ikke? Som jeg talte fra en fremmed Verden? . . . Jeg kan gøre meget med min Stemme, jeg kan faa dig til at skælve, det kan jeg, hvis jeg siger: *The fall of Ushers!* ind i dit Øre. Det er ingen Legende, det er en Sandhed. Men jeg lader det være . . . Engang i Dresden, paa Hotellet, jeg gjorde det for mange. Vi havde slukket Lamperne, Damerne skreg, bagefter, de var hvide i Ansigtet, de blev vrede paa mig . . .

— Er ikke Edgar' Poe den Digter i

Verden, som er den bedste? . . . Jeg vilde opsøge ham og sidde ved hans Fødder, men han er død . . .

— Min Far vilde have, jeg skulde bryde mig hellere om Dickens, men véd du, jeg kan dog selv gaa ind i Husene og tale med de Mennesker og faa noget at vide! Dickens digtede ikke noget, som forundrede mine Tanker, vel? . . . Men jeg har nu ikke læst ret mange Bøger, det har jeg ikke . . .

— I Saintes-Sœurs, de brændte mine Bøger. La Supérieure sagde, de skulde brændes. Jeg kunde ikke sove for Smerte . . . Tante Fernanda bandt dem tre Gange i nye Bind. ingen var smukke nok til Edgar Poe, vel? Jeg var ikke tilfreds . . . Saa kom de fra Frankrig, Madame Thaulow lavede dem . . . du kunde ikke tænke, det var Bind til Bøger . . . de skinnede ligesom Spejlet inde i Øjne, men det var svage, svage Farver. Først man kunde ikke se, hvad det betød, saa kom det frem, Træer og Buske med de gule Frugter . . .

og en Maane, og en Sti . . . de passede til ham, og nu er de brændt op . . . det var dog Synd . . .

— Søster Elise, hvis han havde levet, tror du, han havde elsket mig? . . . O, sig, at du tror det! . . . Han kunde lære mig at digte . . . jeg véd, jeg kunde digte, hvis han saa paa mig, det véd jeg . . . Det er en stor Synd, han er død . . .

— Men Alv kunde ikke lide ham, nej, og nu er Alv selv død . . .

— Tænk, Alv var den aller, allerførste! Før ham var der ingen, kun Achmet og min Far . . . men Alv var ikke magnetisk. Kender du, naar Maanen skinner paa hvide Roser, og ganske stille, saadan var han . . . og jeg var kun femten Aar . . . det er ikke ret mange . . .

— Det kom af, at Onkel Ernesto behøvede Kuppelsalen dekoreret af en Kunstner. Der er jo grønt Glas i Kuplen . . . Han var fra Finland. Han boede alene med sin Mor og gamle Sima. Hans Mor gik

med Enkehue altid, fordi hendes Mand var død, og hun giftede sig ikke flere Gange. Hun lærte selv Alv at læse og tegne, for det kunde hun . . .

— Der var en lang Skov af Birketræer, men foran Huset stod Bikuberne . . . det summede, naar det var Sommer. Alv fortalte mig alle Ting. Han havde en Besvær med at finde Ordene, han rynkede Panden, som En, der er vred, men han var jo ikke vred, aldrig vred, vel, han var mild . . . vi havde den store Fortrolighed . . .

— Om Vinteren, der var saa stille, saa stille, som nu laa hele Finland og Bierne i Dvale. Det blev ved at sne, det blev ved at sne. Der kom ingen Sol, der kom ingen Stjerne, der fløj ingen Fugl, for om Natten og om Dagen der var kun Sne. Træerne blev saa tunge, de sænkede sig ned til Jorden . . .

— O, jeg elskede Alv, fordi han var fra det Land, du forstaar . . . det gør meget,

ligesom Vejret . . . én passer i det stormende Vejr, én passer i Solskin . . .

— Sima syede selv sine Sko, de hørte ikke, nu kom hun listende. Men om Dagen gik Alv og hans Mor de lange Veje i Sneen, og næste Dag var Sporene skjult . . .

— Da han skulde til Italien for at blive en berømt Maler, hun rejste med, men hun havde ikke mange Penge . . . Onkel Ernesto traf ham i Florens. Saa kom han til Blide. Véd du, han kunde næsten ikke spise, hans Hænder blev tunge, han var forlegen, men naar vi to var alene, han var ikke forlegen . . . Tante Fernanda sagde til Gæsterne, han lignede en ung Gud, han hørte det godt, det krænkede ham . . .

— Men vi var fortrolige . . . blev Ordene borte, han tegnede for mig . . . vi fik smukke Tanker af hinanden, jeg husker det. Vi blev gode . . .

— Naar vi var gift, vi skulde bo i de grønne Kamre ovenpaa, og nedenunder hans gamle Mor og Sima . . .

— Jeg troede, det var saadan at elske . . . Han havde en blaa Aare i Tindingen . . . jeg véd ikke, altid, naar jeg saa den, jeg maatte huske paa Floden hjemme i Indien . . .

— Vi gik med hinanden ved Haanden, naar ingen saa det. Alv vilde tegne mig, han kunde ikke, han var bedrøvet for det . . .

— Tante Fernanda sagde, det var dumt, han søgte mit Selskab, han blev sær og barnagtig af mig . . . Men naar min Far var død, og min Mor havde giftet sig med Monsieur Thibaut, jeg havde dog Lov at gøre, det jeg selv vilde . . .

— Kender du det . . . jeg *beskyttede* ham! Han er den eneste, som ikke kunde beskytte sig selv. Han trængte til mig, han *behøvede* mig . . .

— Det han malede, var Bølgerne, men oppe paa Stenene, hvor Solen skinnede, sad smaa Havfruer med grønne Haler . . . Onkel Ernesto var meget taknemlig for det, og alle Mennesker kalder det et smukt

Kunstværk, og netop fordi Lyset i Kuplen er grønt. Men Farverne er ikke helt stærke nok . . .

— Dengang det var færdigt, Tante Fernanda lo, fordi alle Havfruerne havde ligesaadan Mund og Hage som jeg, men jeg kunde ikke se det, og Alv kunde ikke se det. Han fik Taarer i Øjnene, da de lo . . .

— O, den sidste Aften, han var saa bedrøvet, jeg kunde tænke, det blødte dybt inde i hans Øjne af Sorg. De andre gik i Seng, men jeg gik ind til Alv og blev hos ham hele Natten, vi talte næsten ikke, vi sad med hinanden i Haanden . . . han vilde kysse mine Øjne . . . men dengang . . . nej, han maatte ikke . . . jeg var saadan dengang . . .

— Vi skrev mange, mange Breve til hinanden, et hver Dag, det gjorde vi, men jeg kunde ikke nemt læse hans, for de var paa Svensk, ikke, man forstaar det bedre, naar de taler . . . og mine var jo paa Engelsk, og han maatte se i Leksikon . . .

— Du, Søster Elise, hvis der nu ikke var kommen andre, tror du saa, han var ikke død? Tror du, vi havde giftet os? . . .

— Jeg skammede mig, derfor skrev jeg det ikke, vel? Onkel Ernesto vidste jo ikke, vi var forlovede, og Einar vidste det heller ikke . . . Jeg var saa ene, fordi jeg savnede Alv. Og Einar red smukt . . . vi red sammen, hver Dag . . . og Fuldblod. Det fristede mig. Jeg tænkte, at jeg kunde ikke undvære en Fuldblodshest, og hans Far var saa rig. Men det var ikke rigtigt, jeg véd det nok, det var det ikke. Vi havde det ikke godt. Einar blev vred, fordi jeg vilde ikke kysse ham, aldrig, og naar vi nu var forlovede, og det er Brug, men jeg vilde ikke. Han blev vrippen og red fra mig . . .

— Einar troede, Menneskene i Indien var Negere . . . Han var Kvartalsdranker, det er en sørgelig Arv, synes jeg, men saa laa han i Sengen. Saadan var ogsaa hans Bedstefar . . .

— Jeg var meget ulykkelig . . . men jeg kommer altid til at gøre det, jeg slet ikke har besluttet at gøre . . . Kan du forstaa, han vidste ikke, hvem Edison var . . .

— Synes du, jeg solgte mig for en Fuld-blodshest, synes du? Vi passede ikke sammen, vel . . . og saa kom alt det andet . . . Søster Elise, det kan nu ikke nytte, hvis du bebrejder mig noget . . . de bebrejder mig alle sammen. Kun En bebrejder mig aldrig . . .

— Jeg er træt af at køre. Er du ikke træt? . . . Aah, fortæl mig en Legende, jeg tænker paa noget, som gør saa ondt, ligesom det stak i mig . . .

— Længe, længe efter skrev jeg til Alv, jeg skriftede for ham . . . men kun hans Mor svarede, med store høje Bogstaver bagover, de truede mig. Jeg maatte ikke skrive til Alv, han var syg, han skulde have Fred for mig . . . han skulde have Fred for mig . . .

Alma rakte over efter Tasken, aabnede

den og rodede om i dens Bund. I Skæret fra den lyse Nat saa jeg Brevbundt efter Brevbundt. Hun rakte mig en stor Konvolut:

— Søster Elise, føl, den er sortrandet. Det er alle mine Breve til Alv. Hans Mor sendte mig dem . . . den sorte Kant betyder, at nogen er død . . .

Hendes Stemme bævede, medens hun talte, jeg troede, hun var ved at græde, men pludselig lod hun med en kaad, trillende Latter noget tungt falde ned i mit Skød: — Hvad siger du til det! En levende Ananas . . . den fangede jeg gennem Køkkenvinduet, da jeg løb forbi, for der var ingen. O, jeg elsker Ananas. Gør du ikke! Jeg skærer den over med min Dolk, og saa spiser vi. Det smager som Sol. Men du skal spise det Halve, om du kan eller ej, du skal. Aah — det glider ind i Aarerne, det er finere end Blod, det er smukkere end Blod. Ananas er det bedste i Verden . . .

SØSTER Yvonne sagde, ethvert Menneske havde sin Plads paa Jorden, hvor det slog Rødder og voksede fast. Men jeg har ingen Rødder, jeg kan ikke vokse fast, og jeg *vil* ikke vokse fast . . . o, hvis jeg var et Træ, jeg vilde slide, jeg vilde slide for at komme løs . . .

— Jeg har ingen Ro. Det vil ikke styre sig inde i mig. Afsted, afsted . . . ligesom Skyerne. Altid bort til det nye, altid, altid . . .

— Véd du, i Dresden, jeg flyttede hver Maaned, sommetider hver Uge . . . Selvom jeg elsker nogen, jeg maa bort igen, bort igen. Ogsaa i Indien, hver Dag jeg red bort fra min Far, jeg higede efter at komme bort, men jeg higede ogsaa efter at komme

hjem til ham. Jeg kunde fryde mig, naar vi saa Huset . . .

— Paa Blide, Tiden gaar saa langsomt, Onkel Ernesto ser paa sine Kobberstik, Tante Fernanda binder Bøger ind. Jeg forstaar ikke deres Tanker, de forstaar ikke mine . . .

— Jeg vilde ride, vilde kun ride, men Hestene var svage. Jeg maatte prøve, jeg red paa alle de Landeveje, jeg saa . . . jeg glemte at huske paa Hesten . . . det blæste en varm Storm inde i mit Hoved . . . De blev vrede paa mig. Ingen vilde mere laane mig en Hest, heller ikke paa Karlslund, heller ikke paa Teglværket. De sagde, jeg sprængte Dyrene, det var dog ikke ærlig Sandhed, jeg sprængte jo ikke et Dyr . . .

— Naar jeg ikke havde en Hest, maatte jeg gaa, langt, langt. Jeg laa i Kanten af Grøfterne og græd af Træthed . . . véd du, det gør ondt under Foden at gaa langt. Vejen er haard, Stenene er haarde. Men inde i mig plagede det: du skal gaa, du skal gaa!

... Onkel Ernesto forbød mig at gaa alene, jeg vilde gerne adlyde ham . . . men kunde jeg vel? . . . o, alle Skyerne gik over Himlen! . . . Det er ikke bekvemt at gaa, naar det regner, naar Mørket kommer over Vejene, naar man træder i Pludder . . .

— Onkel Ernesto gav mig et Maanedskort, jeg skulde hellere besøge min Fars Familie og Venner, de bor i mange Egne af Landet. Jeg glædede mig. Jeg havde en stor Kuffert med, og dengang, alle mine Klæder var bløde og smukke, fra Paris. Men naar jeg sad i Toget, jeg kunde ikke gaa af ved det rigtige Sted, vel . . . ligesom jeg var i stærk Fart, jeg kunde ikke standse, eller jeg talte med nogen, som var venlige, jeg kunde ikke skilles fra dem . . . men dèr, hvor de ventede mig, de blev meget vrede. Da Kortet var brugt forbi, jeg købte Billetter med Toget for min egen Pung, men det er dyrt, o, det er dyrt. Jeg maatte spare og passe paa.

— Tante Fernanda siger, det er Sinds-

syge og Luner og Eventyrlyst, at jeg altid behøver at køre med Toget. Det er vrede Ord. Jeg vil uhyre nødig være lunefuld og ubehagelig. Jeg siger næsten altid ja, naar de beder mig om noget. Jeg elsker Høflighed . . . men jeg har jo den Uro inde i mit Hjerte . . .

— Er jeg paa Blide, jeg higer efter Scholtenseje, er jeg dèr, jeg higer efter Dresden . . . sommetider efter en By eller en Skov eller en Landevej, sommetider efter ingenting, blot bort fra, hvor jeg er . . .

— Om vi sidder ved Bordet og der er Selskab, der er mange, jeg maa bort. Ligesom udenfor nogen kalder paa mig, trækker i mig, forlanger mig . . . Hanka Scholten kan se det. Hun siger, mine Øjne bliver, ligesom der stod et Spøgelse foran mig, jeg bliver saa sær omkring Munden. Dèr, hvor de kender mig godt, de bliver kun lidt vrede, de spotter kun lidt over mig, men dèr, hvor jeg er en ny Gæst, de tror det onde om mig. Jeg forstaar, jeg maa ikke

besøge dem mere, og jeg skammer mig. Men hvis der var Pest i Landsbyen, jeg maatte gaa, jeg tænker ikke, om det sneer, om der er Huller i Vejene . . .

— Jeg er saa taknemlig, naar jeg er udenfor med min Taske, og jeg spørger om Vejen til Stationen . . . det gør ikke noget, hvorlænge jeg skal vente paa Perronen . . . ganske stille glæder jeg mig . . . ligesom langt ude, men jeg véd ikke hvor, langt ude, milevidt, dér venter noget paa mig, noget, som er saa godt, noget, som er min Lykke . . . Og naar Toget kommer, jeg putter mig ind i en Krog og kører, saa længe jeg vil, ingen kan jage mig bort . . . Men da kommer jeg ogsaa til at gøre de Gerninger, som ikke er gode . . . jeg tager fejl, altid tager jeg fejl . . . for jeg elsker dem ikke paa den rigtige Maade. Derfor bliver de vrede paa mig og foragter mig . . .

— Kun en Gang var Onkel Ernesto rigtig vred. Han sagde: enten er du utilregnelig, eller ogsaa er du utilgivelig! Det pinte mig,

at *han* sagde det. Tante Fernanda siger det ondeste. Véd du, hun sagde: Du ender som en af dem, man ikke nævner! . . . Hun mente en Skøge, jeg véd det, hun mente en Skøge . . . men det er netop det, jeg ikke vil, *aldrig*. Jeg vil ikke gøre noget, som jeg finder hæsligt, og det *er* hæsligt! . . . I Dresden, jeg boede en Uge i saadan en Gade, jeg vidste det ikke først . . . deres Øjne . . . jeg var bange for dem . . .

— Derfor var det ogsaa iaften, derfor var det, men Hother forstaar mig ikke. O, jeg vilde ønske, Hother kunde lukke mig op og *se* det, jeg tænker, for jeg tænker anderledes, end jeg handler. Og nu *kan* jeg ikke komme tilbage til Saintes-Sœurs, de vilde ikke røre ved mig, de vilde ikke tale til mig, som om der var høje Mure imellem os . . . det nytter ikke, jeg banker paa . . .

— De siger, jeg har en Vagabondnatur . . . synes du ikke, *Vagabond*, det klinger som en lille smuk Melodi, selvom det er af det onde! . . .

— Søster Elise . . . har du Gæld? Jeg maa foragte mig selv. Jeg er en slet Husholder. Mine Penge rækker ikke . . . Til de Byer og de Mennesker, hvor jeg skylder Penge, jeg tør ikke komme der mere, om jeg længes, om jeg længes. Hver Termin, naar jeg faar mine Penge, jeg bestemmer saa fast, at nu vil jeg betale, men jeg forglemmer det, jeg bruger Pengene til Lotteriet . . . det er en Last!

— Otte hundrede Kroner, det er ikke lidt Penge, det er mange Penge. De fire maatte jeg have til Klæder, men ikke til Kjoler og Hatte, for dem vilde Tante Fernanda skænke mig fra Paris. Men de fire hundrede skulde jeg anvende til Drikkepenge, fordi jeg rejser meget paa Besøg . . . Det var smukt af Onkel Ernesto, for han kunde nok begribe, jeg vilde ikke have Penge fra Monsieur Thibaut . . . men jeg giver nu ingen Drikkepenge, det gør jeg ikke, for jeg bruger dem til Lotteriet og til min Assurance . . . Onkel Ernesto spottede over

det, vi disputerede mange Timer derom. Men jeg mener, det er min Ret . . . Og den Herre var netop Agent for den bedste Forsikring, og han raadede mig kun for min *egen* Skyld . . .

— Mange Mennesker er først rige, de bliver fattige, de kommer i Nød . . . Jeg skulde blot betale fire hundrede Kroner om Aaret, og naar jeg blev gammel, fyrretyve Aar, jeg fik en Livrente, hvert Aar, til jeg døde, om jeg blev mere end hundrede Aar, det standsede ikke, der var ingen Grænse . . .

— O, jeg mener, det er godt . . . du skulde ogsaa have en Livrente . . . det er ligesom, naar vi dør og kommer i Himlen, dèr *er* sørget for os, ikke, men her paa Jorden, vi maa nok selv . . .

— Véd du, engang var jeg rig, uhyre rig! 450,000 Francs, det var mine, ene og alene mine! Jeg havde dem, det *var* mine. Saa var det forbi. Paa den samme Dag, jeg blev ganske fattig igen. Jeg var ikke bedrøvet, for hvad bryder jeg mig om Pen-

gene, vel! De er jo ikke smukke at se paa, og naar jeg holder dem i Haanden, de siger mig ikke noget . . .

— Sergei vilde ikke røre ved Penge, aldrig, fordi de var snavsede. Jeg lærte ham, man kunde vaske dem ny i Salmiak, som naar Onkel Ernesto har L'hombre, men alligevel, han vilde ikke . . . Tjeneren bar dem. Hvor? om Livet i et Bælte, og naar vi kom til en By, skrev Sergei paa et Blad, og Iwan fik Penge derfor i Banken . . .

— Jeg skal synge for dig en russisk Folkevise, du vil mene, nogen græder langt borte i Skoven, men det er ikke Sorg, det er Paaskesangen . . . Sergei lærte mig den, det er den eneste, men jeg kan ikke overføre Ordene, Russisk er et svært Sprog . . . Sergei var ikke trofast mod sit Land, han talte kun Russisk, naar han skændte paa Ivan . . . han snøvlede lidt inde i Næsen ligesom i en Sivfløjte, det lyder næsten kønt . . .

— Var jeg blevet hans Kone, jeg havde dog klippet alle Neglene bort en Nat, naar han sov ind, ikke! De skinnede, mere end mine, meget mere, som klart Glas skinnede de. Han pudse dem, han forkælede dem, han vilde ikke miste dem. Han tog sine Handsker paa varsomt, varsomt, jeg maatte nok le. Han vadskede sine Hænder i Mælk . . .

— Om alle Puderne og Lagnerne, han havde Kniplinger, ligesom Tante Fernandas fornemste Kirkekniplinger . . .

— I Hvide-Rusland er man meget rig. Men han kedede sig. Hvergang han kom hjem, han rejste straks bort igen. Han bekymrede sig ikke om at elske, det er nu sandt, heller ikke mig, jeg tror det ikke, det var hans Indbildning . . .

— Og han var doven. Men alt det, jeg gerne vilde, det gjorde han . . .

— Han var Fatalist, kender du en Fatalist? Det er en sørgelig Tro. Jeg ringeagter den, det gør jeg. Den er ikke høj-

modig. Men jeg maa sige, det *var* Skæb-
nen, som førte os sammen, han havde
Ret . . .

— Det var ogsaa i Dresden, i Dresden
jeg oplevede meget, meget, for dèr havde jeg
min Frihed, ikke, og det er det bedste . . .

— Nej ikke først, Onkel Ernesto havde
anbefalet mig til Baron v. Reimers, men
de var saa stive som Istapper, de blev
vrede paa mig . . . Altid skulde jeg synge
og synge, ogsaa naar jeg slet ikke havde
Lyst . . .

— Nej, Monsieur Camilles var god. Jeg
var ogsaa flittig, det er morsomt at lære at
synge . . . sommetider, jeg kunde slet ikke
tro, at det var min egen Stemme . . .

— Men saa kom min Mor. Hvorfor skul-
de hun komme, naar jeg var i Dresden! . . .
Paa Plakaterne, jeg saa hendes Navn med
store, tykke Bogstaver. Der stod ikke *Aimée*
Thibaut, men *Aimée Selchau!* — Min Fars
Navn . . . og naar nu min Far havde Hæs-
lighed for en Skuespillerinde . . .

— Jeg vilde ikke komme paa Gaderne. Men dør, hvor jeg boede, jeg kunde se dem om Aftenen gaa over Pladsen til Teatret, jeg kunde høre dem klappe for min Mor og give hende stor Hyldest. Jeg havde Ængstelse for, hun skulde finde mig op, jeg stod med Ryggen til min Dør, hun skulde ikke komme ind, jeg vilde ikke se hende . . . men hun vidste nu ikke, hvor jeg boede, for naar jeg altid flyttede. O, det er saa hyggeligt at flytte til de nye Steder . . .

— Om Dagen, jeg turde ikke gaa ud, men om Aftenen, naar de spillede, jeg gik ned til Elben for at tale sagte med mig selv . . . holder du ikke af at tale sagte med dig selv? . . .

— Jeg besøgte ikke Monsieur Camilles, jeg kunde ikke synge, naar min Mor var i Byen. Men den Dag, hun rejste, jeg var igen saa frydefuld. Jeg dansede for Monsieur Camilles og spurgte, om han vilde med paa Variété. Du skulde se ham! Han

løftede Hænderne mod Loftet, han mente, en Variété er skrækkelig . . . Jeg véd nok vel, en Variété er ikke fornem, men naar jeg nu bliver træt af at gaa i Operaen, ikke, og naar jeg morer mig paa en Variété . . . det er en glad Verden, den ligner Holly . . . saa gaar jeg. Ikke hver Aften . . . det koster Entré, men i Operaen koster det ingenting, naar jeg henter min Billet fra Monsieur Camilles . . . Jeg fik en Higen efter at komme der, fordi nu var min Mor borte . . . ogsaa at være smukt pyntet.

— Men jeg havde ikke ret meget Tøj, som var smukt, for naar jeg savnede Penge, jeg vidste en Kone, som købte det af mig. Hun solgte det igen, fordi mine Kjoler var jo syet i Paris . . .

— Men Støvlerne fra Athen, jeg bar dem aldrig, vel! De var dejlige, jeg elskede dem, men saa *maatte* jeg tænke paa Hother, fordi han havde skænket mig dem. Ligesom han holdt fast om mine Fødder, ikke! Han havde skrevet mit Navn

inde i dem, og i de hvide stod Digtet om Annabel Lee, fordi han vidste, jeg altid holdt af det . . . de laa i en Æske, ligesom i seks smaa Kamre, og hvert Kammer var foret med Silke i den Farve som Skindet. Men under Silken var puttet visne Rosenblade fra min Pavillon paa Blide . . . saadan er Hother, hans Tanker er smukke, men de er som listige Slinger, de snor sig omkring mig, jeg kan ikke slippe fra dem . . . Tante Fernanda havde sagt ham, at i Athen er det tyndeste Skind . . . jeg siger, det er saa blødt som Skindet paa Kalablomster. Tante Fernanda havde givet ham min Tegning, fordi mine Fødder er smallere end dem i Paris, men i Athen, de er nok mere smalle . . .

— Den Dag maatte jeg tage dem paa. Først, de passede mig godt, jeg kunde ikke forhindre mig i at se paa dem, naar jeg gik, om end det er meget forfængeligt. Der kom en Herre, han skænkede mig et Bundt Stedmoderblomster . . .

— De synger grimt i Varietéén, ligesom de havde Rifter i Halsen, men de boltrer sig omkring og er fulde af Morsomhed. De kan mange besværlige Kunster, jeg begriber ikke, de kan gøre dem, og Damerne er yndige . . . Jeg sad ved mit eget Bord, det faar man for sin Billet. De andre køber Øl og Vin, men jeg køber det ikke, for naar jeg nu ikke er tørstig . . .

— Véd du, naar man sidder i en Variété, der kommer altid Herrer, som vil gøre deres Opvartning, men de fleste ser grimme ud — jeg ryster paa Hovedet, saa gaar de. Men sommetider kommer der en net Herre, som jeg gerne vil tale med. Det er altid fornøjeligt at tale med fremmede Mennesker, ikke? . . . man véd ikke noget om dem, man gætter og gætter. Jeg vilde ønske, jeg kunde tale alle de Sprog, der er i Verden, for at faa en Samtale med alle Slags Mennesker . . .

— Men engang, jeg blev meget opbragt i Sindet . . . Jeg boede ved Lutherkirken.

Der er smukt om Dagen. Om Aftenen, jeg sad i Vinduskarmen. Maanen gik gennem Hullerne i Taarnet, Lygterne paa Pladsen blev saa spinkelsmaa, man fik ondt af dem. . . . Men om Natten kom de flade Væggestøjer ud fra Tapetet. De krøb op i Loftet, de fløj ned over mig og forbed mig . . . De har en styg, ilde Lugt, men jeg kendte ikke straks, hvad det var. De er saa smaa, de kan ikke fanges i en Fælde. Jeg kunde ikke have min Søvn for dem . . . Jeg fortalte ham, at nu maatte jeg igen flytte, men jeg vilde nødig, fordi jeg holdt af Kirken og Vindueskarmen. Han sagde, han kendte den Kunst at faa dem døde i et Kvarter, naar han maatte følge med op. Jeg var taknemlig og vilde traktere ham med The paa mit eget lille Sølvapparat — det lavede jeg altid The paa i Indien til min Far, og ingen laver The saa god, det sagde ogsaa Sergei Ophanoff.

— Men vil du vide, han paaskød det

kun for at komme ind i min Stue . . .
han havde en daarlig Hensigt . . .

— O, jeg blev saa vred. Jeg viste ham paa Døren og sagde ham det, som han fortjente . . . Jeg har dog ikke kendt Mage, at han vovede det overfor en Dame, der viste ham sin Tillid . . . jeg vil da mene, han blev skamfuld . . .

— Da han var gaaet, jeg bestilte kun at kaste op og kaste op, ligesom dengang jeg havde spist en syg, fordærvet Østers . . . jeg mærkede det nok, men jeg kunde dog ikke spytte den ud igen for de andre Gæster, det vilde ikke være velopdragent . . .

— Nej, jeg vil fortælle dig om Sergei den Aften . . . Kender du, naar Støvler kommer til at klemme? Jeg prøvede det aldrig før. Ligesom Fødderne skulde kvæles. Jeg fornøjede mig ikke mere. Det gjorde meget, meget ondt. Jeg fik den Tanke at tage dem af under Bordet, men da Variétéen slukkede, jeg kunde ikke faa Plads at snøre dem paa igen, og jeg havde heller ingen

Lyst, for jeg vilde gaa mig en Tur . . .
De lo bagefter mig, fordi jeg bar dem
i Haanden, men det bekymrer mig ikke,
de maa hellere le, end mine Fødder skal
kvæles . . .

— Jeg gik ud paa Augustus-Brücke,
kender du den? Strømmen løber rundt om
Bropillerne, de er ældgamle, de tramper
tungt i Vandet, o, jeg elsker den. Jeg vidste
ikke, han stod ved Siden af mig, jeg saa
ham ikke inde paa Variétéen, men han
havde fulgt mig bagefter hele Vejen. Jeg
blev saa forskrækket, at jeg tabte den ene
Støvle i Vandet . . . det var dog slemt.
Han spurgte: Skal jeg springe ud og hente
den? . . . Han talte saa langsomt, saa lang-
somt, jeg kunde tænke, han sprang vistnok
ikke i Elben . . .

— Vi stod der længe, længe, for saa kom
Maanen lige foran os . . .

— Véd du, han kunde ikke blive glad,
han kunde ikke blive bedrøvet, allermest
kunde han kede sig. Kun en eneste Ting

holdt han rigtig meget af. Det var en besynderlig Ting . . . I hele Sverrig og Norge og England og Frankrig havde han været, ogsaa i Danmark, og nu var han i Tyskland . . . kun ene blot for at gaa op i alle Kirkernes Taarne, de smaa Kirker, de store Kirker, helt op i Taarnet. Han havde sit Camera med og tog et Billede fra Kirketoppen . . .

— Paa Hotellet maatte Ivan kalde dem frem, han havde lært det, og Sergei havde et Album saa stort som Bunden af Kufferten, deri klistrede han alle de Billeder, der var tre Laase for hans Album. Han vilde først se alle de Kirketaarne i Evropa, men bagefter ogsaa Pagoderne og Moskéerne og alle de hellige Templer over hele Verden, hvis han naaede det, inden han døde . . .

— Jeg kunde nu ikke være tilfreds med det, vel? Han var meget elskværdig at rejse med, vi talte ikke hele Tiden, men alligevel . . . han var altid glad, naar jeg

kunde finde paa noget, ellers kedede han sig . . . Mon alle Greverne i Rusland er saadan? . . .

— Han havde sejlet langt, mange Dage paa Volga. Hvordan der var, han vidste det ikke, altid maatte han sove, naar han sejlede . . .

— Vi var kun Venner, du maa tro, vi var kun Venner . . . til den Morgen, jeg skulde være hans Frue, og saa rejste jeg fra ham . . .

— Han var saa rig, at han slet ikke kunde fornemme i sine Penge, om jeg var med eller ej. Og naar vi kom til en ny By og gik forbi de smukke Vinduer, han spurgte altid, om jeg vilde have det og det. Jeg maatte faa, saameget jeg vilde, gerne. Men jeg havde ingen Higen, det kunde ligesaa godt ligge i de Vinduer.

— Det var dengang, Onkel Ernesto blev vred, fordi jeg rejste med Sergej, naar jeg var ikke hans Frue . . . men det kunde jeg ikke bryde mig om, o, jeg var saa mange,

mange Steder med ham. Om Morgen, han kyssede mine Hænder, og jeg skulde bestemme, hvor vi skulde hen. Jeg var ligesom hans Selskabsdame, vi talte altid kun Fransk . . .

— De smaa Byer i Tyskland, de er venlige, ikke? Midt paa Torvet er en Brønd og mange smaa Børn. De brænder Tørv, jeg lugtede det med min Næse . . .

— Men Monte Carlo, det er det smukkeste. Min Far lovede mig, naar jeg blev voksen, vi skulde sammen rejse til Monte Carlo og spille en eneste Dag, for at gøre mig rig. Jeg kunde ikke glemme det . . . Tante Fernanda har været der. Grev Scholten har ogsaa været der . . .

— Vi boede dør i det store Hotel, ved det blaa Hav. Sergei var umaadelig god, han brød sig ikke om at spille, kun for min Skyld. Vi gik ind i Salen til alle de smukke Damer . . . de var saa hvide i Ansigtet, de skinnede i Øjnene ligesom de blanke Biller . . . Store mægtige Spejle,

Blomster, Blomster, jeg rystede af en ny Angst. Jeg maatte holde fast ved Sergei, du forstaar. De skreg med smaa Skrig, det gjorde ondt i Øret, det var kun deres Latter.

— Du skulde se dem med deres Fingre, dem, der vandt, dem, der tabte. Jeg kom til at huske paa Søster Yvonne, jeg kunde godt se, at onde Magter boede i de Mennesker . . . men jeg maatte spille, jeg maatte spille. Og véd du . . . jeg forstod det slet ikke . . . men jeg lærte det, det var let . . . Bordene var inddelt.

— Hele Tiden saa en Dame paa Sergei, hun gik forbi, jeg kunde vide, hun vilde tale med ham, han vilde ikke. Han var mere munter end ellers. Han holdt af, jeg var saa glad. Men det bed i mit Hjerte. Jeg troede, jeg kunde ikke holde det ud . . . langt borte spillede den smukke Musik . . . men i Salen, der blev saa stille . . . saa stille, som naar der først var Støj . . . kun nede paa Gulvet laa det og rislede, det var Damernes Slæb. Tæpperne var

tykke, man hørte ikke Trin . . . o, hvis de havde saadanne Tæpper i Saintes-Sœurs, men dèr var nok Gulvene tomme . . .

— Sergei skænkede mig tusind Frcs, jeg maatte spille for dem. Først, jeg var meget sparsom, du forstaar, jeg vilde dog nødig fortabe hans Penge. Jeg satte kun ti Frcs. ad Gangen. Men jeg var i Lykken, jeg vandt . . .

— Alle de Øjne, som var der, de havde den Glans . . . ikke som Øjne . . . en haard, en forbitret Glans som Glas . . . mine Tanker blev vilde, naar jeg saa i de Øjne . . . o, jeg fik en Higen efter at bide, jeg kendte det ikke før, bide som en Hest, knuse med mine Tænder . . . jeg vandt, jeg vandt.

— Véd du, alle de Mænd, jeg saa, jeg mente, jeg kunde elske dem, men jeg manglede Tid . . . jeg vilde lære dem at kende, ogsaa dem med de onde Øjne, ogsaa dem. Sergei sagde, nu var det nok, nu skulde jeg gaa, jeg blev syg . . . jeg kunde dog ikke, vel, det fristede mig . . .

alle de Penge, de store Bunker, jeg vilde vinde dem, jeg vilde stride om dem. Men bagefter tabte jeg igen . . . ligesom jeg styrtede ned, dybere, dybere, alle mine Penge gik fra mig igen. Tilsidst jeg havde kun to Hundrede Frcs. Jeg kunde ikke mere tale, det gnistrede i min Hals, jeg var som de tørre Straa indeni. Saa besvimedede jeg. Jeg fik Feber . . . ene blot af at spille. Sergei bar mig selv . . . jeg tror, han tænkte ikke paa sine Negle, men han krattede min Hals, da han vilde lægge mig paa Sengen . . . Jeg var meget fortumlet, jeg talte Engelsk og Hindi, det gør jeg ellers kun, naar Drømmen tager mig til Indien . . . Véd du, det var, som hele Tiden hørte jeg Toget glide og glide gennem Landene, det var en Indbildning, der plagede mig. Kender du . . . Ørene bliver levende, de hører alt det, der er, og alt det, der ikke er . . . saadan ogsaa, naar nogen tænker stærkt paa mig, o, det kan pine, det kan pine . . .

— Men alligevel, jeg vilde nok have ejet mine Penge en Uge, en lille Uge, i min Taske . . . inden jeg tabte dem, for at prøve, hvordan det var, naar man var rigtig, rigtig rig . . .

JEG har kørt denne Vej mange Gange, mange Gange, i Vinter og i Sommer. De kan ikke tælles. Da Sneen hang paa Træerne, jeg kunde se langt, langt ind, der løb en Ræv, der løb et Daadyr, men jeg saa ham ikke . . .

— Søster Elise, har du ikke Medlidenhed med mig . . . jeg kører helt op til Frederikshavn, jeg kører helt ned til Grænsen. Jeg ser ham ikke . . . Men han *er* inde i Skoven . . .

— Naar Toget standser, jeg maa klynge mig til mit Hjerte, jeg véd jo ikke, om han ikke er der nu. I Maj, jeg kørte tre Dage, om Natten og om Dagen, op og ned, jeg var saa træt, men jeg kunde ikke standse. Mit Hjerte plagede mig . . .

— Det var bedre, hvis jeg standsede i Aalborg og i Hobro, det var en lille Vej, men jeg maa glæde mig længe . . .

— Har du tænkt paa En, du elsker, saadan at du ser kun det sorte og ellers ingenting? Saadan sidder jeg og tænker paa ham hele Vejen, men det nytter mig ikke. Han har vendt sine Tanker en anden Vej, hvor de ikke kan møde mine . . .

— I Indien jeg hørte et Eventyr om to Stjerner, den ene var hvid, den anden var blaa, den ene elskede den anden og gik henover Himlen for at naa den. Den gik og gik, i tusind Aar, i hundred Tusind Aar, den ene naaede aldrig den anden. Jeg tænker derpaa, naar det er Nat og alle Stjernerne vandrer i deres Baner . . .

— Han *vil* ikke tænke paa mig, han har sagt det. Jeg passer ikke til ham . . . O, jeg vilde gøre mig, saadan som han ønskede mig. Tror du dog ikke, jeg kunde lære at passe til ham, tror du ikke? Han har ingen Tillid til mig. Han siger, jeg fornede-

rer mig ved mine Ord. Jeg vilde blive paa et eneste Sted, blive saa fast som et Hus, dèr, hvor han siger, slet ikke gaa derfra, aldrig gaa derfra . . .

— Han siger, en hæderlig Kvinde taler ikke paa den Maade til en Mand. Det er nok sandt, men jeg véd jo ikke, *hvordan* jeg skal tale for at være hæderlig, vel! . . .

— Rold . . . Rold . . . synes du ikke, det toner, som naar en høj Bølge falder henover Vandet? . . . Det er en stor Skov. En dejlig Skov . . .

— Men jeg *har* rejst med ham en hel Nat. Jeg synes, det er godt, det kan han ikke tage fra mig, vel? . . . Kender du, naar Høet lugter? Det forvirrer mig. Det sitrer under mine Fødder. Jeg bliver som en Flod, der rinder og rinder. Men det er inde i mig selv, det er mit eget Blod . . .

— Men der er noget, som hedder Høfeber, jeg véd det. Jeg maa gøre alt det, jeg ikke vil, jeg maa . . . Jeg skulde op til Liselund ved Aalborg. Han sad overfor

mig . . . Det røde Skæg, det var vistnok det . . . ligesom en Sol, der skinner i Taage, ikke! . . . Han saa ikke paa mig. Jeg tænkte, nu kørte vi langs med Nilen, jeg saa Palmerne. Kamelerne gik paa den lange Vej, de er fromme som de gamle Søstre . . . Dèr stod Lerhytterne . . .

— Jeg har en stor Erindring med mine Øjne. Men det, jeg behøver at huske, det glemmer jeg . . . Jeg var kun ti Aar, da jeg var der med min Mor, da vi anden Gang gik til Indien . . . Araberen fulgte os ud i Ørkenen, omkring Pyramiderne, jeg sad foran ham paa Kamelen, jeg var bange for at sidde alene . . .

— De tændte ikke Lys i Toget ligesom i Nat, maaske var det for Sparsommelighed, eller maaske fordi det hedder: de lyse Nætter! . . . Men det var ikke længere lyst, det var mørkt . . . men jeg kunde hele Tiden ane hans Skæg. Jeg vilde saa gerne tale til ham, men jeg kunde føle, han var streng, o, jeg vovede det ikke . . .

— Søster Elise, hvis det nu var dig —
du vilde nok tale med mig, ikke? . . .

— Jeg kom til at elske ham paa en ny
Maade, en ny Maade, jeg aldrig kendte . . .

— Saa gik han ud ved Rold . . .

— Synes du, det var saa slemt, jeg gik
bagefter ham? Jeg vilde ikke spejde ham
ud . . . det var ikke derfor. Det var ligesom
en Tørst . . .

— Jeg gik bagefter ham ligesom en
Hund. Han vendte sig ikke om . . . Paa
én Plet jeg saa mere end hundrede Iris
med Sommerfugle over. Men var det ikke
en smuk Mærkværdighed, hver Sommer-
fugl var saa blaa som en Iris! . . . Det saa
ud, som om Sommerfuglene hang i fine,
tynde Traade og var bundet fast til Iris-
blomsterne . . .

— Jeg kan huske Vejen, det kan jeg,
og dèr, hvor Træerne var høje, og dèr,
hvor der stod kun Graner, og dèr, hvor
der stod de smaa Træer, som smaa Børn,
lavt i Græsset . . . men han gik foran mig

som et Taarn, o, det snørede i min Hals. Jeg kom til at huske paa Rajahen, saadan bevægede han sin Ryg . . . hovmodig. Men jeg kender ikke hans Navn . . . det er usselt, det er fattigt . . .

— Vilde du fordømme, fordi jeg gik bag-
 efter ham, helt hen til Huset? . . . Men
 han gik ind. O, jeg kunde have rørt min
 Pande mod Tærsklen, hvor han havde
 traadt . . . jeg vovede ikke at standse ham
 . . . Dèr stod den hvide Bænk . . . med
 Tremmer foroven, der laa røde Rosenblade
 paa den . . . Roserne var højstammede, helt
 til Taget. Freden gik ind i mig. Jeg var
 meget bange for, han skulde komme og se,
 jeg sad paa hans Bænk. Jeg tænkte paa
 det, som var inde i Huset . . . Jeg fik en
 Higen efter at se det. At se det med mine
 Øjne, fordi *han* boede der . . .

— Fra den ene Side skyggede Træerne,
 jeg hørte det sige derinde i Skoven . . .

— Tror du ikke, han allerførst blev vred,
 fordi jeg saa paa ham, da vi kørte? Eller

tror du, han blev mere vred, fordi jeg gik ind i hans Hus? . . .

— Det er jo sandt, jeg havde intet at gøre i hans Hus, det havde jeg ikke . . . Jeg tænkte, det var et Gæstekammer, saa lille . . . men jeg kunde aande, der boede en Mand . . . det var *hans* Seng! . . . Ingen Spejle, ingen smukke Ting, men alligevel . . . Søster Elise, véd du, jeg *elsker* det Kammer, det gør jeg . . . jeg synes, jeg kan visne af Længsel efter det Kammer . . . Sengen var af Jern . . .

— Ligesom jeg havde levet alle de Aar og Dage og rejst og rejst, ene og kun for at komme ind i den Skov, til det Hus . . . Selvom han ikke var der, selvom han aldrig kom, naar jeg maatte sidde dèr med mine Tanker, til Evigheden begyndte . . .

— Der er en Sang i Protestanternes Salmebog: Under dine Vingers Skygge, Herre, lad mig bo og bygge . . . saadan var det . . .

— Han saa paa mig, ligesom jeg var en

Tyv. Jeg kunde ikke sige, hvorfor jeg stod der, vel, jeg kunde ikke . . . men jeg skulde sige det, han *vilde* vide det . . .

— O, var det dog saa stor en Fejl, at jeg kom til at sige, jeg elskede ham . . . naar det nu var den eneste, eneste Sandhed . . .

— Jeg skulde tie med saadanne Udtalelser . . . han vilde ikke have en Hustru, der flakkede med alle Slags Mandfolk . . . Kan man dog sige, jeg flakker med alle Slags Mandfolk . . . kun med dem, jeg har Sympati for . . . Hun skulde være ren som en Blomst . . . Jeg vilde sige ham alle Ting om mig selv, han vilde ikke høre det. Allermest var han vred for Holly . . . Hvis den Kvinde, han gav sin Kærlighed til, havde en anden Mands Navn under Foden og det kunde ikke komme bort, hun maatte skære Foden af . . . før kunde han ikke tilgive hende . . .

— Søster Elise, jeg er ikke bange, den store Smerte vilde jeg taale, det vilde jeg,

for hans Skyld. Men en Læge vil ikke brænde det bort, jeg har spurgt én i Aalborg. Og skære Foden af . . . jeg tør ikke . . .

— Jeg skulde ufortøvet tage hjem til Blide, han vilde ikke beholde mig hos sig . . . ligesom jeg besmittede ham . . . han er Skovridder, han ligner ogsaa en Ridder . . .

— Sørine stegte Kyllinger, for jeg var dog hans Gæst, først skulde jeg spise, og tidsnok kom vi til Toget . . . hun ser ham alle Dage, og hans Hund ser ham alle Dage . . .

— Han blæste Ordene henover mit Hoved. Han saa ikke i mine Øjne . . . jeg maatte ikke kysse hans Haand . . . jeg maatte ikke synge for ham . . .

— Hother véd, jeg elsker ham, han er ikke vred derfor . . . Han siger: Det betyder ikke noget! . . .

— Kan du begribe: Betyder ikke noget! . . . Altid, naar jeg kom tilbage — ligesom Hother gættede, nu havde jeg været dèr,

jeg mødte ham nær ved Stationen . . . Jeg ønskede, han ikke saa mig, han smilede. — Har du moret dig godt, lille Alma . . . Jeg bestemte, jeg vilde aldrig mere, for naar nu jeg var forlovet med Hother . . .

— En Dag spurgte Hother, om jeg ikke skrev til ham, om jeg ikke fik Breve fra ham . . . men jeg véd jo ikke hans Navn, jeg véd det jo ikke . . .

EN Tidlang kørte vi nu i fuldkommen Tavshed. Alle Blus var forlængst slukkede. Det var Nat, for et Par Timer var det dunkel, klam Nat. Alma sad overfor mig, stille, som om hun omsider havde talt sig træt. Jeg kunde ikke mere se hendes Ansigt, kun skimtede jeg dets lyse Omrids. Jeg troede, hun var ved at blunde hen, og mærkede end ikke, hun havde aabnet Haandtasken, før en Flok smaa runde Æsker og Etuier laa i mit Skød.

Blidt og uskyldigt sagde hun: — Det er mine Forlovelsesringe . . . synes du, det er for mange? Synes du, jeg skulde ikke gemme dem? . . . Men jeg kan ikke sælge dem, og ikke give dem bort, vel? Det vilde være

utro, og utro *er* jeg ikke. Jeg er meget trofast. Ingen er saa trofast som jeg . . . Jeg havde tænkt paa engang at skænke dem til Saintes-Sœurs, de er dog af Guld, de bliver saa glade for Smykker . . . men jeg tænkte, naar de nu var vrede paa mig, maaske vilde la Supérieure slet ikke modtage dem, fordi jeg er en Frafalden . . .

— Da jeg var der, jeg skænkede dem alle mine indiske Smykker, kun ikke min Kæde og Granatæblenaalen . . .

— O, nej, det er ikke helt sandt, for en Nat, jeg vaagede i Kirken, jeg var saa angerfuld, jeg hængte Kæden om den kære Jomfru Marias Hals . . . ingen anden saa det, men jeg tog den igen . . . jeg kunde ikke undvære den, vel . . . jeg havde faaet den af min Far . . .

— Jeg er ikke vred paa mine Ringe, jeg holder af dem. Tante Fernanda siger, man *bør* sende dem tilbage, naar man ikke er forlovet mere. Hvorfor det? Jeg gjorde det ikke. Det er *mine* Ringe, deres Navne

staar i dem — jeg synes, det er en god Erindring . . . Jeg købte Æsker til dem, de maatte ikke være i den samme Æske, vel? Naar jeg bliver gammel, det er dog hyggeligt at have mange Erindringer, mange . . . mange. Og jeg har ikke brudt mine Løfter, for jeg lovede ikke, jeg vilde elske dem altid, for kunde jeg vide det? Ingen kan vide det . . . Ligesom naar man skal dø, ingen kan vide det, naar han ikke har en haard Sygdom . . .

Nu skete der noget. Jeg havde før undret mig over den stærke Orangeduft, men atter glemt den for Almas store Fortrolighed. Hun skulde pudse Næse, men idet hun trak Lommetørklædet frem, hvirvlede hun et langt Slør ud — og Orangeduften blev endnu stærkere. Hendes Forlegenhed var grænseløs. Hun prøvede at kramme Sløret sammen i Hænderne, tydeligvis for at kaste det ud af Vinduet, men Vinduet var lukket. Faa Minutter før havde hun bedt om at maatte lukke det, for at vi kunde være

„helt alene“. Uden at sige noget, rejste hun sig, krøllede Sløret ned i Tasken, smækkede den til og satte sig hen i Krogen, længst fra mig. Jeg havde mærket, noget dryssede paa Gulvet, jeg bøjede mig og greb om en lille Orangeknop.

Mine Tanker tog en helt ny Retning . . .

Saa kom Alma igen. Stilfærdig listede hun henad Sædet og laa atter med Hovedet i mit Skød, og jeg havde hendes opadvendte Ansigt under mine Øjne.

— Jeg vil sige dig det altsammen. Du maa vide det . . . Det nytter ikke, jeg flygter. Ingenting nytter mod ham. Han finder mig . . .

— Kan du dog ikke forstaa det! Jeg vil ikke tilhøre ham alle mine Aar, til jeg dør! . . . Han har gjort min Sjæl Fortræd, det har han . . .

— Men han er ogsaa god. Naar de andre var vrede, *han* gik i Forbøn for mig, ligesom Søster Yvonne. Jeg kom i Skyld til ham. Men véd du, han gav mig min

Frihed, alting maatte jeg gøre, jeg maatte selv herske over mit Liv . . . men det var ikke hans ægte Mening. Ligesom han havde en Snor om mig, han trak i den, jeg maatte komme . . .

— Dengang jeg ikke kendte ham ret meget, hans Navn var som en mørk Grube . . . *Hother Hygum*, ikke? . . . *Hother Hygum*, jeg kunde dog ikke elske det Navn . . .

— Og nu hedder jeg det . . . det kan ikke gaa af mig. Det hænger fast omkring mig . . .

— Hver Søndag, naar de kom fra Kirke, han spiste paa Blide. De talte om hans Prædiken, jeg var ikke i Kirken, vel, jeg var jo Katolik. Han bøjede Hænderne udad, saadan . . . det maatte jeg se.

— Dengang, jeg var jo forlovet med Einar. Men altid ved Bordet, jeg kunde føle, hvordan nu nærmede sig en af hans Tanker, ligesom en Edderkop kom krybende. Han talte ikke til mig, men han saa paa min Ring . . . o, jeg gemte Haanden under

Bordet, Ringen skammede sig . . . Men en Dag, Tante Fernanda fortalte ham, at Einar var vred, for dengang, jeg kunde jo ikke kysse, vel, naar man er ung, man mener, det er forfærdeligt . . .

— Han blev ved at se paa min Mund, den kunde ikke sidde stille, jeg følte, som den rørte sig. Tante Fernanda smilede, jeg var meget ulykkelig . . . Men naar Hother talte, jeg maatte høre paa alle Ordene, ligesom de faldt ned i mig. Om Natten, jeg maatte tænke paa ham, men jeg vilde ikke, det var ikke med Vilje . . .

— Nede ved Søen, Stien er ganske lille, smal, jeg jog, naar han kom. Han havde store Skridt . . . Jeg tænkte: han træder paa Søen, han kan det, hvis han vil . . .

— Ved Jagten, jeg maatte ikke være med, fordi jeg bliver syg af Spændingen. Han er ikke Jæger, jeg tror, en Præst er ikke Jæger . . . Han tog mig til Bords . . . Einar var syg, du véd, han havde arvet det, han kunde ikke herske over det . . .

— O, straks, han gled over mig med sine Øjne, i lange Striber gled de over mig. Jeg bad ham om, han maatte ikke se paa mig, og han lovede det . . . men alligevel . . . som de store Polyper, han knugede Tankerne om mig. Jeg bad ham om, han maatte ikke tænke paa mig. Han vilde ikke love det . . . Jeg vidste med det samme, jeg maatte adlyde ham, for han havde en Magt over mig, meget mere end la Supérieure, meget mere end et Menneske . . . Jeg foldede mine Hænder under Bordet og kaldte hemmeligt paa min Far, men han kom ikke, jeg skulde hjælpe mig selv . . .

— Jeg vilde vige fra ham, Der kom et stort Tordenvejr, men først var Himlen saa tung, jeg kunde ikke have Blomsterne i mit Haar . . . Onkel Ernesto ønskede, jeg skulde altid have en lille Ring af Blomster om Panden. Den pinte mig . . .

— De sad i Havesalen. Jagtherrerne var meget røde, de talte om Teater, jeg frygtede, de vilde tale om min Mor. Derfor gik

jeg. Men naar der var Middag, jeg maatte ikke gaa over til mig selv, jeg havde lovet det . . . Der var ikke et Sted, hvor jeg havde Tryghed. Myrerne var bange, Ænderne var bange. De store Lyn fløj over mit Ansigt. Jeg vidste, nu kommer han. Jeg mærkede det i min Nakke og i mine Hæle, jeg kunde ikke gaa hurtigt, jeg kunde ikke . . . jeg gik lige hen til ham . . . Søster Elise, kan du forstaa, jeg gik lige hen til ham . . . Han tog Armene om mig. Han kyssede mig itu, jeg blødte, han kyssede mig derinde, hvor man spiser . . . Han sagde til mig: Det er jo dig, som har Angst for at kysse, er det ikke dig? Han aandede paa mine Hænder, han aandede paa mit Hjerte, o, jeg kom til at brænde, ligesom jeg tænker, de brænder i Skærsilden . . .

— Søster Yvonne sagde, at saadan som Hother gik den store Frister gennem Verden og tændte Blodets Ild, og mange, mange brænder op deraf . . .

— Men Hother er jo Præst . . . *Vore* Præster maa ikke gifte sig, vel? . . .

— Han bar mig . . . naar han bar mig henad Stien, jeg vilde ikke . . . aldrig. Hans Hænder er glatte, men indeni . . . kender du, naar man plukker en Hyben itu, dèr, hvor man lægger det . . . saadan, naar han rørte ved mig . . .

— Om Natten, jeg skrev til Alv, det som var sandt, skrev jeg. Alv skulde hente mig til Finland, for jeg elskede Alv meget mere end Einar. Tilsidst, i Tanker, jeg skrev Hindi, og det kender han jo ikke . . . da det blev den lyse Morgen, rev jeg Brevet itu . . .

— Onkel Ernesto red om til Karlslund for at sige det til Einars Far . . . jeg kunde dog ikke tænke paa at blive hans Kone, vel? . . .

— Dengang var det, jeg havde min største Uro, jeg maatte ride, selvom det var en gammel, stakkels Hest. Jeg tænkte: nu rider jeg bort, hvor jeg ikke véd, og kom-

mer ikke mere tilbage . . . Men Hother kaldte paa mig . . . Onkel Ernesto sagde, Hother var den eneste Mand, der kunde passe til mig, og nu var han min naturlige Formynder. Jeg skulde bede ham om alle Ting . . .

— Véd du, Hother, han er ligesom *to* Mennesker. Paa Blide, han er rolig i Øjnene. Han talte i Timer med Onkel Ernesto om Kobberstikkene. De siger allesammen, ingen er saa klog som Hother, ingen er saa begavet som Hother. Jeg skulde være stolt. Hother bliver Biskop. Men en Biskop . . . det er ikke det . . . Jeg mener, Hother véd alt for meget. Han véd mere om Indien end jeg selv . . .

— Han forsker Biblen . . . Engang før var han i Italien for at læse de gamle Haandskrifter, i Klostrene . . . i Munkenes Klostre . . . han vilde sammenligne det, som er sandt, og det, som er en Fejltagelse . . .

— Naar vi talte om saadan noget, o, jeg

vilde gerne tale med ham en hel Dag . . .
men naar vi var alene . . .

— Han roede mig ud paa Søen, men
dèr frygtede jeg ham ikke. Han roede mig
ind i Kløften, dèr gaar den lille Aa, dybt,
dybt, Træerne lukker sig, ingen kan se
derved. Jeg vidste, han vilde derhen . . .
jeg vidste det . . . jeg bad ham om at blive
ude paa Søen. Han sagde: Du vil jo ind
i Kløften med mig! Jeg *maatte* sige ja,
om jeg ikke mente det . . . Jeg skulde
synge for ham, men ikke saadan som for
min Far, saadan det klang op i Skyerne,
men *kun* for ham. Han holdt sine Hæn-
der om mig, her, medens jeg sang; jeg
kunde føle dem med mit Hjerte . . . o, jeg
skælvede, naar jeg sang . . .

— Men den Dag, han sagde: Jeg kan
høre Bryllupsklokkerne kime i dit Blod
. . . jeg fik en forfærdelig Angst, en for-
færdelig Angst . . . Jeg havde fortalt ham
om Alv, o, jeg tænkte, saa kunde jeg slippe.
Han kom kun med et Smil: Jeg frygter

ikke nogen Alv, du er jo min, og jeg skal vide at holde dig fast . . . De Ord, jeg kan høre dem, naar jeg gaar, jeg kan høre dem, naar jeg kører . . .

— Han vilde læse Alvs Breve. Kunde jeg give dem til en anden! Men han sagde: Du viser mig dem imorgen, jeg véd det! . . . Alvs Breve laa her i Tasken, jeg vilde ikke, Hother kom aldrig over i min Pavillon, Tante Fernanda syntes ikke, det var passende. Jeg sad og sang for mig selv. Saa kom han . . . og jeg gav ham alle Alvs Breve . . . Det gjorde jeg jo . . . Han holdt dem i Haanden, saa gav han mig dem igen: Tak, det var kun det, jeg ønskede! Han læste dem ikke, men alligevel, ligesom han spottede Alv, ikke? Ligesom nu laa der Støv og grimme Tanker paa dem . . .

— Nu vilde jeg bort fra ham. Hvorhen, jeg vidste det ikke. Jeg var lykkelig, jeg kørte med Toget, jeg kunde ikke sidde stille, jeg gik i Kupéen, jeg kom til Skan-

derborg, den Sø var saa smuk i en Aftenstund, jeg var der engang før. Jeg tænkte, at Himmelbjerget, dèr vilde jeg, op paa de høje Tinder. Jeg spurgte om Vejen. Himlen var uhyre stor, dejlige, herlige Skyer . . . ligesom de velsignede mig . . . De bredte sig ud over Himlen, de gik i en lang Skare, de fløj efter mig som en Flok Vildgæs. Ingen var i mit Sind. Jeg var saa let. Jeg lo med mig selv. Jeg gik op i alle Stenbakkerne, ned i Bunden af Grøfterne, der var ikke Vand, kun mit Hovede kom ovenfor. Vejen gik lige frem, den snoede, den snoede igen . . . Bagefter gik En, vi kom i Trit, som Soldaterne gaar. Vi hang sammen i vore Skridt, ligesom en lille Lænke imellem os . . . Men jeg havde ingen Frygt, jeg var lystig, jeg frydede mig. Jeg kunde ikke beherske mig for at le . . . saa lo han bagved, ligesom et tungt Ekko . . .

— Jeg spurgte: Hvem kommer paa Vejen bagefter mig? Det gør *Holly Svane!*

... Var det ikke et pænt Navn, Holly Svane?

— Saa fulgtes vi jo. De store Bakker stod omkring os, de mørkede for Himlen, jeg kunde ikke se ham straks, men bag efter. Det dunkede i Vejen, som naar Skomageren hamrer Pløkker i ... jeg har en Dag prøvet at hamre Pløkker i, først man borer et lille Hul med Sylen, det er ikke svært. Han marsjerede paa Benene, som han vilde sparke alle Mennesker og Huse omkring, naar de kom ham i Vejen. Jeg kunde høre af hans Stemme, hvordan han saa ud, han lignede en Hindiman, en smuk Hindiman, som var Kok hos min Far ... Jeg havde stor Sympati for hans Ansigt. Alle Mennesker er mere stygge i den ene Portion af Ansigtet, nej, han var det ikke ...

— Véd du, han havde alene sin Indtægt fra at tigge! Det hedder: vandrende Haandværkssvend i Danmark. Engang var han Fyrbøder paa et Skib til Amerika og kastede Kullene ind, hele Tiden ...

— Jeg husker, første Gang vi gik fra Indien, jeg saa ned i Maskinen, jeg troede, det var en Skærsild . . .

— Han holdt af Varme, om Vinteren, han boede i alle de Høstænger rundtom, men den Varme var meget streng. Den stegte ham ligesom et Brød paa Ryggen. Men naar han kom op paa Dækket for at have en Ferie og hente den kolde Luft, alle Damerne skænkede ham saa meget Øl, han vilde drikke. Men i Danmark var bedst . . .

— Vi blev gode Venner. Han bar min Taske. Kan du tænke et Menneske med Sol indeni? . . . Han vilde godt være min Ven altid . . . Vejen var saa hvid, saa hvid som det Sand ved Havet, der var en høj Maane, en rigtig fornem Maane. Vi lo ad den. Han kaldte mig Alma, jeg kaldte ham Holly, og vi sagde du . . . men i Klæderne var han en stakkels Mand . . .

— O, han lignede mig, han kunde faa en Higen inde i sig efter Skoven og Græsset, og ikke gaa i Geled og blive kom-

manderet. Han rømte væk fra at være Soldat, men de fangede ham ind, han fik den mørke Arrest . . .

— Han havde saadanne Ben, at jeg maatte tænke, han dansede godt . . . vi dansede paa Vejen, vi dansede, dansede, ikke som paa et Bal, nej, hurtigt, som Bladene i en Blæst. Det var det dejligste . . . det var som at ride paa Achmet. Jeg dansede aldrig saadan, jeg bekymrer mig ikke om at danse, men jeg kan ikke glemme det ud af mine Tanker, det kan jeg ikke . . .

— Kender du en engelsk Reel? Han lærte mig den, aldrig var jeg saa muntervild, det fløj i mit Hjerte af Glæde . . . Saa gik vi paa den hvide Vej lige under Maanen, langt borte stod Himmelbjerget som Pyramiderne . . . Han vilde aldrig gifte sig, han havde mange Veninder . . . ellers tog de hans Øjne ud af hans Hoved . . . Jeg tror, vi dansede tusind Trin, jeg tror vi dansede en Mil. Tilsidst faldt jeg

ind i ham, han maatte lægge mig i Kanten af Vejen, men det var af Glæde . . . Der laa Køerne og sov, de pustede som gamle, ældgamle Koner. To Gange malkede han den lunkne Mælk ud af en Ko i et Blad, for naar jeg blev tørstig. Han saa min indiske Brudedragt, jeg maatte tage den paa . . . saa ligner jeg en lille Pige, der er saa tynd, der er saa smal. Han løftede mig op paa sin Skulder, han spurgte ikke, om han maatte . . . Han var uhyre stærk . . . véd du, han kunde vride en Hesteko med sine Hænder . . .

— Han tænkte, det var ikke sandt, jeg kunde bøje mig bagover med Panden ned mod Jorden, en af min Fars Tjenere lærte mig det . . .

— Vi kom til Lyngbakkerne, hvor de grønne Buske gror, og nu var det Morgen, Solen kom til os igen. Han laa paa Ryggen, jeg laa paa Ryggen . . . Himlen gik forbi over os. Jeg saa paa ham . . . Haaret krummede sig som en tyk Røg, mange

Gange kunde jeg fylde mine Hænder . . . det gjorde ikke ondt, om jeg rykkede af al min Kraft . . . Jeg maatte dog kysse hans Pande . . . ligesom den kaldte paa mine Læber. Saa kyssede han mig, ikke? . . . men jeg begyndte først! . . . Véd du, det var dejligt, godt . . . jeg holdt af det, det gjorde jeg nu! . . . Faarene vandrede i Lyngen, alene, der var ingen Menne-sker . . .

— Kendte du nogen, som var tatoveret? Jeg vilde gerne . . . Engang jeg saa en af Matroserne, han viste det for en anden, Røveren paa Korset var tatoveret paa hans Ryg. Han kunde kun selv se det i et Spejl . . . de, som gjorde det, talte Løgn, de sagde, de vilde tatoveret Jesus Christus paa Korset, men det blev den onde Røver. Det kan aldrig tages bort, ikke naar man dør. Om syv Aar den nye Hud gror frem under den gamle, men Røveren paa Korset gror med . . . siden, jeg havde altid en Higen efter at blive tatoveret . . .

— Holly havde tatoveret mere end tyve Damer, som var hans Veninder, da kunde de aldrig helt forglemme ham, naar han var borte. Næsten alle de Damer, han kendte, de var lidt tatoveret. De holdt af det. De elskede det . . . Paa hans egen Arm var et Ansigt, hun hed Sonja, det lignede hende ikke. Men ingen var tatoveret under Foden . . .

— Det var mig, som vilde have det dèr. Han forbavsedes, at jeg kunde gaa Mile, naar mine Ankler var saa tynde . . . Han kunde Historier, o, Kaptajnen paa Grosvenor kunde mange, men ikke saa muntre, ikke saa muntre . . . Vi gik ind i en Have og plukkede Ærter og Kirsebær. Holly sagde, at ogsaa Fuglene stjal og Fiskene stjal og Fluerne stjal. Han var nu mest træt, jeg kunde se det . . .

— Han vilde give mig noget godt, noget som hans Veninder holdt mere af end at blive tatoveret, men ikke før han havde faaet Mad . . . jeg véd ikke, hvad han

mente. Jeg fik den Tanke, at jeg vilde give ham ogsaa noget godt, jeg vilde skænke ham smukke Klæder som Onkel Ernesto. Jeg havde nogle Penge, men ikke mange, ikke nok, da huskede jeg paa min Kæde . . . Holly troede, den var af Glasperler, han kendte ikke de ægte Perler. Jeg vilde gaa til en Pantelaaner og laane mange Penge, men i Hemmelighed, og Holly skulde vente udenfor Byen ved den Flod, som hedder Gudena . . .

— Men Pantelaanerfruen begik Svig, hun bød mig en Stol og var venlig, hun mente, jeg var en Tyv, fordi min Kæde var meget kostbar . . . Politiet tog mig i Armen. Han kneb mig . . . Min Vrede steg op. Det var dog hensynsløst! Han holdt omkring min Arm henad Gaden . . .

— De andre Politiherrer var ikke saadan, men ikke velopdragne, nej . . . de blev siddende, medens jeg stod op. De vilde ikke tro, jeg var Alma Selchau . . . De tog min Taske, omend jeg forbød dem

at tage den. De rørte omkring i den. Jeg maatte sige dem, det var unfair. Alle Ting tog de op, endelig de kunde se, hvem jeg var, men jeg blev ikke tilfreds med deres Undskyldninger, vel? jeg var forbitret vred ...

— Du troede ikke, jeg engang var arresteret! . . . Holly morede sig over det, han var mange Gange arresteret . . . Noget hedder: en Vandrebog — det er slemt, naar den er i Uorden . . . Vi sejlede til Himmelsbjerget, det gav mig en Skuffelse, der var ingen Tinder, der var ingen Bjerg. Øverst paa Højen, i Huset, købte vi Mad. Alt det, Holly kunde spise, helst Kød, ligesom Karlene paa Blide, naar Høstfesten kommer . . . Alle mine Penge spiste han Mad for. Han spiste ikke smukt, men jeg kunde lide at se det . . . De hvide, hvide Tænder . . . jeg tror nok, han kunde spise Benene som en Hund . . . Han bar mig ned fra Højen, ligesom han vilde tabe mig, men igen greb han mig, jeg kunde lide, han bar mig . . .

— Jeg var mest utaalmodig for at blive

tatoveret. Der skulde staa *Holly* . . . jeg tænkte, at naar jeg var bedrøvet og de skændte, jeg behøvede kun at træde paa hans Navn, ikke? Ligesom saa huskede jeg det muntre . . . Men *Holly* var ærlig, han sagde, jeg kunde ikke gaa, det gjorde meget ondt, men naar jeg vilde, naar jeg nu gerne vilde . . .

— Der var et Dyb i Højen, de tørre Blade laa som en Rede dèr. Han sagde, jeg var en Fugleunge, han kunde ikke nemt gøre mig Fortræd, men jeg plagede ham . . .

— Det er med Krudt. Jeg laa stille, jeg saa paa hans Næse, jeg lukkede Munden til, den maatte ikke skringe. Tilsidst, jeg mærkede ikke mere, jeg besvimedede . . .

— Jeg var meget ulykkelig. Jeg tror nok, *Holly* var ogsaa ulykkelig, jeg saa ham ikke mere. Vistnok for ellers havde de været vrede paa ham . . . Onkel Ernesto og Hother kom for at hente mig . . . *Holly* maatte telegrafere til *Blide*, fordi naar jeg

nu blev saa syg. Jeg tænkte, jeg skulde dø af Skamfuldhed. Tante Fernanda vilde ikke se til mig, ikke en eneste Dag vilde hun se til mig. Jeg maatte ikke være paa Blide, jeg skulde til min Mor . . .

— Men Hother var ikke vred, han talte ikke om, hvor jeg havde været. Dengang kom jeg i Skyld til ham. Han spurgte, om jeg vilde nu være hans Hustru, men jeg vilde hellere dø . . .

— Søster Elise, kan du dog ikke forstaa, naar jeg nu ikke elskede ham, naar jeg nu var bange for ham. Jeg vilde kun have Fred. Ikke andet end kun Fred. Jeg vilde bort fra alle dem, som var vrede, og dem, som elskede mig. Saa skrev jeg til min Skriftefar, at jeg vilde helst i Kloster, og han kom ud til Blide, det er en lang Rejse, det var smukt . . . han mente ogsaa, at maaske havde jeg et Kald . . .

— Jeg véd nok, Hother var bedrøvet, men han sagde det ikke. Han forlangte ikke, jeg skulde lade være . . . det kunde

han heller ikke. Ingen Mennesker kan hindre det, naar man har et Kald. Men det var det værste, at jeg havde ingen Kald . . .

ALMA laa i sin Yndlingsstilling med Hovedet i mit Skød. Hun havde udspurgt mig om, hvormange jeg havde elsket. Svaret forbavsede hende. Hun ynkede mig lidt, begyndte saa atter at tale om sig selv.

— Jeg vilde gerne se dem igen, de kunde dog være mine Venner, netop naar de før elskede mig . . . men det er ikke Brug. Det er Brug at blive vrede og forbitrede og sige de onde Ord . . . det er Brug at blive Fjender . . . Jeg véd slet ikke, hvor de er henne alle sammen . . . jeg tænker, Sergei er i Portugal nu, eller maaske er han færdig med Evropa . . . En véd jeg, hvor han er . . . han er nede i Katakomberne, derude paa den store Mark foran Rom . . .

Var det Synd, fordi han var en Munk? Jeg tænker meget paa ham, men jeg kan ikke angre det . . . naar jeg nu ikke *kan* . . . Ligesom jeg gav ham en Glæde . . . Munkene maa ikke elske, jeg véd det, og Nonnerne maa ikke elske. Men hvor kan de vide, om de ikke behøver at elske, naar de aldrig har prøvet det? . . . Jeg mener, de skulde *prøve* at elske, og om de ikke fik Fred, de kunde bagefter, *tilsidst* blive Munke . . . Véd du, Søster Elise, dengang jeg rejste med Sergei Ophanoff, jeg var inde i alle Kirkerne i Italien, jeg hørte Præsterne . . . jeg forstaar ikke mange af Ordene, men deres Stemme . . . jeg fik Lyst . . . inde i mig fik det Lyst . . . nej, jeg kan ikke udsige det, jeg mener. Jeg *saa* paa dem hele Tiden, de *skulde* tænke paa mig . . . jeg vilde prøve, om de kunde lade være . . . de glippede med Øjnene, naar de saa mig, der blev en Streng imellem os . . . Netop fordi de var Præster, var det . . .

— Sergei var ikke med, han vilde kun i Taarnene, han tror ikke paa den hellige Fader, ikke som vi, vel? det gør ikke Russerne. Jeg gik alene, mange, mange Gange, naar Præsterne gik forbi mig, eller de messede, jeg kunde se, hvordan deres Hænder skælvede . . . men jeg kunde ikke lade være. Det fristede igennem mine Øjne . . .

— En Dag, jeg vilde i Katakomberne, jeg var vred paa Sergei, jeg havde sagt, nu vilde jeg rejse . . . jeg kunde ikke blive hans Hustru, vel? jeg elskede ham ikke, . . . du maa tro, jeg elskede ham ikke . . . Jeg gik derude paa Marken, o, mit Hjerte bankede, jeg havde en stor Forventning . . . jeg frydede mig til at komme ned i de store Katakomber. Søster Yvonne havde ogsaa været der . . .

— Straks, da jeg saa ham . . . for han skulde jo bære det ene Lys, jeg skulde bære det andet . . . jeg tænkte paa: Han er en Munk, han har aldrig elsket, han

maa aldrig elske . . . Men jeg fortalte ham om Søster Gudule og Saintes Soeurs . . . han talte Fransk, ikke godt, med en Lyd, som en, der er meget bedrøvet . . . Han pegede paa Gravene inde i de smalle Gange — der lugtede af Døden. Han talte om de hellige Martyrer . . . men Lyset rystede i hans Haand . . . for jeg tænkte paa ham, hele Tiden. Jeg kunde se paa hans Næse, han mærkede Duften af min røde Nellike . . . jeg gav den i hans tomme Haand . . . Det var ligesom han dukkede sig . . . som den var tung, af Bly . . . Mit Lys gik ud, hvorfor tændte han det ikke? . . . O, da vidste jeg, mine Tanker rørte ved hans Hjerte . . . Han tændte ikke mit Lys igen, han kunde ikke tænde mit Lys igen . . . han havde ikke Kraften dertil . . . Vi gik i de malle Gange, langt, langt ind . . . ind i Jordens Hjerte. Luften gik saa underligt forbi, som de kolde, forstummede Aander. Den brune Kappe slog paa hans Ben . . . den slog en Takt. Han gemte Lyset foran paa

sit Bryst . . . jeg véd ikke . . . tror du, han frygtede, jeg skulde slukke det ud . . . jeg kom til at skælve, det gør jeg altid, naar jeg begynder at elske en ny . . . Men fordi han var Munk, jeg vilde ikke, det *er* Sandhed. Ogsaa min Samvittighed siger, det er Sandhed . . . Men jeg maatte tænke paa ham, tænke gennem hans Ryg, gennem hans Ryg, ind til hans Hjerte. Han holdt Haanden op til Hjertet, han sagde ikke mere . . . vi gik. Jeg lukkede mine Øjne, jeg behøvede ikke at se med dem . . . Jeg fik en Higen, jeg maatte synge omkring ham, medens han gik . . . men Luften var tung, tung, som blev den ved at synke. Fordi den er i hans Sprog, sang jeg den: In questa tomba oscura . . . men bagved jeg sang, jeg tænkte: nu slukkes Lyset ud, nu slukkes Lyset ud . . . Kunde jeg gøre for det? Var det Synd? Var det mig, som fristede ham? . . . Dér faldt Lyset . . . Søster Elise, rør ved mit Ansigt, saadan blev jeg . . . mere, mere . . . Ingen har elsket mig

som han. Jeg siger *ingen*. Men dengang jeg mærkede, han elskede mig, den store Frygt kom over mig . . . Han vilde ikke op til Jorden, han vilde blive der med mig . . . og naar jeg nu ikke *vil* det . . . Han slog sin Kappe om mig . . . jeg kunde tro, der kom Ild fra hans Mund . . . Jeg maatte kæmpe med ham, han rev min Kjole itu, han gjorde min Arm Fortræd. Jeg tænkte, jeg skulde dø, men jeg *vilde* bort fra ham . . . o, som vi var begravet levende, vi to, sammen . . .

— Han vidste Vejen, i Mørket. Men da vi kom op, han pegede, jeg skulde gaa, straks, straks . . . Jeg vendte mig om, mange, mange Gange. Dèr stod han, han skyggede med Haanden, han saa efter mig . . . Kunde jeg forlade ham? Jeg kunde ikke, for jeg elskede ham. Jeg kom igen. Han græd, helt nede i Bunden græd han . . . Dèr stod et lille Bord med Perlekransene, med smaa Krucifikser, med Lys. Han gav mig to Lys . . . to Lys som Ly-

sene, da vi gik ned. Han velsignede mig . . . Forstaar du, Søster Elise, jeg vilde ogsaa give ham en Gave, det jeg holdt af, min indiske Naal som et Granatæble . . . Han saa paa mig, han løftede sit Hoved højt, højt, han saa paa mig, han elskede mig med sine Øjne Han tog Kaaben bort, og dør, ved Hjertet, han stak den ind, helt ind . . . Det skriger i mine Hæle, naar jeg tænker paa det . . . To Gange jeg drømte det om, det var min Straf . . . Ved du, han tog den ud igen og gav den til mig, og nu skulde jeg gaa. Jeg gik baglæns bort fra ham, han rørte sig ikke . . . jeg saa ham ikke mere, kun de store Eukalyptos over hans Hoved . . .

— Men fordi han velsignede mig, kan jeg ikke angre det . . . Og jeg elskede ham, mere, stærkere, maaske jeg elskede ham mest . . . Jeg kunde ikke gaa hjem til Sergei og se paa hans lange Negle og finde paa noget, der kunde more ham . . . vel? Jeg gik om derude paa den store Mark . . .

Græsset var tørt, det klagede under mine Fødder. Jeg sad paa en Sten og ventede. De store Hunde, Hyrdernes Hunde, begyndte at gø. Solen flyttede sig bort fra mig, men jeg kunde ikke staa op. Jeg ventede paa ham . . . Jeg kaldte paa ham af alle mine Tanker . . . Selvom han var en Munk, selv om jeg skulde fortabe min Sjæl, jeg vilde nok gaa med ham ned i Katakomberne og blive hos ham, til *han* jog mig bort . . . Jeg syntes, det var ingen Synd mere . . . jo, det var en Synd, men jeg vilde begaa den Synd . . . Men han kom ikke . . . O, jeg sad paa den Sten, den var kold, jeg blev saa kold . . . Engang, pludselig, jeg troede, nu gik han dernede, alene, i de lange Gange, under mine Fødder . . . Jeg bankede paa Stenen, jeg bankede paa Jorden . . . det var en Indbildning. Hvorfor skulde han gaa der . . . og jeg kunde dog ikke høre det . . . Tror du, han græd, da jeg gik? Tror du, han kunde glemme mig? . . . Men jeg kom ikke igen, jeg kunde ikke . . . hvorfor . . . jeg véd det ikke . . .

— Saadan er jeg! . . . Er du vred? . . .
Du maa ikke være vred paa mig, hører du! Jeg vil give dig den lille Naal, du maa have den, du er den eneste, som maa have den . . . Længe, længe, jeg var bedrøvet, naar jeg saa paa den . . . Men den næste Morgen, jeg rejste bort fra Sergei. Han havde ikke sovet, hele Natten han vaagede, ogsaa Ivan, de ringede paa Portieren, han skulde vide, hvor jeg var . . . han vidste ikke, hvor jeg var. Sergei sagde, jeg skulde blive hans Hustru . . . han sagde, der var en Melodi i mine Øjne, han vilde ikke undvære den . . .

— Kunde jeg gifte mig med en Mand, som kun brød sig om Kirketoppene? . . . vel? . . .

— Hvor henne er vi nu? Det er saa grimt, det er saa graat. Er det midt i Natten? Jeg fryser . . .

— Hver Dag gaar han ned i Katakomberne, og han maa aldrig elske, han maa aldrig elske . . .

— Hvis jeg maatte ikke elske, jeg vilde dø . . .

ALMA var træt. Hun talte nu helt i Blinde. Stemmen blev langsom og klynkende af Træthed. Men bad jeg hende prøve paa at sove, kom hun med Udflugter: Hun var slet ikke søvnig, hun kunde aldrig sove en lys Nat, hun vilde ikke undvære at tale med mig.

Endelig føjede hun mig og lovede at sove. Ogsaa jeg lukkede mine Øjne, men længe varede det ikke. Alma laa atter paa Knæ foran mig og stirrede mig vaagen.

— Jeg vilde blot se, hvordan du saa ud, naar du sov, alle Mennesker forvandler sig, der kommer en fremmed Sjæl i deres Ansigt, naar de sover . . . jeg holder af at se dem sove, ikke? det gør jeg . . .

— Men du skulde nu hellere sidde op og se ud, Taagerne gaar med os hele Vejen . . . de siger i Danmark: nu danser Elverpigerne paa Engen, det er smukt. En jeg kendte, kaldte mig Elverpige, fordi jeg manglede Sjæl, fordi jeg var hul i Ryggen, han kaldte det ingen Sjæl, at jeg elskede ham ikke nok . . . det var uretfærdigt . . .

— O, alle de vrede Mennesker, alle de vrede Mennesker, som dog gaar rundt i Verden, jeg er bange for dem . . .

— Jeg tænker, Hother kan ikke sove, han lægger Haanden over sine Øjne, han bliver som en Stenstøtte, naar han er vred . . .

— Det gør mig utilpas, han er vred . . . Jeg fryser . . . Ingen har været saa god mod mig, vel? som Hother. Det har ingen . . . og jeg *er* taknemlig! Dengang i Saintes-Sœurs, hver Uge kom hans Brev, hver Uge, præcis om Fredagen. Først, jeg ønskede ikke at læse det, jeg vilde ikke læse det . . . jeg skulde. La Supérieure forlangte det . . . Mine Læber rystede . . .

— Det, jeg nødigst vilde, altid, altid skulde jeg gøre det . . . tage Kaalorme af Planterne med mine Fingre og dræbe dem i det kogende Vand, ogsaa trække Skindet af Kartofflerne, alt det, som er grimt. For Lydighedens Skyld. La Supérieure var streng, hun kendte min Utaalmodighed . . .

— Véd du, naar vi mødte hende, hvor, overalt, vi skulde knæle, om det var i Sne, om det var i Snavset, vi skulde knæle, til hun gav os Tegnet, vi maatte staa op igen. En Dag, jeg mødte hende i den smalle Gang, jeg knælede, hun lod med sine Øjne, som jeg var der ikke, hun gik bort. O, jeg turde ikke være ulydig og staa op . . . Alle kom der forbi, de gik til Re-kreationen . . . jeg havde Behov for at tale . . . men ingen saa til mig, jeg var forladt . . . De kom igen forbi, det var Middag, det ringede til Bøn . . . Stenene var haarde, i Kirken vi knæler jo paa de bløde Tæpper. Jeg vidste godt, hun var vred for det med Søster Gudule, og min Samvittighed

sagde, jeg havde fortjent hendes Vrede . . . syv Timer laa jeg i den lange Gang, tilsidst, det var, som Tænder bed i mine Knæ. Saa kom la Supérieure, hun sagde ikke noget, hun rørte ved min Pande og gav Tegnet . . . jeg kunde næsten ikke gaa, vel? men jeg var lykkelig, bagefter en Straf man bliver saa lykkelig, ikke? . . . Paa en Maade jeg elsker Straffen . . .

— Men kunde jeg dog tro, det var Hother, som skrev de Breve, de var saa muntre som en hel Flok Duer . . . jeg mener, han fortryllede min Sjæl med de Breve . . .

Før, jeg regnede en Uge fra Søndag til Søndag, det gør man, det er det rette, nu, jeg regnede en Uge fra Fredag til Fredag . . . mine Tanker kom til at strække sig ud efter Brevene. O, naar jeg talte med min Skriftefar, jeg hørte ham med det ene Øre, inde i det andet jeg hørte Brevenes Ord. Jeg skriftede det, det var en Synd . . . jeg maatte ikke læse dem mere. La Supérieure viste mig et Brev, hun holdt det hen

til mine Øjne, saa gemte hun det i sin Lomme. Jeg kunde ikke bede om det, vel? . . . i mange Uger, hun gemte Brevet, alle Hothers Breve. En Gang hun aabnede dem helt op og vendte dem paa Hovedet, jeg skulde læse dem, jeg kunde ikke, hun gemte dem igen. Det var for Ydmyghedens Skyld, derfor var det . . .

— Et Brev fra Hother, det var som et stort, blankt Spejl, derinde i Spejlet, hele Verden gled forbi . . . ogsaa Blide . . . ogsaa de røde Nasturtier om min Balkon . . .

— Onkel Ernesto havde tilgivet mig. Hvis jeg vilde fra Klostret, jeg maatte synge hos Monsieur Camilles. Det var Fristelsen. Søster Yvonne sagde, at saadan fristede altid noget i Verden, indtil man vandt over Fristelsen. Jeg vandt nu ikke . . . jeg mente, hele Verden blev en lys dejlig Herlighed, ligesom Himlen, ligesaa salig som Himlen . . .

En Nat, jeg vaagede foran det Allerheligste, jeg kunde ikke faa Andagt i min

Sjæl. Jeg kunde vide, det var Hothers Tanker, som kom for at hente mig, jeg kunde mærke det i mit Hjerte . . .

— Min Skriftefar raadede mig, jeg skulde gøre Pønitense, netop fordi jeg havde Frygt. O, mine Hænder vilde ikke, de vilde ikke, de prøvede, de holdt om Disciplinen, men de kunde ikke gøre mig Fortræd . . .

Saa maatte jeg rejse. La Supérieure sagde, det var bedst, jeg rejste, naar man er saadan, man duer ikke i et Kloster . . . Jeg var bedrøvet, jeg var ogsaa glad, jeg var begge Dele. Onkel Ernesto og Hother hentede mig — det var smukt, ikke?

Den Dag, deruden for Klostret, og der var ingen Mur om mig mere, og i en rigtig Kjole, og nøgent Haar, kun en Hat paa Haaret, o, jeg syntes, jeg elskede Hother. Hans Hænder, ham selv, Benene i ham, Kødet, Blodet, Klæderne, alle hans Dele. Men jeg vilde ikke giftes med ham, vel? nej!

— Og han forstod mig, han gav mig en

stor, uhyre Frihed, jeg maatte selv raade for mig selv, det var det bedste . . . Jeg rejste lige til Dresden, jeg kunde da nok vide, Tante Fernanda var bange for at faa mig til Blide . . .

— I Dresden, jeg gik saa rart min egen Gang, kun hvor jeg vilde, ingen skændte et Ord, jeg behøvede ikke at skrifte . . .

— Men véd du, jeg er nu ked af, jeg glemte mit lille Sølvapparat . . . og hvor . . . jeg véd det ikke, ellers kunde jeg lave The til dig herinde, saa lunt . . . man kan godt i en Kupé, forsigtigt . . . jeg gjorde det mange Gange. Det kunde smage godt . . . det er fattigt, vi har ingen The, vi kunde behøve det nu, inat . . . Sergei behøvede The næsten enhver Time, jeg tænker, deraf blev han saa gul i Ansigtet . . .

— Den Gaard i Zwinger, jeg var der alle Dage . . . men ikke paa Galleriet, vel, derfor blev ogsaa v. Reimers vrede. Man maatte ikke sige, de Billeder var kedelige, men naar de nu var det . . . men ogsaa

de Mennesker hos v. Reimers var kedelige . . . jeg vilde nødigt være kedelig . . .

— O, nej, Gaarden i Zwinger, jeg mener, den er dog for smuk til at dø, den kunde godt bruges i Paradiset . . . Solen kom dèr, den gik hele Vejen rundt, den varmede Stentrapperne foran de smaa Pavilloner . . . lidt ligner de min paa Blide, de er dog mere yndige i Formen . . . Jeg sad dèr paa Trappen, Solen drejede, jeg satte mig over paa den anden Trappe, paa den tredje . . . Gartneren lo, snart kendte vi hinanden.

— Han tænkte ogsaa, Allan og jeg var Mand og Kone, de tænkte det alle, fordi vi gik under Armen, men naar det nu var bekvemt, ikke? Vi læste Teorien paa Trapperne, det var ikke ret meget kedeligt, naar vi sad dèr, vi undværede Klavér, fordi vi hørte godt . . . kan du høre den Tone, naar en Skorsten piber? Ogsaa naar Sporvognen ringer? Ogsaa naar et Glas falder itu? Allan kunde høre alle Tonerne, ingen havde saa smukt et Øre . . . jeg tror nok, det var

mest derfor, jeg holdt af ham . . . men vi holdt nu ikke af den Teori, nej, det gjorde vi ikke.

— Vi tog ud i Bjergene, nærved, langt bort, hvor vi kom, der var smukt, alle Egne ved Dresden er smukke. Vi spiste blaa Foreller, i Amerika, de har ikke blaa Foreller . . .

— Allan Coney var fra Michigan, det er langt borte. Jeg havde Behag i ham. Hver Dag han skiftede Skjorte, det gør ikke alle Mænd i Evropa, vel? . . . han lugtede saa rent af hvidt Tøj, af Linnedskab . . . ogsaa hans Mund. Jeg har slet ikke forglemt ham.

— Vi gik bekvemt, ikke lange Skridt, ikke korte, Benene fulgtes saa samlet som Hjulene paa en Vogn . . . de engelske Her- rer gaar nu bedst, jeg synes. Allan spiste raa Beef for Stemmen, jeg tror, det er Ind- bildning. Han mente, jeg skulde synge paa Operaen, men naar jeg nu ikke vilde . . . vi to . . . Faust og Margrethe, nej. Jeg er

kun Alma Selchau, jeg er ikke Mignon, jeg er ikke Elsa, ingen anden. Altid vi skændtes om det . . . Monsieur Camilles tænkte ogsaa, vi skulde giftes og synge sammen paa de store Scener og blive berømte paa hele Jorden . . .

— Men jeg vilde nok synge for mange, mange, for en Hærskare, for alle Mennesker, og hver . . . kender du Nemisøen, jeg var der med Sergei, jeg lokkede ham, for dèr er jo ingen Kirke . . . o, den er rund, ganske rigtig rund. Vistnok var den et Krater, men nu flyder Vandet . . . Jeg vil tænke mig, den er tom, jeg staar nede paa Bunden, Himlen er blaa. . . . Rajahens Soltelt var blaat, af Silke . . . rundt om, opad Skrænterne sidder alle Mennesker, ogsaa de snavsede Børn, ogsaa de fattige Koner, som falder i Søvn i Kirken . . . de er trætte, det er om Lørdagen. Men jeg synger, og de glemmer enhver af deres Sorger . . . fordi jeg synger, glemmer de

deres Sorger . . . det er kønt, men det er en Indbildning.

— Jeg tænker, Allan Coney synger i Bayreuth ved Festspillene, Monsieur Camilles kunde ordne det — ikke alle Stemmer passer sig for Wagner . . . for han skød sig ikke, det var kun af Skinsyge, han sagde det, af Skinsyge vil altid Mænd dø, men jeg synes, de holder ikke deres Løfte, og en Mand skal holde sit Løfte . . .

— Hver Dag han spurgte: elsker du mig nu, elsker du mig nu? Jeg kunde dog ikke paatvinge mig at elske ham mest, vel . . .

— Kender du én, som er skinsyg? Det er meget ubehageligt. De bliver vantro, uhyre vantro . . .

— I Juli, han skulde til Bayreuth, jeg vilde der ikke, vel . . . o, de mange Timer, det vilde slide Skindet af mine Øren . . . jeg maatte skænke ham min Ed paa, jeg vilde ikke gaa en Tur med en Herre i Dresden, om jeg kendte ham, om jeg ikke kendte ham.

— Jeg vilde holde mit Ord, for Allan var god, naar han var ikke syg af Skin-syge. Han ordnede, naar mit Tøj skulde til Vask, han syede Knapper i mine Handsker, han smurte Æggeblommer i mit Haar, naar det skulde vaskes . . . o, han var saa bange, det skulde faa en dunkel Farve, i Amerika man elsker kun det klare, lyse Haar . . .

— Du, Søster Elise, blev du aldrig fortryllet af noget, du ikke forstod? . . . Ingen forstaar det . . . ingen . . . ingen.

Naar nu Allan var borte, og jeg havde lovet, jeg vilde gaa alene, Tiden blev mig saa lang, den blev som en tung Klump . . . enhver Mand paa Gaden, jeg vilde gerne gaa en Tur med ham, fordi jeg maatte ikke, o, saadan er jeg inde i mig selv . . .

Men jeg kunde ikke lukke mine Øjne i, vel, jeg havde ikke lovet det . . . de gik bagefter mig, de talte til mig, jeg gik ganske stille, alene . . . men det var svært, maa du tro, det var svært . . .

— Var du aldrig i Johanneum? Dèr er

det smukke Porcelæn . . . Legender i Bunden af Fadene, mange smukke Ting, jeg gik der for min Nysgerrigheds Skyld, og fordi Allan var i Bayreuth . . .

— Men Vaabensalene, jeg kendte dem ikke, jeg tænkte, de var kedelige som Sabler og Geværer, ikke? . . . det koster Entré, alle Dage Entré . . . det er de gamle Ridere i Sachsen, i mange hundrede Aar de var døde . . . de rider paa deres Heste, de har Rustninger paa . . . i de lange Sale. Gulvet er blankt, man glider . . . ingen Mennesker er der. Vogterne gaar i de andre Sale . . .

— Jeg var alene. O, jeg siger dig, om det er Synd, om det er ikke Synd . . . den første Nat i Saintes-Sœurs, jeg skulde vaage i Kirken foran det Allerhelligste, jeg følte ikke saa dybt i min Sjæl, nej . . . men i de Sale . . .

— Det blaa sorte Staal, som et Skind af Staal over hele Kroppen, ned om Hovedet, ud paa Fingrene, ud paa Neglene

. . . tynde fine Linjer af Sølv . . . og ingen, kun alene jeg. Paa Hestene som grove Fiskeskæl af Staal, af Sølv . . . de Statuer af Marmor, der puster Kulde ud fra dem, man kan vide, de er døde . . . men ikke de gamle Riddere . . .

— Paa Væggene, paa det sorte Fløjl, hang deres Lanser . . . jeg kunde ikke beherske mig til at gaa, jeg maatte blive, til de ringede mig bort og stængede Dørene i. Jeg huskede paa, de var ikke levende, men de *saa* paa mig, de gjorde det, gennem Visiret, de saa paa mig . . . Deres Øjne var af Nat, af ikke andet, kun af Nat. Jeg havde ikke flere Tanker end dem . . .

— Véd du, jeg ventede foran Porten i to Timer, til de lukkede mig op, to Timer, det er en lang Tid . . . mener du, det var, fordi jeg er magnetisk og de er af Staal? . . .

— Ligesom de kendte mig igen, da jeg kom . . . ligesom nu vaagnede deres Sjæle op og blev levende . . . o, jeg læste deres Navne, de havde den tunge, tunge Klang

. . . men der var En, han saa paa mig, saadan som Hother ser, naar vi er alene, han havde Tvang over mig, jeg kunde ikke gaa bort fra ham . . . jeg vilde se ud paa Slottet, naar jeg vendte mig, jeg maatte vende mig igen. Det smelter inde i mig . . . som jeg vil sige . . . har du set, naar de smelter Jern, saadan . . . nej, du kan ikke forstaa det, ingen kan . . . jeg tænkte ikke paa Solen og ikke paa Gaarden i Zwin-ger, kun paa ham . . .

— Men da Allan kom tilbage, han var vantro, han troede mig ikke, fordi jeg var saa bleg . . . og mit Behag var forbi, jeg kunde ikke kysse ham mere, ikke gaa i Bjergene med ham mere . . . jeg higede jo kun for at komme op i den Sal. Og hver Dag, som jeg kendte ham mere og mere, som vi talte sammen . . .

— Kunde jeg gøre for det, nej, vel? . . . Jeg havde holdt mit Ord, med ingen Mand i Dresden havde jeg spaseret. Men Allan

var vantro, jeg skulde sige, hvem jeg elskede . . .

— Allan gik bagefter mig, som en Spejder, op i Salen, han troede, jeg mødte en Mand deroppe . . . vi blev Uvenner, og jeg vilde dog ikke gaa i Bjergene med min Uven, men jeg var meget ked af det. Jeg fortalte ham hele det, som var Sandheden: — I don't believe you, I don't believe you . . . han troede, jeg sagde Løgn, men det var ham, som sagde Løgn . . .

— Jeg skal vise dig Brevet, Allans Papir var det stiveste, helt stift, i en stor Konvolut. Nu tog han op i Bjergene, jeg skulde se hans Lig . . . véd du, jeg maatte græde for det Brev, jeg gik ind i Kirken og bad for hans Sjæl. Min Samvittighed gjorde ondt. Hele Natten jeg sad i Vinduskarmen, jeg vilde tænke kun paa Allan, fordi han var død for min Skyld . . . dør kom han, og han var ikke død . . . han havde spist de blaa Foreller alene, slet ikke død . . .

— Var det galt, jeg skrev til Hother, det var bedst, jeg kom til Danmark for naar det nu var Skæbnen, jeg skulde giftes med ham . . . og saa, fordi . . . ligesom den Ridder *lignede* Hother . . .

— Men ikke før jeg var tyve Aar, naar man er tyve Aar, man er udviklet . . . Det var ogsaa værre, hvis Hother var Buddhist eller Jøde, en Protestant er ikke saa langt fra den rigtige Tro, vel? . . . og selvom nu jeg er Protestant, jeg kan gaa ind i de katolske Kirker, ganske stille, ingen véd det . . .

— Tænker du, Hother vilde dø, hvis jeg aldrig kom tilbage . . . o, nej, vel? en Præst gør det ikke . . .

— Søster Elise, det er ligesom jeg er gaaet vild, jeg kan ikke finde den Vej, som er min — jeg kan ikke . . . jeg er saa træt . . .

— Jeg tror, det er vist mit Kald at pleje de Syge, og aldrig tænke paa mig selv . . .

kun leve for de andre . . . og bo hos dig,
du kan vaage over mig, det kan du . . .

— Men blot en eneste Gang forbi Rold
. . . for naar jeg nu elsker ham . . . naar
jeg nu elsker ham . . .

V I kørte nu ind i Skovene ved Rold. Dagen gryede, og Lyset begyndte at væve nede mellem Løvet. Bladskyggerne flimrede i Forbifarten over Almas Ansigt og Haar. Hun sov.

Kjolen var gledet tilside — og midt i Alvoren maatte jeg smile ved Synet af de hvide Silkestrømper og Kniplingsskørter under den grove Hvergarnskjole. Men hvor det lignede Alma!

Jeg vilde dække hende til med mit Sjal, idet jeg rejste mig, trillede de smaa røde Æsker ned fra mit Skød — Æskerne med hendes Forlovelsesringe.

Henne paa Sædet i en Fold af den lille guldindvirkede, indiske Brudedragt laa hin sortbræmmede Konvolut med Alvs Breve.

Frem af Tasken stak en Flig af det hvide Slør. Orangeknopper laa spredt over Gulvet. Der laa ogsaa et Billede, ved en Fejltagelse maatte det være faldet ud. Jeg tog det op.

Det Billede havde Alma ikke vist mig, men jeg var ikke i Tvivl om, hvem det forestillede. Det var Hother Hygum, Præsten, Brudgommen, som nu til Spot og Spe løb om og ledte efter sin bortkomne Brud.

Alma sov ganske trygt. Der var ikke Fnug af tynget Samvittighed i det fromt blundende Ansigt. Munden stod halvaaben i Smil, som om hun var standset midt i et kærtegnende Ord. Jeg havde Indtrykket af, at hun vilde sove i Timevis, hvis ingen vækkede hende. Og netop nu kørte vi ind i Skovene ved Rold.

Jeg sad med Billedet i mine Hænder og betragtede denne fine, kloge Mand, som dog saa aldeles havde ladet sig overvælde og modstandsløs bedaare af den lille Alma.

Det var altsaa den Mand, for hvem hun flygtede i Skræk.

Men hvem elskede hun, hvem af de mange var det, hun egenlig elskede? Hvem med sin Mund, hvem med sin Sjæl, hvem med sine Hænder og hvem med sine flyvende Sanser . . .

Hun vidste det ikke selv. Men ham, hun troede at elske — den navnløse og ked-sommelige Hr. Skovridder, ham kunde det ikke være. Ak! jeg saa Alma under hans Varetægt, saa ham hugge Hæl og klippe Taa for at presse hende ind i den Guldsko, som betød Hustruværdigheden. Jeg var ærgerlig paa det rødkæggede Skovmenneske.

Men nu, hvad skulde jeg gøre? Turde jeg prøve at spille Forsyn? Turde jeg tage et — om aldrig saa lille — moralsk Ansvar paa Almas Vegne? — Jeg var ikke for det. Jeg havde bestandig haft Ubehag ved at blande mig i andre Menneskers Forviklinger.

Dog, det var afgjort, jeg vilde ikke vække hende nu, men lade hende sove sin trygge Søvn disse dumme, farlige Skove forbi, hvad der saa end siden skete. Men derved havde jeg jo allerede taget et Standpunkt!

— Munken gaar i Enge
den lange Sommerdag —
hvad gør han dèr saalænge,
o ja! o ja! o ja!

Sang var det ikke, kun en lille søvnig bedaarende Nynnen. Alma sov videre med det uskyldige Smil lysende over Ansigtet.

Jeg maatte jo for mig selv indrømme, at hun allersnarest havde fortjent, hvad man i gamle Dage kaldte: et godt Livfuld Hug, for sin usømmelige og urimelige Flugt. Jeg maatte indrømme, at hun havde opført sig mageløs „selfish“ — men hvad saa?

Disse Indrømmelser ordnede ikke Sagen. Dèr laa hun, og her sad jeg. Sankt Hans Nat var forbi.

— Skulde jeg, naar Toget atter gjorde

Holdt, gaa ud og sende Telegram til Blide, at den rømte Brud laa og sov paa sit grønne Øre under Opsigt af Søster Elise, og at hun vilde være at indfange dèr og dèr i Aalborg, hvor samme Søster Elise skulde søge at holde hende tilbage . . .

Jeg havde alt i Tankerne arrangeret et knapt Telegram, da jeg mærkede Skamglød i mine Kinder. Sad jeg virkelig dèr og pønsede paa at overrumple og forraade den lille aabenhjertige Daare, som i Tro skyld havde søgt min Hjælp!

Jeg var i en raadvild Vaande.

Jeg kunde maaske ogsaa lade hende sove, til hun vaagnede, blev det ikke før, saa vel, naar Toget stoppede op i Frederikshavn, fortsætte min Rejse og lade hende ene om at klare sine Anliggender! Det var det nemmeste, men det forekom mig at være, som hvis jeg saa et lille Barn lege mellem Skinnerne uden at røre mig for at flytte det bort.

Og føje Almas Ønske og tage hende

med, det var det umulige. Alma som Sygeplejerske!

Det var altid min Vane, naar jeg skulde tage en Bestemmelse, der faldt mig vanskelig, at gaa op og ned, ad et Gulv eller en Vej — at „trave“, som min Slægt kaldte det. Det faldt mig nu ind. Men i Kupéen var Pladsen, trods Almas modsatte Yttring, *for* lille til Spadsereture.

Jeg vilde give mig Tilfældet i Vold. Ved Stationen vilde jeg staa ud og tage en lille Morgenmarsj henad Perron'en, hvis jeg da ikke forinden var slumpet til en god Løsning af Problemet Alma.

Ogsaa en Kop Kaffe skulde gøre vel.

Foreløbig stoppede jeg Breve, Ringe, Kjole og Billeder ned i den kaotiske Panterskindstaske, medens Alma sov de retfærdiges skønne lykkelige Søvn.

BESYNDERLIGT nok, efter den gennem-
vaagede Nat var jeg ikke træt, ikke
søvnig, ikke i slet Lune. Ørnebregnerne,
der stod toglangs op fra Dæmningen, var
saa høje og brede og mangfoldige, at de
ligesom trængte sig om Vognens Sider.
Deres syrefriske Lugt virkede paa Ner-
verne som et Saltvandsbad.

Nu stansede vi foran den lille røde Sta-
tionsbygning, der blev raabt ti Minutters
Ophold. Jeg skyndte mig ud. Af en Slags
Forsigtighed medtog jeg den brune Taske,
der ikke var aflaset, jeg vilde ikke risi-
kere, den kom i fremmede Hænder, me-
dens Alma var ude af Stand til at vogte
den.

Jeg travede op og ned, saa ilsomt jagende med mine Tanker, at jeg endog forglemte at gøre mig tilgode med det lovede Kaffetraktement.

Da mærkede jeg, nogen gik efter mig i mit eget hastige Tempo. Ufortøvet vendte jeg mig om. Jeg blev ikke blot forskrækket men maalløs forfjamsket, da en høj, rejseklædt Mand hilsende spurgte: — Undskyld, Frue, men De gaar jo med Almas Taske. Hvor har De gjort af hende selv?

Jeg stod som en Tyv, der er taget midt i sin Gerning, ikke over Spørgsmaalet, men ved Synet af Manden — Præsten, Brudgommen, Hother Hygum.

Han gentog Ordene: — Hvor har De hende? Og nu fandt jeg mig selv og mit Mæle igen. Vi fulgtes hen til Kupéen, jeg aabnede Døren, Alma laa, som da jeg forlod hende, sovende. Med det forunderligste Udtryk af Selvspot og Betagelse, hviskede han til mig:

— Denne unge Pige . . .

Jeg fortsatte: — er Deres lovmæssige, men bortløbne Hustru . . . jo, jeg véd det.

Uden at spørge om Tilladelse steg han ind i Kupéen, og vi kørte. Jeg nødtes til at sige: — Hvis det ikke er Deres Hensigt at vække hende nu, vil jeg raade Dem til at se lidt mindre paa hende!

Det var paa høje Tid, allerede begyndte det at sitre i hendes Øjenlaag.

Han adlød stumt og satte sig hen overfor mig. Jeg fandt paa at tage det sammenkrøllede Brudeslør frem af Tasken og brede det i hele sin Udstrækning over Almas Ansigt og Skikkelse — af samme Grund, som man dækker Kanariefuglenes Bur med et Klæde.

Paa en Maade følte jeg mig saare lettet over dette Møde, der jo friede mig for alt Ansvar, men paa Almas Vegne var jeg ængstelig.

Hvad vilde der ske, naar hun vaagnede og saa den Mand, hun var flygtet for? . . .

Imidlertid begyndte vi en sagte Samtale.

Jeg fortalte, hvem jeg var, og under hvilke Forhold jeg før havde kendt Alma.

— Hvad tænker De i Grunden om mig? spurgte Præsten.

— Først og sidst tænker jeg: hvordan i Alverden er De kommen fra Blide og her-til?

Han pegede omkring: — Kære Frøken, De var selv Vidne til, at Alma ikke tog Ekstratog for at undfly mig — og at jeg var en af de mange, som gjorde hende Følge op gennem Landet inat, nej, det kan da ikke undre *Dem*. Vi er jo — som *De* sagtens véd — paa Bryllupsrejse!

I samme drillende Tone, som han anslog, erklærede jeg, at jeg vidste baade det og mere, eftersom Alma i de syv sidste Timer ikke havde bestilt andet end at betro sig til mig.

— Ja, Alma plejer at betro sig helt, naar hun betror sig . . . men De holder jo af hende, De er ikke forarget, det undrer mig. Gør mig nu den virkelige Tjeneste at sige,

hvorledes Alma har tilbragt Natten. Hun var ikke noget forskræmt? Ikke sandt? saadan lidt løbsk?

Saa godt jeg kunde, skildrede jeg for ham vor Nat i Toget. Hans Smil beviste mig, at intet af det alt forbavsede ham.

— Saa Alma vil være Sygeplejerske nu, ja saa . . .

Han strejfede hende fra Hoved til Fod med et Blik, der bragte mig til at forstaa den Magt, Alma tillagde hans Øjne.

— Og De har næret en elskværdig Uro saavel for mig som for Bryllupsskaren paa Blide! Det er venligt af Dem! De har troet, at vi gik rundt med Fakler i Hænderne og ledte! De har troet, vi afsøgte Skovene og trak Vaad gennem Søen! Aah nej — jeg kendte dog Alma *lidt* bedre end hun selv. Nej, for mig har Natten kun været lang, slet ikke tragisk. Jeg véd, hvad hun kan hitte paa — farligt er det aldrig. Men forstaa mig vel, det havde været mig den letteste Sag at hindre denne Flugt.

Men hvorfor skulde hun ikke have sit sidste lille Lune? Jeg saa hende liste gennem Parken, og jeg lod det ske. Jeg vidste jo, hvor jeg kunde fange hende ind. Hun er det aabne Sold, alle hendes Oplevelser løber lige igennem — ogsaa jeg har været hendes Skriftefar . . . Der var to Veje til Stationen, hun smuglede sig gennem Skoven, altsaa kørte jeg ad Landevejen, og foruden hendes Onkel er Kusk og Tjener de eneste, som véd, vi ikke fulgtes bort. Bryllupsgæsterne dansede — naa, de var jo let forargede i Forvejen. Alma har Evner i Retning af at forarge . . . Men naar vi nu om et halvt Aar vender tilbage, saa er Alma vaagnet rigtig op, skal De se. De tror mig ikke, men jeg véd det . . . Hun er nærsynet, hun saa mig ikke, skønt hun stod paa Trinnet og kiggede lige ind i min Kupé. Alt gik efter Beregningen. Det er kun en ganske lille Omvej, naar Rejsen gælder Italien . . .

Alma rørte sig pludselig under det klare

Slør. Hun fingrede ved Turkiskæden som ved en Rosenkrans. Hendes Næsefløje sitrede, selv i Søvne syntes hun at spore Orangeblomsternes Duft.

Jeg spurgte: — Hvor tør De tage saadan en Trækfugl til Hustru?

Manden svarede først med et Smil, der drev Rødmen op i mine Kinder, derefter med Ordene:

— De bilder Dem sagtens ind som alle de andre, at Alma bliver mig utro?

Da vovede jeg Spørgsmaalet: — Er De overhovedet vis paa, Alma *elsker* Dem?

Han smilede mig lige op i Øjnene: — Elsker — elsker? Alma har jo endnu slet ikke Begreb om, hvad det er at elske. Hun har hidtil ikke forstaaet et Muk af sine egne Sanser. Og hun har — mærkværdig nok — lige til nu ikke truffet et eneste virkeligt Mandfolk... Kan man begribe, at der er saa faa virkelige Mandfolk til, bedste Frøken?

Hans Sikkerhed irriterede mig. Jeg saa

et Øjeblik til Siden, ud af Vinduet. Han lod, som han troede, jeg tænkte paa at bryde op, og han var saa naadig at tillade mig at blive.

— Bliv De blot her. De skal ikke gaa. Alma har sagt Dem alt, og De maa gerne vide alt, ogsaa hvordan dette *ender*. Alma har dog aldrig gjort sit Hjerte til en Røverkule. Nu smiler De. De synes maaske, der er gaaet lovlig mange Røvere ud og ind i dette lille vidaabne Hjerte — i hvert Fald er *jeg* den sidste. Fortiden skræmmer mig ikke. Den gør mig netop tryg. Alma er for mig saa gennemsigtig som en Flaske Kildevand. De maa da ikke tro, at jeg vil lade min Kilde flyde ud i Sandet . . .

Han lo til mig, et Par smaa lydløse sikre Kluk. Og han saa paa mig med et lille Nik.

Hvorfra kom denne mærkelige Tryghed? Hans Øjne lyste som af noget selvfølgeligt. Da han saa ned paa Alma, var det med en Sikkerhed, saa jeg kom til at tænke

paa, hvor lette Mirakler maa være at udføre for den, der *kan*. Saadan ser Mesteren ud, naar han hælder Vand af den ene Krukke over i den anden og faar det til at blive Vin bare ved at se paa det.

Der lød som et lille Fuglepip fra den sovende Alma. Pastor Hygum flyttede sig, som var han kun et Dun, og bøjede sig over hendes Hoved.

— Nu vaagner hun, sagde jeg uvilkaarlig halvhøjt. Men han rystede paa Hovedet uden at se op, og der var en dulgt Ironi i hans lille Bevægelse: Nej saamænd gør hun ej!

Nu sagde jeg ingenting mere. Jeg sad og halvsov, mine Tanker løb sammen som Mælk i Sommervarme, jeg behøvede ikke at tænke mere. Jeg drømte kun halvdunkelt om, at det blev Dag.

Ud og ind af Kupéen løb alle Morgens blanke og lystige Toner. Et Messingbeslag gav sig til at flamme, og en Mahognikant til at blusse. En Solstraale pilede

gennem Rummet og ramte det lille Blysegl, der hang under Nødbremsen og pludselig gav sig til at dingle og danse. Solen var med ét inde hos os hed og levende, kilrende og kælende.

Der var ogsaa stænket smaa Soldryp ned over Almas sovende Ansigt.

Naar var hun dog vaagnet?

Hun stirrede lige opad i Hygums Øjne. Og han saa igen, som et Spejl ser igen, naar Solen skinner paa det — og hvor hun saa vilde se hen, var Spejlskæret over hende.

— Godmorgen, hviskede han. Godmorgen, min lille Kolibri. Tys, du skal ikke sige noget. Jeg kan se, hvad du vil spørge om. Hvor jeg kommer fra? . . . Inde fra Dig selv. Hvor jeg har været i Nat? . . . Inde i dig selv. Ikke sandt? Nu kan du tydelig mærke det. Troede du, jeg var af Mosedamp, som alle de andre? Nej, jeg bliver ikke borte som en Taage for Solen. Lad den kun skinne. *Jeg* er ikke noget Spøgelse, der gaar i Jorden, naar Livets Hane

galer op . . . Men hvor *har* du dog vævet i den lange Sommernat! Var det ikke en god Idé af mig at lade Bryllupsrejsen gaa gennem Rold Skov? Vi vil virkelig midt igennem Urskoven. Vi forstaar heldigvis at rejse. Maa vi bede om alle Blussene tændt paa vores Bryllupstog! St. Hans-Nat er til at fantasere i, til at spinde i — naa, hvor Mosekonen bryggede! Men nu kan jeg mærke, Morgenkaffen dufter i Aalborg. Det er den eneste rigtige Vej, naar vi skal til Italien. Det er kun de kedelige Mennesker, som stikker lige mod Syd. Vi kan godt lægge Vejen om ad Kamsjatka, vi rejser dog aldrig fra os selv, vel? . . . Hjertet er en rar lille Nisse, som altid flytter med. Jeg kan skimte hans røde Hue paa dit lille forsvirede Hoved . . .

Han kyssede hende.

Han kyssede hende virkelig. Der blev en rund, rød Plet paa hendes hvide bestyrkede Pande. . . .

Toget fløjtede, Bremserne skurede mod

Skinnerne. Pastor Hygum rejste sig højtideligt, bredte sit Rejsetæppe midt ud paa Gulvet og nynnede med et uimodstaaeligt Tonefald:

Munken breder ud
sin Kappe saa blaa
og beder Skønjomfru
at træde derpaa . . .

Karin Michaëlis: *Barnet*

3die Oplag. 2 Kr. 50 Øre

Die Frau (Helene Lange):

Ein ganz eigenartiges Stück nordischer Dichtkunst hat Mathilde Mann's meisterhafte Uebersetzungskunst uns Deutschen in diesem kleinen Buch geschenkt. Wirklichste Wirklichkeit, durchzittert von einem überzarten, überintensiven, überlebendigen Leben. Man kann es gar nicht wieder vergessen „das Kind mit dem warmen, warmen Herzen“; wie in einem Bann wird man festgehalten in seinem Leiden, seinem Glück, seiner Liebe, in seiner tiefen, starken, der leisesten Berührung schmerzhaft erklingenden Seele. Es liegt ein Ton in dieser nordischen Dichtung, den wir Deutsche nicht haben. Ein vergeistigter Realismus, der mit weiten, sehenden Augen den Menschen in die Seele sieht, und von dem Leben da in solcher Fülle, in solcher packenden Lebendigkeit zu sagen weiss, das uns das Bild lebensvoller, intensiver beseelt erscheint, als die Wirklichkeit. Jeder Zug, jedes Wort ist durchglüht von diesen Innerlichen, Geistigen, Tieflebendigen.

Karin Michaëlis: Lillemor

3die Oplag. 3 Kroner.

Østerr. Illustr. Zeitung:

Die gottbegnadete Dichterin der wunderschönen Erzählung „Das Kind“ hat in Ulla Fangel (Lillemor) eine noch höhere Stufe, ihrer edlen, ernsten Kunst erstiegen. So eng wie in ihren Werken haben wir den Realismus und Idealismus noch niemals vereint gesehen. Das Buch muss gelesen werden, dann hat man etliche Menschenschicksale miterlebt. Es ist in dieser Zeit kein rührenderes, kein schöneres Buch geschrieben worden.

Wiener Frauenzeitung:

Von der berühmten Verf. von „Das Kind“ ein neues Werk! Die nordische Dichterin schildert mit solch packender Lebendigkeit, dass sie unstreitig in die ersten Reihe der Vorkämpferinnen der moderne Frauenlitteratur rangiert.

Münchener Allgem. Zeitung:

Hier ist ein wundervolles Buch geschrieben worden, reich an Seele, Wahrheit und kindhaftem Gemüt. Es sei allen empfohlen, besonders den jungen Müttern.

Karin Michaëlis: Birkedommeren

3 Kr. 50 Øre.

Neue freie Presse:

Ein vollendetes Meisterwerk bis zu van Düwels Tod!

Hamburger Korrespondent:

Ein Kunstwerk von hervorragendes Kraft und Sicherheit.

Magazin für die Literatur:

Sicherlich darf man der „Richter“ als die reichste Schöpfung bezeichnen, die wir bislang von der gottbegnadeten Kunst der Karin Michaëlis empfangen haben.

Bohemia Prag:

Es ist ein aussergewöhnliches Buch. Eine fessellose Phantasie hat mit grandioser Kraft des Ausdruckes ein Werk geschaffen, das einem Kulturbild gleicht.

Neue Bahnen:

Ein merkwürdigeres Buch habe ich lange nicht gelesen; es hat mich förmlich aufgeregt — ich hatte ein Gefühl als sei ich aus tiefen Traum in einer anderen Welt auf unsern Stern zurückgekehrt.

KARIN MICHAËLIS:

BARNET

Fortælling

2. Oplag. 2 Kr. 50 Øre

LILLEMOR

Fortælling

3. Oplag. 3 Kroner

SØNNEN

Fortælling

4 Kroner

HELLIG ENFOLD

Fortællinger

3 Kr. 50 Øre

GYDA

Fortælling

4 Kr. 50 Øre

